

Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc

Contents

Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngốc	2
1. Chương 1: Buổi Học Mệt Mỏi	2
2. Chương 2: Cậu Nhóc Kỳ Lạ	4
3. Chương 3: Đồ Bí Đạo!!	6
4. Chương 4: Mỹ Nhân Nam	8
5. Chương 5: Tìm Việc	10
6. Chương 6: Tên Điên!!!	12
7. Chương 7: Ma.....	15
8. Chương 8: No.....no Quá!!!	17
9. Chương 9: Há Miệng Ra	19
10. Chương 10: Gái Hay Trai??	21
11. Chương 11: Nhỏ Ngốc	23
12. Chương 12: Thủ Đoạn	25
13. Chương 13: Rắc Rối Thật!	28
14. Chương 14: Tôi Ngủ Đâu?	30
15. Chương 15: Mộng Du..	33
16. Chương 16: Bí Ngô??	35
17. Chương 17: Viện Bảo Tàng??	37
18. Chương 18: Hướng Dẫn Sử Dụng	40
19. Chương 19: Âm Ảnh	42
20. Chương 20: Tốt Bụng Thật	44
21. Chương 21: Quyển Rũ	46
22. Chương 22: Trốn Thoát	49
23. Chương 23: Tôi Đến Trễ! Xin Lỗi..	51
24. Chương 24: Hối Hận Muộn Màng	53
25. Chương 25: Nhầm Đối Tượng	56
26. Chương 26: Cuốn Sổ Của Quá Khứ	59
27. Chương 27: Quà Sinh Nhật Muộn	60
28. Chương 28: Vì Chúng Ta Là Bạn	63
29. Chương 29: Uyển Nhi	65
30. Chương 30: Ngốc!	67
31. Chương 31: Kết Quả	70
32. Chương 32: Người Quan Trọng	72
33. Chương 33: Em Gái	74
34. Chương 34: Kẻ Bám Đuôi	76
35. Chương 35: Nghi Ngờ	78
36. Chương 36: Phim Kinh Dị	80
37. Chương 37: Yên Nào..... Ăn Cháo Sen Nhé!	82
38. Chương 38: Nơi Đó Có Mẹ	85
39. Chương 39: Vết Sẹo Quá Khứ	87
40. Chương 40: Cơn Gió Thoảng Qua	89
41. Chương 41: Đùng Khóc.....	91

42. Chương 42: Dã Ngoại..	94
43. Chương 43: Ngại Ngùng	96
44. Chương 44: Đi Lạc	98
45. Chương 45: See You Again	100
46. Chương 46: Khinh Thường	102
47. Chương 47: Yêu	104
48. Chương 48: Vô Tâm	105
49. Chương 49: Bảo Vệ Cậu	107
50. Chương 50: Sự Thật Chôn Vùi	110
51. Chương 51: Biến Mất	112
52. Chương 52: I Need You Because I Love You	114
53. Chương 53: Đã Qua 2 Mùa Đông	116
54. Chương 54: Tớ Còn Đón Cậu ” Về Chung Một Nhà”	118
55. Chương 55: Về Đi! Tớ Cần Cậu!	119
56. Chương 56: Lời Hứa Đó... Cậu Còn Nhớ Không?	121
57. Chương 57: My Girl! Do You..... Remember Me??	123
58. Chương 58: Chỉ Là Giúp Cậu Thôi!	125
59. Chương 59: Tại Sao Lại Là Ảnh Cưới??	127
60. Chương 60: Cậu Dám Đi Sao??	129
61. Ngoại Truyện 1: Diễn Xuất Tài Tình	131
62. Ngoại Truyện 2: Ba Mẹ Trẻ Con	133

Bí Đạo Thối Và Con Nhỏ Ngọc

Giới thiệu

“Mẹ Uyên Nhi là của ba Thiên Ân, ba cũng yêu mẹ nhất, mẹ cũng nói rằng mẹ yêu ba nhất. Cho nên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-dao-thoi-va-con-nho-ngoc>

1. Chương 1: Buổi Học Mệt Mỏi

Ring....Ring.....Ring..

Tiếng chuông báo thức vang lên làm Nhi giật mình tỉnh giấc, vươn vai thức dậy, Nhi không quên ngáp một cái rõ to rồi đi ra ngoài. Ánh sáng bình minh đã khơi dậy một ngày mới tốt lành. Hai cây lan trước cổng, hoa đã nở hết, hương thơm ngào ngạt thoảng qua làm cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Hít một hơi thật sâu. Cô quay vào nhà vệ sinh cá nhân, chuẩn bị sách vở, thay quần áo. Xong xuôi đầu đó, Nhi mỉm cười rồi nhanh chân quốc bộ đến trường.

Nhi đang theo học tại trường Mỹ Hoa. Một ngôi trường điểm của thành phố. Bố cô đã mất từ khi cô 15 tuổi. Số tiền nuôi Nhi sống một phần cũng là số tiền tiết kiệm của bố cô trước đó, phần còn lại là nhờ

quán kem mà bố cô đã thuê. Thậm chí nhà cô đang ở cũng chỉ là mảnh đất thuộc quyền sở hữu của người khác. Nếu hết thời hạn sử dụng miếng đất đó thì cô cũng chẳng biết mình phải đi đâu để kiếm sống nữa. Ở trường cũng vậy, Nhi bị bạn bè xa lánh, họ chê cô nghèo, là thứ rác rưởi, mồ côi cha mẹ. Cũng may là có Quỳnh Nhi chịu làm bạn với cô. Quỳnh Nhi rất tốt, sáng nào cũng như sáng nào, đều đón Nhi đi học bằng xe riêng. Thấy phiền nên Nhi đã bảo cô bạn không cần đến đón nữa. Đẳng nào thì cô bé vẫn còn "SH 10 ngón", vẫn còn xài tốt, với lại có mỗi cô bạn thân mà làm phiền nhiều quá cũng ngại. Đi bộ cho dài chân vậy, Nhi biết chiều cao của mình có hạn, cứ ngồi ô tô mãi thế khéo đến lúc lười vận động chân tay lại "teo cơ" thì toi. Nhà cách trường cũng không xa lắm. Công nhận bố Nhi "nhắm" miếng đất kia chuẩn thật.

- Nhi! Cậu vừa mới tới hả?_ Quỳnh Nhi í ới phía sau. Nhi giật mình quay lại.....

- ừ! còn cậu? Sao trông cậu như vừa mới chạy 3km về vậy?

- mệt thật mà!_ Quỳnh Nhi thở hồng hộc

- này! Từ cổng trường đến chỗ tớ có 10m thôi!_ Nhi mắt to mắt nhỏ nhìn cô bạn.

Quỳnh Nhi cười khì khì sau khi quay lại nhìn

- công nhận gần thiệt ha!

- thôi! Chúng ta lên lớp đi!_ Nhi kéo tay cô bạn

- á! Chết tớ rồi! Tiết đầu là tiết của bà cô phải không? Cậu xem xem tớ còn thiếu sót hay quên cái gì không?_ Quỳnh Nhi hét toáng lên. Nhi quay sang sẫm soi

- ừm.... Được rồi! Không sao đâu! Cậu có bị phạt bao giờ đâu! Mà bà cô đã cho lớp mình tự học không cần giảng rồi! Lớp nghịch quá mà!_ Nhi nói một lèo.

Chưa kịp định thần thì đã bị cô bạn lôi xềnh xệch lên lớp. Nhi quay về chỗ của mình cất cặp sách. Cẩn thận ngồi xuống, Nhi giật bản cả mình, hình như cô ngồi lên cái gì đó ướt thì phải, vội vàng đứng dậy, lại là trò phá phách của mấy con nhỏ kia đây mà. Tụi nó thấy Nhi bị vậy liền ôm bụng cười ha hả, Quỳnh Nhi chạy qua...

- này! Cậu sao vậy?

- không sao nhưng nhờ cậu đi xuống phòng thay đồ cùng tớ! _ Nhi mặt lạnh tanh đi trước. Xuống đến nơi, Nhi lấy bộ đồng phục khác ra thay, cũng may là cô để phòng trước chứ không thì...

- sao mấy con nhỏ kia dở hơi vậy nhỉ? Cứ thích đi trêu người khác! Bộ người ta là tờ giấy mà muốn vẽ gì lên cũng được à?_ Quỳnh Nhi đứng ngoài lầu bầu mãi không ngừng. Nhi quay ra

- không sao đâu! Kệ tụi nó! Mình đi lên lớp thôi!

Lên đến nơi, Nhi lấy giấy lau thật sạch ghế ngồi rồi mới bò ra bàn, chẳng còn gì phải suy nghĩ nữa! Ngủ luôn cho đã đời, đẳng nào thì tiết đầu cũng miễn học.

Giờ ra chơi.....

- Nhi ơi!_ có tiếng gọi khe khẽ bên tai

Nhi mở mắt ngồi dậy, ra là Quỳnh Nhi, thấy cô dậy, Quỳnh Nhi lon ton ôm đồng sách vở của mình xuống ngồi cùng Nhi. Để cho cô biết vậy thôi! Chứ cô bạn lại kêu Nhi ngủ tiếp. Thật là hết nói nổi. Trong giờ thì không học! Cả hai cứ ngồi buồn đũa lê bán đũa hấu. Chẳng mấy chốc mà đã hết buổi.

- cậu đi đường cẩn thận nhé!

- ok! Cậu về nhanh kéo nặng là lại mệt! Hay lên xe đi cùng tớ nhé!_ Quỳnh Nhi kéo tay cô bạn

- thôi! Cậu về đi!

- haizzza! Đành vậy! Bye!

- bye!

Nói xong, Quỳnh Nhi leo lên xe rồi đi về, Nhi thở dài, quốc bộ về, cái thời tiết oi bức này đúng là khó chịu thật! Lấy một hơi, cô chạy thẳng tấp về nhà. Chạy xông xộc vào mở cửa. Nhi nằm lãn trên sàn nhà mát lạnh, quăng cái cặp qua một bên. Cô thản nhiên lê lét mấy vòng rồi đánh chén một giấc ngon lành trên sàn.

” chương đầu có thể ko hay nhưng mị xin cam kết ở những chương sau nha! Vì là truyện đầu tay nên còn nhiều sai sót, câu văn chưa chau chuốt nên mong các bạn thông cảm nha! yêu các bạn nhiều!!;”

2. Chương 2: Cậu Nhóc Kì lạ

3h chiều.....

- con chào bác! Bác đến sớm thật đó!_ Nhi mỉm cười vừa chào bác Lâm vừa cởi chiếc áo khoác ngoài treo lên móc.

Bác Lâm là thư kí lâu năm của bố Nhi, bác cũng khá là nhiều tuổi. Bố Nhi mất, công ty phá sản nên bác quay sang bán kem, bánh, đồ uống cùng Nhi. Bác Lâm rất tốt với cô, Nhi cũng coi bác như người nhà. Có việc gì bác cũng giúp Nhi nên cô rất tin tưởng vào bác, nhưng sự tin tưởng đó....không biết sẽ kéo dài trong bao lâu.....

- bác vừa mới đến thôi! Dạo này nóng lắm!_ bác lâm vừa trộn bột vừa quay ra cười

- hi hi.. Công nhận bác ạ! Nhưng càng nóng ta càng đông khách chứ sao ạ!_ nhi cười tươi ra sắp bàn ghế
Keng...keng....keng

- chị ơi! Cho em một kem dâu nhé! Cho em ít dứa tươi thôi nha!_ vị khách đầu tiên lên tiếng, là một bé gái, chắc cô bé đang trên đường đi học đây

- ok em! Đợi chị xíu nha!_ Nhi quay vào trong lấy kem rồi trang trí. Bưng ra cho khách

- trời nóng quá nhỉ? Em đi học có xa không?

- dạ cũng bình thường ạ!

- hi! Có gì cứ vào quán chị ngồi nghỉ nhé! Tiện thể ủng hộ chị xíu nha!

- dạ! Bạn em cũng nói quán chị bán vừa rẻ vừa ngon nên em mới vào đó! Công nhận ngon thật! Hôm nào rảnh em lại đến nha! _ cô bé cười tươi nhìn Nhi

- Cảm ơn em nhiều nhé! Em ăn nhanh không muộn giờ học!

- dạ!

Nhi cầm khay mang vào trong, đang ngồi tính toán lại số tiền đã chi tiêu trong tuần qua, Nhi mới sực nhớ ra, cô quay vào trong

- bác ơi! Có đơn đặt hàng nào không bác?

- à! Hình như là có đấy! Chiều nay là họ đến lấy! Bánh bác làm xong rồi! Cháu trang trí nhé! Sinh nhật Uyên Như đó cháu!_ bác Lâm nói vọng ra

- dạ! Đợi cháu xíu!_ Nhi đặt gọn sổ với bút vào một bên rồi quay vào trong hoàn thiện nốt chiếc bánh đặc biệt.

Keng.....keng.....keng....

- bác ơi có khách! Bác cho 3 quả dâu tây vào đây hộ cháu nhé! Mẫu đây! Bác cứ làm theo là được!

- ừ! Cháu ra xem đi!

Nhi lau tay rồi quay ra, chưa cần biết vị khách là ai, liền vội vàng cúi đầu lễ phép chào..

- chào quý khách! Quý khách muốn dùng gì ạ?

- cho tôi một ly capucino!

Một giọng nam vang lên, nghe quen quen, Nhi ngẩng mặt lên nhìn, có cần nhất thiết phải che chắn như ninja vậy không trời? Bịt kín từ đầu đến đuôi à nhằm chân luôn, đã thế lại còn cao nữa chứ! Ngược lên nhìn mà muốn rớt cổ quá..

- a! Dạ có ngay ạ! Mời quý khách ngồi!_ Nhi ngó người quay vào trong làm theo yêu cầu, xong xuôi thì mang ra, cẩn thận đặt lên bàn rồi quay đi, quán bắt đầu đông khách, Nhi cứ phải chạy qua chạy lại. Có ai đó từ ngoài đi vào, nhìn Nhi lướt qua lướt lại trước mặt thì phì cười.

- cho 1 ly nước cam!

Nhi chẳng cần biết ai cứ cúi đầu nói

- mời quý khách ngồi!

- khách gì? Tớ đây mà!_ Quỳnh Nhi cười

- ủa? Cậu cũng đến nữa hả? Đợi tớ một tẹo nhé! Cậu ngồi đi!

- ok bạn hiền!

Quỳnh Nhi lựa chỗ ngồi, lát sau đã có ly nước cam ép mát lạnh trước mặt. Nhi cũng ngồi xuống cùng cô bạn

- uống đi! Ăn gì thì bảo tớ!

- hôm nay đông khách ha! Chắc cậu mệt lắm!

- không sao! Càng đông càng tốt chứ sao!_ Nhi cười hì hì

- em ơi! Tính tiền cho anh!

- dạ!

Nhi lại phải chạy ra tính tiền cho khách rồi quay lại, hai cô gái cứ nói chuyện phiếm với nhau. Tuy có điều...nói được 4-5 câu lại bị ngắt quãng. Chiều đến, khách cũng vơi dần. Quỳnh Nhi cũng ra về. Nhi chào cô bạn rồi thở dài quay vào. Vẫn còn một vị khách chưa rời quán nữa. Nhi cảm thấy kì lạ nên tiến lại gần, hình như người đó ngủ rồi! Nhi thu dọn ly rồi quay vào trong rửa. Công nhận người kia dễ ngủ thật, Nhi định bụng dọn dẹp xong quán sẽ gọi cậu ta dậy. Hai bác cháu cứ thế hì hục dọn. Xong xuôi, cả hai người quay ra bàn ngồi uống nước, nghỉ ngơi...

- Nhi này!

- gì hả bác?

- bác định nghỉ làm!_ bác Lâm chột buồn

- sao vậy bác? Bác có chuyện gì ạ?_ Nhi ngạc nhiên

- không! Bác thấy mình không còn sức để làm nữa!

- sao bác không nói với cháu?

- bác sợ cháu lo! Mấy hôm nữa bác sẽ về quê! Không thể làm cho cháu được! Cháu ở trên này nhớ giữ gìn sức khoẻ nhé! Mà tối đến đừng đi đâu! Bây giờ nhiều người xấu lắm! Cháu cẩn thận!

- cháu biết rồi mà! Vậy mai bác nhớ đến nhé! Cháu phải trả công bác đã làm giúp cháu nữa chứ!

- không cần cháu ạ! Cháu cứ cầm lấy mà chi tiêu! Tiền tiết kiệm bác vẫn còn nhiều!

- vậy thỉnh thoảng bác nhớ lên thăm cháu nha!

Bác Lâm gật đầu cười, được một lúc, bác ra về, Nhi nhìn theo bóng bác mãi cho tới khi bác đi khuất. Nhi mới chịu quay vào trong.

” bác xin lỗi! Bác thật sự có lỗi với con! Nếu ngày ấy bác không dại dột thì con sẽ không phải sống khổ sở như vậy! Ông ta là con rắn độc khi bắt bác làm vậy! Cầu mong khi con biết được sự thật! Con sẽ tha lỗi cho bác! ”

- chị Nhi ơi! Chị Nhi à!_ tiếng Uyển Như lạnh lớt bên ngoài.

- em đến rồi à?_ Nhi đi từ trong ra

- dạ vâng! Em chào chị!_ Uyển Như cười tươi

- à! Bánh của em xong rồi đó!_ Nhi đang định quay vào trong lấy bánh thì đâm luôn vào người cái người cao to kia.

- cô không sao chứ?_ người đó hỏi

- à! Tôi không sao!

Nhi lắc đầu rồi quay vào trong mang bánh ra cho Như

- bánh của em này!_ Nhi cười tươi đưa bánh cho cô bé. Uyển Như ríu rít cảm ơn rồi quay sang nhòm đều người kia

- anh còn định đứng đó đến bao giờ hả? Định chơi trò giấu mặt với em à!

Nhi ngạc nhiên quay sang nhìn người kì lạ kia.

- hừ! Đúng là không qua mặt được con bé này mà!_ giọng người kia có vẻ hậm hực.

Thấy Nhi cứ đứng đó mà trở mắt ra nhìn, Uyển Như giải thích

- à! Đây là anh trai em đấy mà! Bằng tuổi chị thôi! Chị không phải ngạc nhiên đâu! Anh ấy chap cheng xúu thôi nhưng mà tốt lắm đó!

- này! Em bảo ai chap cheng hả?_ cậu kia bực mình nói lớn

- dạ không! Hí hí! Thôi! Em phải đi luôn đây chị! Bái bai chị nhé!

- ok! Bye em!

Nhi mỉm cười chào hai người rồi quay vào mặc áo khoác, khoá cửa cẩn thận rồi ra về...

3. Chương 3: ĐỒ BÍ ĐAO!!

Ngày hôm sau...

Đang chăm chú học lại bài cũ mà tạp âm cứ chui vào tai, chẳng biết hôm nay có việc gì mà tụi con gái lại sốt sắng lên, phòng học thì chật kín người, ngoài sân thì cứ mỗi góc một nhóm. Nói chung là nhìn đâu cũng thấy người, cả trai lẫn gái. Nhi thở dài nằm bò ra bàn. Quỳnh Nhi từ đâu chạy đến gõ rầm xuống bàn làm Nhi giật bản mình

- tình yêu đang tương tư ai mà trông như bà lão 80 thế?_ Quỳnh Nhi cười

- tớ đang học bài! Nhưng ồn quá nên chẳng muốn học nữa!_ Nhi chống cằm nói

- tất nhiên là phải ồn ào nhộn nhịp rồi! Vì chàng ca sĩ hát bài ” Because of you” của cậu sẽ chuyển đến đây học mà!

- Đinh Thiên Ân ấy hả? Tớ thấy ca sĩ chỉ được trên tivi thôi! Chứ ngoài đời chắc gì đã tốt! Tớ cũng chỉ thích nghe bài hát của cậu ta chứ là fan thì không phải!

- aizza! Đẹp trai, duyên, cao, body chuẩn, hát hay, nhảy đẹp! Tụi con gái trường mình mê tíu luôn! Mà không chỉ con gái! Con trai còn hâm mộ cậu ta nữa mà!

- cái đây thì tớ không quan tâm! Hôm nay có bài kiểm tra mà cậu không học à?

- hí hí! Được lùi xuống tuần sau rồi!

- sao không bảo tớ! Mất công tớ học!Thôi! Tớ ngủ đây!_ Nhi nằm gục xuống bàn, kê hai quyển sách lên rồi áp mặt xuống ngủ ngon lành.

Quỳnh Nhi thở dài quay lên, đang ngồi sửa lại tóc thì nghe thấy tiếng ồn ào phía dưới sân trường cả tiếng hét hò âm ỉ của đám con gái nữa, Quỳnh Nhi mắt sáng như hai đèn pha ô tô rồi phi ra ngoài như tên lửa. Nhưng cô cũng chỉ đứng ngoài hành lang thôi! Mượn tạm cái kính của thằng phong ” bê đê” về nhìn cho rõ vậy

- ề! Cho tôi mượn kính!

- ừ ừ! Bà lấy kính tôi thì tôi lấy gì về ngắm tình yêu của tôi!_ Phong ỡng ẹo nhìn mà sồn da gà

- có đưa không?

- không!

- nhanh! Rồi tôi xin chữ kí cho!_ Quỳnh Nhi nịnh nọt.

Cuối cùng ” chị” Phong cũng chịu đưa kính cho. Đoàn người cứ thế mà tiến dần lên cầu thang. Cô bạn đang thắc mắc mãi, không biết cậu ta sẽ học lớp nào đây, chưa kịp nghĩ xong thì đám con gái đã xuất hiện rồi! Hành lang chật kín người, còn học sinh mới thì đi cạnh cô giáo chủ nhiệm...ủa? Cô chủ nhiệm lớp Quỳnh Nhi đây mà! Thật trùng hợp. Đang định đi vào lớp thì bị bọn con gái xô xô đẩy đẩy. Quỳnh Nhi tức tối chen vào, mãi mới rúc được về chỗ của mình. Quay xuống thì vẫn thấy Nhi ngủ một cách ngon lành vì cô bé chẳng bao giờ để ý đến mấy trò tiếng tăm này, Thật vô vị.

- các em ổn định! Bạn nào học lớp nào thì về lớp của mình đi!_ tiếng cô giáo sang sảng nhưng hoàn toàn vô tác dụng

- này! Mấy cô kia!!! Có tin tôi cho thôi học không hả?_ đầu cô giáo bốc khói. Cả đám trong đám ngoài ù xìu quay về lớp, nhưng vẫn không quên liếc nhìn học sinh mới...cô giáo lấy lại giọng rồi cười tươi quay xuống lớp

- hôm nay! Lớp mình rất vinh hạnh khi có thêm một bạn mới! Ừm! Em giới thiệu đi!

- chào! Tôi là Đinh Thiên Ân! Mong các bạn giúp đỡ!

Cậu ta cười, nụ cười có tần suất chết người khá lớn, đám con gái cứ xiêu xiêu vẹo vẹo mãi. Đã đẹp thôi lại còn có cả răng khểnh cực kì dễ mến nữa, hỏi sao không chết(a ha! Xem ra cái tên này cũng lợi hại ghê >, <). cậu=” ta=” liên=” tiếp=” bị=” khùng=” bố=” tẩn=” công(=” biết=” trước=” vậy=” khỏi=” cười=” cho=” rồi=” @-@)=” cả=” người=” cứ=” sồn=” hết=” da=” cá=” sấu=” lên.=” cậu=” nhanh=” chóng=” đi=” xuống=” chọn=” chỗ=” cho=” mình,=” cái=” chỗ=” mà=” cậu=” đã=” ngắm=” từ=” trước.=” cả=” đám=” con=” gái=” ai=” cũng=” ghen=” tị=” với=” nhi.=” đang=” ngủ=” ngon=” thì=” nhi=” nghe=” tiếng=” gõ=” nhẹ=” xuống=” bàn,=” cô=” quay=” sang=” với=” điệu=” bộ=” mắt=” nhắm=” mắt=”>

- chào! Cô có thể xích qua cho tôi ngồi được không?_ cậu ta cười tươi, Nhi thở dài kéo hết đồ của mình vào trong rồi lăn ra ngủ tiếp. Chắc đây là lần đầu tiên có người không thèm để ý đến cậu mất. Mang sách vở ra, vừa kịp giờ vào lớp. Nhi tỉnh giấc vươn vai, ngáp một cái

- oáp! Chưa ngủ say mà! Sao vào lớp sớm thế!

- cậu giữ ý tứ một chút! Cậu ấy đang ngồi bên cạnh đây!_ Quỳnh Nhi quay xuống. Nhi còn không thèm liếc lấy một cái mà lôi sách vở ra học luôn.

” chẳng phải con nhỏ này là cái người bán quán kia hay sao? Cô ta vừa đi làm vừa học à?”

Cô giáo từ ngoài đi vào, tiết học lại bắt đầu. Cũng như mọi hôm, chẳng có gì khác cả. Ngoài cái việc xuất hiện thêm vật thể lạ ở bên cạnh.

giờ ra chơi.....

Nhi cùng cô bạn xuống sân ngồi thì trên lớp bắt đầu bày trò nói xấu. Nhân vật đem ra chế giễu chẳng ai khác là Nhi. Hại cô cứ hắt xì hơi hoài à. Mới tí đã hết giờ, Nhi khệ nệ lết lên lớp. Vừa mới bước vào đến cửa đã bị ngáng chân rồi. Nhi suýt ngã, may có Quỳnh Nhi kéo lại.

- cho tôi vào được không?_ Nhi nói mà mặt cứ lạnh tanh. Cậu ta vẫn không nói gì. Hình như cố tình làm vậy thì phải

- Đồ Bí Dao!_ Nhi bực mình nói luôn.

Cậu ta khựng lại, quay sang nhìn Nhi, hình như, cậu đã nghe ai gọi mình như vậy rồi thì phải. Nhưng, khuôn mặt đẹp trai ngời ngời vậy mà bị một con nhỏ nói là bí đao sao? Thật ngoài sức tưởng tượng! May là cô ta chưa đắc tội nên cậu cũng đứng dậy cho vào! Không thì còn lâu! Sau khi yên vị. Cả hai im thin thít không nói gì cả. Quỳnh Nhi chỉ tủm tủm cười nhìn Nhi rồi lại quay lên

” Đồ Bí Dao?? Sao nghe quen vậy nhỉ?”

4. Chương 4: Mỹ Nhân Nam

Tan học.....

Nhi thu dọn sách vở rồi ra về, vừa mới bước ra cửa lớp..

Rào....

Một xô nước lạnh dội thẳng vào người Nhi, lại là trò đánh ghen của đám con gái đây mà, chưa kịp định thần thì tiếng cười, tiếng trêu ghẹo đã vang lên.

- xem cô ta kia! Há há! Đang nóng mà được tắm! Sướng nha!

- thế này là còn nhẹ cho con nhỏ đó rồi!

- đáng đời! Thấy mà ghét!

Nhi không nói gì, chỉ lặng im đi xuống nhà vệ sinh. Cô bé thở dài lấy khăn giấy lau qua người. Những việc này Nhi đã chịu nhiều rồi nên không sao, Chỉ cần được đi học thôi. Nhi vòng ra cổng sau rồi đi thẳng về hướng nhà mình.

Đặt gọn gàng chiếc cặp sách lên bàn, Nhi chạy xuống bếp uống tạm cốc sữa rồi thay quần áo đi ngủ để giữ sức chiều còn phải làm nữa...

3h chiều

- hớ hớ! Thiên Ân nhà mình giả gái cũng xinh gọn nhỉ?_ Chị quản lí cười gian xảo khi nhìn hình ảnh ” quái dị” của cậu nhóc trong gương.

- vậy mọi lần chị toàn biến nhóc thành vậy hả? Bộ không thấy rợn sao?_ Thiên Ân cau có. Hiện tại thì cậu cảm thấy hết sức tội tệ. Bịt kín như hôm trước là được, đằng này..cả người toàn mùi phấn son, váy áo loè loẹt, còn cả cái bộ tóc giả nữa, cậu nhóc nhăn nhó nhìn..cái quái gì đây???

- chị tháo ngay cái con giun chết tiệt trên đầu cho em cái!_ Thiên Ân kêu toáng lên khi nhìn thấy cái vật quái đản này trên đầu của mình.

Đối với con gái thì hẳn là sẽ rất thích nhưng đối với cậu nhóc thì nó chẳng khác nào con giun quần quai trên đầu vậy.

- chỉ là cái kẹp nơ thôi mà! Sao em miêu tả ác thế!_ Chị quản lí cau mày

- em không phải nhóc đâu mà chị muốn làm gì thì làm!_ Thiên Ân càu nhàu

- công nhận! Mà để đó cho " xinh"! Nhóc nó còn bị chị cho mỗi ngày một kiểu ấy! Mà hai tụi em xinh hơn cả hoa hậu quốc dân rồi đấy!

- haizza! Tháo ra cho em đi! Ghê quá! Nhanh em còn đi!

- rồi rồi rồi!

Sau khi cặp " con giun" được mang ra khỏi đầu, Thiên Ân thấy nhẹ nhõm hẳn. Vội vàng cầm ví tiền, Cậu chỉ kịp chào chị quản lí rồi đi luôn. Tuy chỉ có điều, vừa mới bước ra ngoài đã bị phục kích rồi. Da gà, da cóc cứ nổi lên từng đợt một

- mỹ nhân!!!!!!

- " sinh " quá! Hoa hậu nào đây nhỉ?

- còn cao hơn cả mình nữa! Người đâu đẹp dữ vậy? Chu choa...ba vòng hoàn hảo!(mặc độn đầy mấy cụ!"D)

Thiên Ân ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh. Chẳng biết chị quản lí đã đưa cho cậu đôi giày cao bao nhiêu nữa, xước hết cả chân. Thiên Ân vội vàng bắt taxi đến quán của Nhi.

Keng.....keng.....

- xin chào! Quý khách muốn dùng gì ạ?_ Nhi cúi đầu chào, nhưng vừa ngẩng đầu lên Nhi đã đơ người ra rồi. Chắc hẳn đây sẽ là vị khách xinh nhất từ trước đến giờ ghé vào quán của Nhi. Da trắng môi hồng, mắt đen láy. Đã thế lại còn cao nữa, phải ngang tầm cái cậu hôm qua đi cùng Uyển Như.

- lạ lắm à?_ giọng nói lạ hoắc vang lên khiến Nhi sực tỉnh.

- a....dạ....._ hình như chị gái này vừa sang thái lan chuyển giới thì phải, xinh thật nhưng giọng giống con trai quá.

- cho tôi một ly capucino!

- dạ vâng ạ! Mời quý khách ngồi!

Nhi cũng ái ngại vì cái thái độ vô duyên của mình. Cô bé tự cốc đầu mình rồi quay vào chuẩn bị.

- dạ! Mời quý khách dùng ạ!_ Nhi lễ phép, xong cô bé quay đi luôn. Chăm tờ báo kiểm việc lên sẫm soi, dở đi dở lại mà chẳng có công việc nào phù hợp với mình cả, mà có thì cũng trùng vào lịch học rồi.

A...choo...

Nhi sực sật... Từ lúc bị " tắm" miễn phí kia, Nhi cứ hắt xì hơi mãi. Chắc bị cảm rồi. Hôm nay buộc phải đóng cửa sớm thôi. Từ nãy đến giờ, Nhi hoàn toàn không để ý có người đang nhìn mình.

- cho tôi hỏi!

Nhi nhìn xung quanh, là chị gái xinh đẹp kia gọi cô bé đây mà. Nhi chạy lại

- có việc gì không ạ?

- cô có băng gạc chứ?

- dạ có! Nhưng chị bị sao vậy ạ?

- bị xước chân! Lấy hộ tôi! Lát tôi đưa tiền!

- cái này em không lấy tiền! Chị cho em xem qua vết thương được không ạ?

Nhi cúi xuống nhìn, bị vậy chắc là đi cao gót không quen nên bị cọ vào chân đây mà. Nhi vào trong mang ít thuốc ra bôi hộ rồi dán băng vào cho chị gái kia.

- cảm ơn cô nhé!

- dạ không có gì! Chị cần gì cứ gọi em nhé!

- được rồi!

Nhi quay vào trong quán. Kể ra có một mình bán cũng chán thật, mọi hôm có bác Lâm ở thì còn có người nói chuyện cùng, hôm nay Quỳnh Nhi cũng không đến nữa! Buồn ghê....

Ngồi một lúc chị gái kia cũng ra về. Nhi lấy tiền trên bàn rồi quay ra dọn dẹp.

Xong xuôi, Nhi khoá cửa cẩn thận rồi ra về. Đang đi thì bụng réo lên, cô bé đành phải ghé vào cửa hàng đồ ăn nhanh mà mua tạm chiếc bánh mì để lót dạ. Vòng vèo mãi cũng tới nhà. Nhi xếp gọn giày vào một góc rồi bật điện lên. Cả căn nhà bừng sáng. Chui vào trong phòng, Nhi lấy thuốc uống. Chán không có gì làm, đành bật ti vi lên xem vậy...nhưng

” Đỉnh Thiên Ân”

” Đỉnh Thiên Ân”

” Đỉnh Thiên Ân”

.....

Họ và tên của cái tên bí đao xấu xí đó cứ nhảy tùm lum trên màn hình. Chắc cậu ta đang hot nhất hệ mặt trời đây. Lượt bình chọn cũng ghê. Nhi là Nhi ghét thậm ghét tệt cái tên này, đơn giản là cậu ta cũng chỉ kiêu ngạo như mấy người nổi tiếng khác thôi, chứ ngoài ra cũng chẳng được cái gì cả. Mà mặt mũi cậu ta Nhi còn không nhớ nữa. Được thì được có mỗi bài ” Because of you” thôi. Bài hát này đã mấy lần đứng đầu một cách hùng dũng và cũng từng đá đít tất cả các hit nổi tiếng khác để dẫn đầu bảng xếp hạng, ban đầu Nhi còn hơi choáng với lượt view của bài này. Trong một tuần mà cán gậy cả mốc hơn tỷ lượt, cái mốc mà bao nhiêu bài hát nổi tiếng khác dù có thuê siêu xe cũng chẳng tới được. A ha...cuối cùng thì tên bài hát đó cũng xuất hiện, Nhi mãi nghe mà ngủ quên lúc nào không hay.

5. Chương 5: Tìm Việc

” cho dù ta không thể gặp được nhau, nhưng anh vẫn yêu em hơn bất kì ai khác. Because of you....anh có thể làm tất cả. Because of you.....anh sẽ chờ...chờ đến khi em quay trở lại và đứng trước mặt anh. Anh nhớ và yêu em nhiều, người con gái của lòng anh!”

- aizza! Rốt cục thì cũng không có cái nghề gì cho mình kiếm sống hay sao?_ Nhi vò đầu bứt tai.

Đang ngược mặt lên ngắm tán cây cao cao bên trên, chẳng biết hên hay xui, mà Nhi bị tờ giấy ở đâu bay thẳng vào mặt. Nhi bực bội lôi tờ giấy ra định đem đi xử lí thì...

- cái gì đây??_ Nhi mắt tròn mắt dẹt đọc dòng chữ khá to trên tờ giấy đó

” người giúp việc.....lương.....20 triệu một tháng”

Sốc nặng mất, giúp việc thôi mà tận 20 triệu một tháng, a ha chẳng tốt quá còn gì. Sực nhớ ra, Nhi mà không nhanh chân thì công việc hái ra tiền đó sẽ vào tay người khác. Vội vàng bắt taxi đi thẳng đến địa điểm ghi trong tờ giấy. Đến nơi, trả tiền taxi xong, Nhi quay người lại, cũng chỉ là một ngôi nhà bình thường nhưng thiết kế của nó thì hoàn toàn không tầm thường chút nào. Ngoài cái đẹp mà nó còn mang sự trang trọng, cổ kính. Mải ngắm mà quên cả mục đích ban đầu, Nhi bấm chuông. Mãi sau mới có người ra mở cửa. Là một ông lão có gương mặt phúc hậu, Nhi cúi đầu chào

- cháu chào ông!

- chào cháu! Cháu đến đây có việc gì không?_ ông lão ôn tồn

- dạ! Ừm....ở đây tuyển người giúp việc phải không ạ?

- đúng rồi cháu...nhưng...

- vậy cháu có thể xin vào làm được không ạ?_ Nhi nhanh nhẩu

- trước cháu còn có người khác đến xin làm rồi!

Ánh mắt đang háo hức vui vẻ kia thoáng buồn...

- dạ!.....cháu lại chậm chân mất rồi!

Cháu chào ông!_Nhi quay đi

Nhìn Nhi xinh xắn đáng yêu, ông lão suy nghĩ một hồi rồi gọi Nhi lại

- cháu đợi ta một lát! Để ta xin phép cậu chủ nhé!

Nghe thấy vậy, mắt Nhi sáng rực, cô bé quay lại cảm ơn ông lão ríu rít

- cháu cảm ơn ông ạ!

- không có gì! Cháu vào nhà đợi ta một lát!

Nhi cùng ông lão đi vào trong, công nhận ngôi nhà này đẹp thật, ngắm mãi mà không biết chán

- tên cháu là gì?

- dạ! Linh Nhi ạ!

- được rồi! Ngồi đây đợi ta một lát!

Nhi mỉm cười, ông lão đi lên tầng. Kính chắn đứng ngoài căn phòng, lão nói vọng vào

- dạ thưa cậu chủ! Có một cô bé đến xin việc ạ!

- chẳng phải chỉ thuê một người thôi sao?

- dạ! Tôi thấy cô bé có gì đó cần giúp đỡ nên muốn nhận thêm cô bé vào làm!

- cô ta tên gì?

- Linh Nhi thưa cậu chủ!

.....

Sau khi im lặng một hồi, người bên trong cũng lên tiếng

- được rồi! Bao ăn bao ở! Ông xếp chỗ ở cho cả hai rồi làm nốt những việc còn lại đi!

- dạ vâng thưa cậu chủ!

Thấy ông lão đi xuống, Nhi vội vàng đứng dậy

- cậu chủ đồng ý rồi! Mai cháu có thể đến làm luôn nhé! Bao ăn bao ở! Còn làm gì thì do cậu chủ sắp xếp nhé!

- dạ! Ông cho cháu gửi lời cảm ơn đến cậu ấy nhé! Cháu cảm ơn ông nhiều

- cháu phải cảm ơn cậu chủ mới đúng! Mà giờ ngày mai cháu có thể đến?

- dạ! Khoảng tầm 2h chiều ạ!

- được rồi! Cháu có thể về!

- cháu chào ông ạ!

Nhi cúi đầu rồi tung tăng về. Tâm trạng cô bé còn đang nở hoa đây này! Hôm nay là một ngày thật may mắn. Phải đi ăn cho đã đời mới được. Nhi lôi máy ra gọi cho Quỳnh Nhi để rủ đi cùng. Xong xuôi, nhét chiếc điện thoại vào túi. Nhi bắt taxi về nhà chuẩn bị.

18h tại phòng phục trang....

- sao trông mặt em khó coi vậy?_ anh Kim nhăn nhó

- không sao! Em chỉ thấy hơi mệt thôi!_ Thiên Ân thở dài nặng nhọc.

- chắc tại chạy show nhiều quá! Ngày mai anh sẽ huỷ hết lịch! Chứ dạo này nhìn em ốm yếu quá! Cơ bắp cũng ” xẹp” hết xuống rồi này!_ anh Kim trọc đầu
- bao giờ nhóc về nước hả anh?
- anh không biết nhưng lịch kín lắ! Chị kim bảo phải vài tuần nữa!
- vậy à?_ Thiên Ân buồn bã
- hihi! Lại nhớ nhóc rồi hả? Anh cũng nhớ nhóc lắ! Chỉ mong nó về nước sớm sớm một tí thôi!
- anh nhớ nhóc hay nhớ chị Kim?_ Thiên Ân liếc đầu
- a ha! Không giấu được em rồi! Đến giờ rồi đó! Em ra đi!

Thiên ân mệt nhọc cầm chiếc áo khoác ra. Cuộc sống nổi tiếng cậu cũng chẳng mấy hứng thú. Đối với cậu thì nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Được nhiều người hâm mộ nhưng về nhà thì lại cô đơn một mình...

19h.....

Cuộc tranh luận cuối cùng cũng kết thúc, sau khi hai chiếc ô tô đen rời khỏi, Nhi thở dài quay ra khoá cửa rồi chui vào trong phòng dọn dẹp hết đồ đạc của mình. Mai đã phải chuyển đi rồi, nhìn vào khung ảnh có hình của bố, bao nhiêu kỉ niệm lại ùa về. Nhi nhớ bố nhiều lắm, nhớ cả người mẹ mà cô bé chưa được gặp một lần nhưng đã có công sinh thành ra Nhi. Mất Nhi nhoe đi. Dọn lại tất cả đồ đạc, thu lại tất cả hồi ức tốt đẹp. Nhi nhớ lại lời dặn của bố trước khi mất. Cô bé vội vàng lau nước mắt..

” này con gái! Con có biết người thương yêu con nhất là ai không?”

” là bố ạ”

” không phải ta! Còn có người yêu con hơn ta thương con nữa! Con nhớ nhé! Dù có chuyện gì xảy ra cũng không được khóc mà phải mạnh mẽ, ta biết con đã rất khổ sở vì căn bệnh của mình nhưng tuyệt đối đừng để ta thấy con buồn hay khóc nhé! Yêu con gái của bố nhiều! Bác Lâm sẽ là người giải đáp tất cả thắc mắc của con!”

Bố cô bé cũng chỉ kịp nói có vậy rồi qua đời, tay ông vẫn nắm chặt tay Nhi. Một cái siết chặt đến lạ. Giống như ông còn giấu cô bé điều gì đó vậy. Nhi ôm con gấu mà bố tặng vào ngày sinh nhật của cô bé vào lòng. Trong đây có cất hai thứ rất quan trọng trong cuộc đời của cô bé. Nhi tắt điện rồi nằm xuống ôm gấu bông đi ngủ. Và cô cũng đã có giấc mơ thật đẹp. Giấc mơ cuối cùng cô có thể được gặp bố. Chắc Nhi cũng không hề muốn giấc mơ này kết thúc, vì khi tỉnh dậy thì cô bé sẽ trở lại với nỗi cô đơn kéo dài.

6. Chương 6: Tên Điên!!!

2h chiều....

Nhi khệ nệ xách một đồng hồ đem vào trong căn biệt thự này, nhưng vừa mới bước đến cửa thì Nhi giật mình đánh rơi cả đồng hồ xuống đất

Bốp.....bốp.....bốp....

- chào mừng cô đã đến với cánh cửa địa ngục!

Là....là tên bí đao đáng ghét sao? Nhi ngạc nhiên, Thiên Ân cười thầm trong bụng, cậu nghĩ Nhi sẽ phải chào cậu là cậu chủ xong nghe lời cậu rầm rập, có ai ngờ đâu, sự thật phũ phàng....

- ủa? Tên bí đao! Cậu cũng xin việc ở đây hả?_ Nhi hồn nhiên

- cô...cô...cô_ Thiên Ân há hốc mồm, Nhi ngó nghiêng rồi lại tiếp lời..

- mà sao cậu biết chỗ này hay vậy? Mà kể cũng phải! Lương cao ai chẳng muốn xin vào làm!

- • • • • •

- sao cậu không nói gì vậy? Bộ câm hả? Lần này thì cậu điên tiết thật rồi nhưng vẫn rất bình tĩnh

- tôi là ai?

- cậu là tên bí đao thối chứ còn ai!

- ờ hờ! Vậy tôi làm nghề gì?_ Thiên Ân cau mày, bí đao gì chứ, cậu là con người đang hoàng sao lại tặng thêm chữ ” thối” vào. Thật hết chịu nổi con nhỏ ngốc này

- ca sĩ!

- vậy cô nghĩ làm ca sĩ tương đương với việc làm ô sin à?

- không! Hai nghề đó khác nhau mà!

- vậy để tôi thông lỗi tai cho cô nghe kĩ nhé! Nghe đây này! ” TÔI LÀ..CHỦ NHÂN CỦA CĂN NHÀ NÀY”
_ Thiên Ân khoanh tay tuyên bố

- ừ thì cậu là.....what? Chủ...chủ.. Chủ....._ Nhi há hốc mồm. Cái gì thế này, cô bé còn tưởng tên kia xin vào làm chứ. Nhưng nghĩ lại thì người nổi tiếng như cậu ta làm gì có chuyện.

- giờ đã thông suốt chưa? Vậy cô có định bắt tay vào công việc không?_ Thiên Ân liếc đũa. Đúng là cái mặt ” gian tà” của tên này đã lộ diện rồi. Nhi thở dài cho cái số phận của mình rồi gật đầu. Tên kia khoái trí đưa cho Nhi hẳn 1 tờ lịch làm việc. Nhi nhìn mà nhức hết cả óc....

Đang tham khảo cái tờ lịch ” tử thần” thì có giọng nói nhỏ nhẹ phía sau, Nhi quay lại. Là một cô gái, da trắng môi hồng, nói chung là nhìn rất xinh xắn và dễ mến. Cô ấy đi qua Nhi, chẳng biết cố tình hay gì mà cô ta huých Nhi, may chồng chân kịp không cũng xong rồi.

- dạ! Tôi tới rồi ạ!

- tốt đó! Cô vào làm việc của mình đi!

- dạ!

Cô ta lễ phép rồi đi vào trong nhà. Quay ra phía Nhi, Thiên Ân ngoắc tay

- còn cô thì đi theo tôi!

- ế? Nhưng còn đồ của tôi????

- tự đi mà khiêng vào phòng mình!_ Thiên Ân đứng đĩnh cho tay vào túi quần. Nhi bực bội khiêng một đồng hồ đem vào trong nhà. Vừa đi theo sau tên kia vừa lăm bắm.

- đồ chết bầm! May là lương cao nên tôi mới làm không thì còn lâu nhé! Hứ!

Nói thế nào chứ, Thiên Ân nghe thấy tất, vì khoảng cách cũng không quá xa, cậu quay lại

- cô vừa rửa tôi hả?

Trúng tim đen, Nhi giật mình vội vàng chối tội.

- không có!

- phòng cô đây! Vào sắp đồ rồi lên phòng tôi ngay đây! Chậm một bước là trừ lương!

Nói xong cậu ta quay đi, Nhi quay vào trong. Cái gì thế này? Đây là cái ổ chuột à? Sao bẩn kinh thế? Không ai dọn sao? Cậu ta định để Nhi ở cái nơi tối tăm ẩm thấp vậy hả? Bao nhiêu câu hỏi cứ đây ắp trong đầu. Nhi khóc không ra nước mắt mắt. Mới hôm đầu đi làm đã bị hành hạ thế này đây, sao lại xin việc vào cái nơi oái oăm thế này cơ chứ...

“Lương cao mà! Lương cao lắm! Nên cố đi! Còn phải học nữa!”

Nhi tự nhủ rồi bắt tay vào công việc dọn dẹp...

1 tiếng sau.....

- cuối cùng cũng xong! Cậu ta đúng là tên điên mà! Tên điên! Tên bí đao thối! Đồ chết bầm!

Nhi hoàn toàn không biết cái lời nói của mình đã hại ” đối tượng” hắt xì hơi sắp nổ cả mũi luôn rồi. Cậu nhóc bực dọc mặt hầm hầm..

Tự nhiên Nhi cảm thấy lạnh sống lưng, vội vội vàng vàng chạy lên tầng. Chưa lên đến nơi âm khí đã bốc ngùn ngụt rồi..

Nhi bước vào trong, phòng ngủ thôi có cần phải rộng vậy không? Có cả giá sách to tướng nữa, bàn ghế.....

- đến rồi đó hả?

Nhi giật bản mình, quay sang, cậu ta đang ngồi vắt chân trên giường.

- cậu muốn tôi chết tim hả?

- hừm! Cô đi lau cửa kính đi!_ cậu ta ra lệnh.

Gì chứ, cả cái phòng này không phải là căn phòng có bốn bức tường gạch mà toàn bộ đều là kính. Cậu ta có nhầm không vậy? Nhi đang định sững sờ cãi lại thì cậu ta đã chặn họng

- làm đi! Cẩn thận với lương của cô đấy!

- rồi rồi rồi! Tôi làm là được chứ gì?

Nhi buồn bã quay ra lấy xô nước với cái khăn. Hi hục lau từng chút một. Thật không yên ổn với tên này tí nào...vừa nghĩ được một chút thì tên bí đao kia lại sai...

- rèm bẩn rồi cô đem đi giặt đi!

•••••

- nhà bụi quá! Lau cho sạch vào!

•••••

- quần áo giặt hết đi cho tôi! Nhớ xếp riêng ra đấy!

•••••

- à! Quần áo trên ban công chưa có thu vào! Cô lấy vào gấp cho cẩn thận rồi đem cất tủ đi!

•••••

Không chịu nổi nữa rồi, sức chịu đựng có giới hạn.....

- người giúp việc còn lại của cậu rốt cục thì đang làm gì?

- cô ta chỉ việc lau bàn ghế thôi!

Rầm.....

Nhi té ngựa. Thật không công bằng. Cả hai lương như nhau mà sao cô lại phải làm nhiều hơn chứ? Chẳng lẽ cậu ta muốn trả thù vì cái biệt danh cô đặt cho..

- cậu đúng là tên bí đao thối! Tôi nghĩ đây! Làm từ này giờ mệt chết được!

- còn nhiều việc lắm! Cô cứ bình tĩnh!

Thiên Ân cười đều.

Nhi mặc kệ cứ thế băng băng xuống dưới nhà, gì chứ? Trưa nay còn không kịp ăn, người chưa hết mệt, cậu ta muốn Nhi lăn đùng ra chết mới hả? Đúng là số cô bé khổ thật...nhi thở dài, uống một lúc 4 cốc nước, no căng cả bụng....đã thật, đúng lúc khát nước...nghỉ một lát thôi, lại phải quay lên chịu sai vặt...

” cậu cứ đợi đây!!!tên điên!!!!!!”

7. Chương 7: Ma.....

Trước khi đi có dặn dò là dọn dẹp nhà cửa cho cẩn thận, sắc mặt vẫn hồng hồng, vẫn còn đều. Vậy mà giờ lại nằm bẹp một chỗ.....

- cậu.....

- cậu tỉnh rồi hả?

Chưa kịp nói thì Loan đã tranh câu của Nhi rồi, cô bé đành lùi ra phía sau Loan. Người hầu gì thế này? Khéo cô ấy thích cái tên kia rồi cũng nên..

- cậu tỉnh là tốt rồi! Cũng có người chăm sóc cậu! Tôi xin phép!_ Nhi quay xuống tầng.

Thiên Ân nhìn theo nhưng không nói gì....tưởng Nhi đi thật, ai ngờ một lúc sau, tô cháo thịt hành nóng hổi được đặt cạnh đầu giường.

- ăn đi cho khoẻ!

- sao cậu nói cộc lốc với cậu chủ thế?_ Loan quay sang vẻ trách móc

- sao nào? Tôi không được ngoan như cậu! Cậu nói thế nào là việc của cậu! Không phải việc của tôi!_ Nhi thẳng thừng.

Cậu ta ốm thì liên quan gì đến Nhi chứ, người giúp việc như Nhi thì cũng chỉ dọn dẹp nhà cửa thôi, nhìn mặt Loan có vẻ tức lắm nhưng lại vội vàng quay sang lau mặt cho tên bí đao kia.

- cậu cho cậu ta ăn nhé! Đẳng nào thì cậu ta cũng ưa cậu hơn tôi! Vậy thì nhờ cậu cả! Tôi về phòng đây!_ Nhi mệt nhọc lê lét về phòng mình.

Mệt quá, bệnh chưa khỏi mà đã hùng hục làm rồi...thuốc cô bé mua cũng đã hết. Giờ cũng gần nửa đêm rồi. Tên kia đi diễn về thì lăn đùng ra bất tỉnh nhân sự. Hại cô bé cứ phải chạy đi chạy lại thay nước rồi lấy thuốc. Còn Loan chỉ có mỗi việc chỉ đạo, hình như cô ấy cũng không ưa gì Nhi thì phải. Chắc sợ cô bé đụng đến tên bí đao kia đây mà. Thực sự thì Nhi chẳng có hứng thú gì với cậu ta cả. Nhi cởi chiếc áo khoác mỏng bên ngoài ra rồi leo lên giường đi ngủ.

3h sáng.....

Nước mắt Nhi chảy ròng ròng, ướt đầm chiếc gối. Trán lấm tẩm mồ hôi, toàn thân run lên cầm cập. Rồi Nhi cũng bị đánh thức khỏi cơn ác mộng đang hành hạ cô bé. Đau đầu quá, cả căn phòng tối thui. Nhi quay sang thì..

- á.....ma.....

Cô bé hét toáng lên, co rúm người lại vì sợ. Bóng đen kia tiến gần đến, càng lúc càng gần. Nhi nhắm mắt, cắn chặt răng. Chết rồi, chẳng may con ma bắt Nhi xuống địa ngục thì làm sao? Cô bé chưa muốn chết. Bàn tay đen ngòm đó dơ ra.....sờ lên trán cô bé.

- đỡ sốt rồi đó!_ giọng nói vang lên, Nhi mở mắt, vội vàng bật điện. Cái tên điên kia làm Nhi mất công ” sợ”

- cậu? Sao cậu lại ở phòng tôi??

- cô không cần biết đâu nhỉ? Tỉnh dậy rồi thì uống tạm viên thuốc này đi!_ Thiên Ân đưa cốc nước và viên thuốc hạ sốt cho Nhi...cô bé nhăn nhó

- tôi sợ thuốc lắm!

- cô hồ báo thế này mà có viên thuốc cũng sợ hả?

- nhưng nó đắng! Phiền cậu pha với nước rồi cho đường vào hộ tôi được không?

Thiên Ân khựng lại...có cái gì đó len lỏi trong trí nhớ của cậu, nhưng càng nghĩ lại càng đau, cậu không nói gì chỉ im lặng làm theo lời Nhi..

Uống xong cốc thuốc, Nhi mới nhớ ra vội vàng quay sang hỏi

- cậu đỡ chưa mà xuống đây? Mà cậu xuống lâu chưa?

- được hơn 1 tiếng rồi!

- cái gì cơ? Vậy cậu ngồi canh tôi lâu như vậy mà không thấy mệt hả? Còn mệt không? Mai lại hành tôi...

- yên tâm đi! Tôi khoẻ hơn cô nhiều! Con nhỏ ngốc!

- cậu mới là tên ngốc thì có! Biến lên phòng cho tôi còn nghỉ! Cậu cũng nghỉ đi!_ Nhi cau có đẩy cậu ta ra ngoài. Thiên Ân bực bội

- tôi là chủ mà cô dám đuổi tôi hả? Nên nhớ là tôi đã canh cô hơn tiếng đồng hồ đấy nhé!

- ai bắt cậu canh tôi đâu! Đi đi đi! Lên ngủ cho tôi nhờ! Không mệt! Khổ tôi lắm!

- rồi rồi rồi! Mặc kệ cô nhé!

Thiên Ân quay lên phòng. Cậu cũng đang ngủ ngon đấy chứ, tự nhiên bị làm phiền bởi mấy tiếng khóc kinh điển của con gái, mà phòng Nhi thì ngay dưới phòng cậu! Hỏi sao không nghe thấy. Đành vội vàng đi xuống xem, thì ra là bị sốt, nhưng.. Có điều gì đó đang lặp lại, giống với những gì cậu đã từng biết.....nó cũng từng làm cậu đau.....

Thiên Ân nằm xuống giường định bụng ngủ nhưng trần trọc mãi mà không ngủ được...cậu lẩn qua lẩn lại, vô tác dụng. Chỉ tại con nhỏ kia đánh thức cậu nên giờ không thể ngủ tiếp được nữa. Đã thế mai cho cô ta biết tay!

Sáng sớm hôm sau...

- quét dọn sân vườn cho sớm đi! Sạch vào nhé! Cả trước cả sau!

- cậu bị sốt chưa khỏi à? Cái vườn nhà cậu bằng mười cái vườn+ sân nhà tôi đó!_ Nhi nhăn nhó, Thiên Ân cố nhịn cười. Lấy giọng bình tĩnh tiếp tục nói

- ai biểu cô hôm qua làm tôi mất ngủ? Hại tôi thức từ lúc đấy đến sáng...quyet nhanh nhanh lên! Còn đi học!

- rồi rồi rồi! Cái tên đáng ghét!

“Đằng nào thì đêm qua cậu ta cũng giúp mình! Haizz...nhưng mà có cần quá đáng vậy không chứ?”

6h30...

- cho tôi đi cùng! Sắp trễ giờ rồi!_ Nhi hấp tấp chạy về phía Loan và tên bí đao kia. Nhưng cậu ta vẫn mặc kệ, thản nhiên đỡ Loan lên xe rồi cả hai đóng sập cửa đi thẳng tấp. Nhi đến nơi đã không kịp rồi. Đành phải vắt chân lên cổ mà chạy vậy.

- cô bé đó là ai vậy?_ anh Kim quay xuống

- là người giúp việc cùng cô gái này đó anh!_ Thiên Ân chỉ tay về phía Loan.

- à! Em tên gì ấy nhỉ?

- dạ! Loan thưa anh!

- cô bé ngoan đó! Nhưng những thông tin gì về Thiên Ân em không được hé răng nửa lời nhé!

- dạ! Em biết rồi mà!_ Loan mỉm cười..

” đáng đời cô! Con nhỏ đáng ghét! Nếu cậu ấy không đồng ý thì cô sẽ chẳng được vào làm...cô nên biết điều tí đi”

Loan nhìn qua gương chiếu hậu mà nhếch mép cười. Nhưng hình như nụ cười đó không qua được mắt anh Kim thì phải..

8. Chương 8: No.....no Quá!!!

Sau một hồi chết đi sống lại, Nhịp tim Của Nhi bắt đầu đập bình thường, thật không thể ngờ cái tên bí đao kia lại thâm thúy tới mức như vậy, Nhìn cậu ta cười đùa với Loan, cả mấy đám fan cuồng trong cuồng ngoài nữa, thật đúng là....muốn xé xác cậu ta ra quá! Nhi thở dài một nhọc.. Quỳnh Nhi từ đâu lon ton chạy tới cầm hai chai nước ngọt đặt ngay trước mặt Nhi..

- sao hả? Tớ mua nước về rồi này! Vẫn còn một sao? Đỡ sốt chưa?_ Quỳnh Nhi sờ tay lên trán cô bạn

- tớ đỡ rồi! Haizz...thật là điên quá...! Nhi vò đầu bứt tai

- lại có chuyện gì à?

- thôi! Không có gì đâu! Cho tớ ngủ một lát nhé!

- oki!

Quỳnh Nhi quay lên bàn mình học lại bài cũ. Thiên Ân liếc sang chỗ Nhi, thấy cô bé đang ngủ ngon lành thì lại quay sang nói chuyện tiếp. Loan thấy vậy mà ghen ăn tức ở...mặt hầm hực.

Chuông điểm giờ vào lớp, cô giáo bước vào mỉm cười..sau khi báo cáo sĩ số thì cũng đến lượt giới thiệu về học sinh mới...

- chắc các bạn cũng đã có dịp nói chuyện với bạn mới rồi phải không? Nhưng chúng ta vẫn nên tìm hiểu thêm về bạn nhé!

- chào các bạn! Mình tên Loan! Mong các bạn giúp đỡ mình nhé!

Loan cười tươi, cô được đi học cũng là nhờ Thiên Ân, hoàn cảnh gia đình cũng khó khăn, nên cô bắt buộc phải đi kiếm sống để nuôi em..ở với một người cha nát rượu thì ngoài đánh đập hành hạ Loan ra cô chẳng nhận được thứ gì khác, may mà có Thiên Ân cứu không cô cũng chẳng viết xoay sở thế nào...

Những tiếng vỗ tay vang lên. Đám con trai thì mơ mơ màng màng vì cô bạn mới rất chi là xinh đẹp.. Loan đi về chỗ ngồi của mình sau khi được cô giáo phân công.

Tiết học diễn ra vẫn rất bình thường, chỉ có mỗi tên kia là không hiểu nổi tại sao Nhi có thể ngủ ngon lành mà cô giáo lại không có ý kiến gì cả. Thật lạ đời...

Cậu quay sang ném bốp cục tẩy vào người Nhi làm cô bé giật mình tỉnh giấc, ngó đi ngó lại. Chẳng thấy ai có động tĩnh gì nên Nhi lại quay về phía cửa sổ ngủ tiếp...thật đúng là hết thuốc chống chọi với căn bệnh thập kỉ mang tên " ngủ" này..

Reng.....reng.....

- Nhi ơi về thôi!_ Quỳnh Nhi vừa thu dọn sách vở vừa gọi

- à ừ! Đợi tớ tẹo!

Sau khi thu gom đồ đạc trong ngăn bàn của mình, Nhi cùng cô bạn ra về. Nhưng cũng chỉ đi cùng nhau được một đoạn ngắn thôi. Ra đến ngoài cổng là phải chào nhau rồi. Nhi chán nản quay về..vẫn như mọi thói quen, cô bé bước thẳng về hướng nhà mình rồi chột khựng lại...Nhi đâu còn ở đấy nữa, căn nhà đó chắc cũng đã bị phá huỷ mất rồi, chẳng còn gì nữa... Thay đổi hướng đi, Nhi thoáng buồn. Ước gì...cô bé có thể quay lại tuổi thơ của mình, lúc mà bố vẫn còn sống, thì thật hay biết mấy...

Cạch....

- sao giờ này cô mới về?_ Thiên Ân vắt chân vừa chơi game vừa nói

- cậu nên nhớ là tôi đi bộ còn cậu cười ” trâu đen gấn máy” nhé!

- ý cô là sao? Mau vào bếp hộ Loan nấu bữa trưa đi!

Thiên Ân nhăn mặt vút phịch chiếc cặp sách vào trong giường, Nhi gấp gọn tay áo lên rồi bắt đầu làm bữa trưa phục vụ cái tên bí đao kia... Đúng 12h tinh tinh thì thức ăn cũng được dọn đầy ra bàn.

- dạ! Mời cậu ra ăn cơm ạ!_ Loan lễ phép nói. Thiên Ân quay ra rồi ngồi vào bàn...

- hôm nay ai nấu thế?

- dạ là Nhi nấu! Còn tôi chuẩn bị sẵn đồ thôi ạ!

- vậy hả? Hỏi sao nhìn đã không thấy ngon rồi!_ Thiên Ân trợn mắt Nhi.

- không ngon thì cậu khỏi ăn! Để tôi ăn hộ!_ Nhi bật lại

- tôi đâu có nói là không ăn đâu nhỉ? Hèm...hai cô ngồi xuống ăn trưa đi!

Công nhận....Nhi nấu ăn ngon thật. Thật không thể cưỡng lại cái sức hút của thức ăn đối với dạ dày..nồi cơm cứ thế vơi dần...vơi dần...thức ăn cũng bắt đầu hết dần...rồi chuyển sang không còn tí nào. Sau khi thanh toán xong, cả ba ôm bụng thở phào, no quá..căng cả bụng rồi..

- cậu nấu ăn được đó Nhi!_ Loan vừa xoa bụng vừa nói!

- bình thường mà!

- no chết mất! Cô làm ăn kiểu gì vậy hả?_ Thiên Ân quát

- kiểu gì là kiểu gì? Tự nhiên cậu rú lên thế? Bị ỉm à?_ Nhi tròn xoe mắt

- hành hạ dạ dày người khác một cách quá đáng..

- tưởng gì! Cậu ăn nhiều chiều còn có sức mà diễn! Không lại như hôm qua thì khổ!

- ờ ha...nhưng mà no quá không đứng dậy nổi rồi! Huống chi là diễn..

Cứ thế, ba người ngồi đợi xuôi cơm, nhưng với cái nồi cơm đầy bụi như thế kia mà ba người xử hết thì có vẻ sẽ khó khăn lắm đây. lát sau anh Kim đến, thấy cả ba đang ôm bụng phì phò thì lăn ra cười. Thật không thể tin nổi một ngôi sao như Thiên Ân mà cũng có lúc mất hình tượng kinh khủng như vậy..

- anh cười cái gì đó? Muốn ăn đòn hả?_ Thiên Ân liếc sang

- há há... Không có gì! Ha ha ha..._ anh Kim vẫn cười lăn lóc trên sàn..

- im ngay cho em!

- trông mấy đứa như vậy anh không nhịn được cười! Hihahaha..

- mấy giờ diễn vậy?

- tầm hơn 1 tiếng nữa..chắc em cũng vừa kịp xử lí đồng trong bụng mình đấy!

- haizz! Chắc lần sau phải tránh xa đồ cô làm mới được! Chứ cái đà này hình tượng của tôi cũng bay biến mất!

- tùy cậu!

Cuối cùng thì 1 tiếng sau cả ba cũng thoát được kiếp nạn. Thật không thở nổi mất..đợi Thiên Ân thay đồ đi diễn thì Nhi cũng rửa xong đồng bát đĩa. Nhi quay vào phòng lăn ra ngủ...không biết trời đất là gì nữa..

9. Chương 9: Há Miệng Ra

Bữa tối được dọn ra bàn, Loan quay vào phòng Nhi gọi cô bé dậy

- Nhi dậy đi! Tối rồi!

Nhi ngáp ngán ngáp dài ngồi dậy. Loan đã chuẩn bị hết bữa tối xong rồi, Nhi buộc gọn mái tóc lệch sang một bên rồi đi ra ngoài

- cậu ta vẫn chưa về sao?

- chưa!_ Loan lắc đầu

- làm người nổi tiếng có vẻ bận gớm nhỉ? Hay là cậu về phòng nghỉ đi! Lát Thiên Ân về tôi gọi! Đẳng nào cậu cũng đã hộ tôi dọn dẹp cả buổi chiều rồi...!

- ừ! Cũng được! Cậu nhớ gọi tôi dậy nhé!

Loan quay về phòng. Nhi uống tạm cốc nước rồi ra ngoài hiên ngồi, mùi hoa lan thơm quá. Sao người như cậu ta lại thích trồng loại hoa này nhỉ??

Cơn buồn ngủ lại kéo đến dồn dập. Nhi vươn vai, dựa đầu vào cạnh cửa rồi ngủ tiếp. Gió thoang thoang qua, thời tiết dễ chịu như vậy thì chỉ muốn làm bạn với giường thôi..

Cạch.....

Cửa cổng mở ra, Thiên Ân cầm chiếc áo khoác ngoài trên tay thủng thính đi vào. Cậu dừng lại khi nhìn thấy Nhi đang ngủ ngon lành bên hiên..khẽ ngồi xuống trước mặt Nhi, cậu sẫm soi..

- con nhỏ đáng ghét!

Câu nói đủ nhỏ, cậu không muốn đánh thức cô thì phải. Chắc hẳn, đó là do khuôn mặt yên bình với đôi môi đỏ mọng cong lên như đang cười kia, bông lan theo gió rơi xuống vai cậu. Thiên Ân đứng dậy cầm bông lan lên ngược nhìn..

” hoa lan sắp tàn hết rồi...sao cậu vẫn chưa về?”

Đôi mắt lạnh lùng kia thoáng buồn...

- ừm....._ Nhi mở mắt ra, hình ảnh cậu nhóc hiện lên trước mặt, Nhi giật mình ngồi dậy

- cậu về rồi hả?

•••••

Thiên Ân vẫn đứng đấy, hình như cậu không nghe thấy Nhi nói gì thì phải, chỉ lặng lẽ đứng nhìn cây lan... Nhi có thể cảm nhận được nỗi buồn qua đôi mắt đó..trực khóc nhưng nước mắt không rơi ra được, nó chảy ngược vào trong..

- hoa lan sắp tàn rồi! Tôi cũng không nghĩ là cậu thích trồng nó đấy! Trông cậu có vẻ buồn...có chuyện gì xảy ra à?

- không có gì!.....vào nhà thôi! Đứng ngoài này lâu dễ bị cảm..

Thiên Ân bỏ lưng câu nói, cậu quay lên phòng. Nhi nhìn bông hoa rồi quay vào trong gọi loan dậy. Cả ba cùng ngồi ăn cơm. Không khí im lặng bao trùm, Nhi ăn còn suýt nghẹn

- hai người sao vậy??_ Nhi uống vội cốc nước rồi quay sang. Không ai chịu trả lời, Loan quay sang nhìn Nhi ra hiệu. Thiên Ân ngừng ăn đứng dậy..

- tôi không muốn ăn nữa! Hai người cứ ăn đi!_ nói xong cậu đi thẳng lên phòng

- cậu..chủ....._ Loan nhìn theo..

- cậu ta hôm nay bị sao ấy nhỉ?_ Nhi vẫn ngồi ăn một cách ngon lành. Loan nhìn một cách khó hiểu. Chủ như vậy mà tớ lại có thể ngồi ăn như không có chuyện gì xảy ra sao?

Ăn xong, cả hai phụ nhau dọn dẹp..đang định đi lên phòng Thiên Ân thì bị Nhi ngăn lại

- cậu đi lên đây làm gì? Có khuyên thì cậu ta cũng không nghe đâu! Về phòng mà nghỉ đi!

- haizz...đành vậy!

Nhi quay ra khoá hết cửa lại rồi quay vào nấu tạm bát cháo rồi mang lên phòng tên bí đao kia..khỏi cần gõ cửa luôn, có gõ thì cậu ta sẽ không cho vào

- tên điên kia đi đâu rồi nhỉ?

Nhi đặt tô cháo xuống bàn rồi ngó nghiêng xung quanh.

Cạch.....

Nhi hướng con mắt to tròn vô tư của mình về hướng nhà tắm. Cậu nhóc đi ra.

- á.....

Tiếng hét thất thanh vang lên làm Thiên Ân giật mình đánh rơi cả khăn lau đầu xuống đất, cậu quay ra nhìn, là Nhi đang lấy tay che mặt...

- sao...sao cô lại vào đây?_ Thiên Ân trợn tròn mắt, cậu nhóc lúng túng. Nhi che mặt đơn giản vì trên người Thiên Ân có độc một chiếc khăn quần phía dưới...

- cậu mặc quần áo vào nhanh lên...!_ Nhi la toáng lên...

- không thích! Mặc vậy cho thoải mái!_ Thiên Ân cười đểu quay ra lấy quần áo

- cậu đúng là tên bí đao thối! Đồ..đồ không biết xấu hổ..! _Nhi nhắm tịt mắt lại nói

- bỏ tay ra được rồi! Tôi cũng không phải cái thể loại bán nude miễn phí đâu!

Nhi mở mắt bỏ tay xuống. Trông cậu ta lúc này điển trai thật..mái tóc đen láy rủ xuống...

- sao nhìn tôi khiếp thế? Muốn ăn thịt người à?

- không...không phải

- mà lần sau vào cũng phải gõ cửa trước! Phép lịch sự của cô để đâu thế?

- với cậu thì đâu cần phải lịch sự nhỉ?_ Nhi cau mày

- lên đây làm gì?

- mang cháo lên cho cậu! Sợ cậu đói! Tối cậu cũng có ăn gì đâu!

- tôi không muốn ăn!_ mặt cậu lạnh tanh..

- há mồm ra!_ Nhi giơ thìa cháo đầy ụ ra trước mặt Thiên Ân. Bắt buộc phải dùng cách này thôi.

- cô làm cái gì đó? Tôi đâu phải con nít!_ Thiên Ân nhìn Nhi khó hiểu

- tôi là người giúp việc! Cậu là cậu chủ kiêm bí đao thối nên tôi phải làm vậy thôi! Há mồm nhanh!

- con nhỏ khùng này! Đưa đây! Tôi tự sức được!_ Thiên Ân cầm chiếc thìa trên tay Nhi, cô nhìn cậu cười híp cả mắt

- ngoan đấy!

- này! Cô bảo ai ngoan hả?

- cậu! Thôi thôi! Ăn nhanh cho tôi còn dọn! Đêm đói thì ăn tạm hoa quả tôi để dưới bàn ăn nhé!

- không cần cô dặn!

Sau khi đánh chén tô cháo đầy bụng của Nhi. Thiên Ân thở phào, uống cốc nước được Nhi chuẩn bị sẵn để trên bàn.

- cô dọn đi!

- ừ! Chúc ngủ ngon nhé!_ Nhi cầm tô cháo xuống nhà rửa.

Thiên Ân lắc đầu ngán ngẩm, thật không thể hiểu nổi Nhi đang nghĩ cái gì nữa. Đúng lúc cậu đang đói thì có bát cháo thơm ngon, Nhi không mang thì chắc cậu cũng tự ôm bụng xuống ăn vụng mắt..

” cô ta đúng là kì thật! Tính cách cũng lạ, khuôn mặt cũng có nét xinh lạ lắm, chắc bị người ngoài hành tinh bắt cóc nhầm rồi!”

Thiên Ân tắt điện rồi leo lên giường ngủ ngon lành..

” bao mùa lan đã qua, cậu vẫn không chịu quay về...hai cây trước cổng, cũng sắp tàn hết rồi, đợi cậu trong vô vọng rồi tự hỏi..giờ này cậu đang ở đâu?”

10. Chương 10: Gái Hay Trai??

Ngày hôm sau....

Nhi ngồi đợi mãi, đợi mãi mà chẳng thấy ai về, sáng nay đi học thì lại bị mấy đứa trong lớp chơi xấu vẽ bậy lên bộ đồ thể dục, hại cô bé chạy mấy vòng sân, chân cũng sưng tím lên...vừa chườm đá vừa suýt xoa.. Chán chết mất! Nhà trống không chẳng có ai, Loan đi chợ mà mãi không thấy về. Tên bí đao thì đi diễn. Dừa đầu vào cánh cửa, cơn buồn ngủ lại kéo đến. Thật tình là không thể chống chọi, Nhi nhắm mắt ngủ luôn.

Kết....

Cánh cửa cổng nhẹ nhàng mở ra rồi lại được khoá cẩn thận. Tiếng giày cao gót đi hướng về phía Nhi rồi dừng lại. Cô gái kia cẩn thận ngồi xuống nhìn Nhi. Hàng mi cong dài vẫn khép chặt, hai má ửng hồng, đôi môi đỏ mọng, thật là đáng yêu quá. Mái tóc đen dài kia chắc hẳn phải được chăm sóc kĩ lắm..nhẹ nhàng vuốt mái tóc Nhi qua một bên, Nhi mơ màng tỉnh giấc. Một cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt.

Vội vội vàng vàng đứng dậy, Nhi lú lúi..

- chào cô! Cô là ai ạ?

- tôi là bạn của chủ nhà!

Giọng nói ấm áp vang lên, Nhi ngớ người. Vừa xinh đẹp lại lịch sự, vừa trang nhã vừa thủy mì. Sao cái tên bí đao thối kia lại quen được một cô gái hoàn hảo vậy nhỉ? Vội vàng mời cô ấy vào trong nhà. Có vẻ như cô gái đó khá tự nhiên, giống như đã từng sống ở đây một thời gian vậy! Chẳng lẽ...là bạn gái của cậu ta sao??

- cô là giúp việc mới hả?

- a..dạ vâng ạ! Mà hình như...tôi từng gặp cô ở đâu rồi thì phải! _ Nhi cố nghĩ ngợi. Thực sự thì nhìn rất rất quen, giống như đã được gặp đâu đó rồi..

- vậy sao? Nhưng tôi nhớ là chưa được gặp ai như cô thì phải! Quả thực thì cô rất xinh đẹp!

- làm gì có ạ! Mà cô là gì với tên bí đao đó thế?

- bí đao? Bí đao nào cơ?_ cô gái tỏ vẻ ngạc nhiên

- à! Thiên Ân ấy ạ!_ Nhi gãi đầu

- không có gì chỉ là thân trên mức bạn bè thôi!

- thân trên mức bạn bè?? Tức là người yêu ấy ạ?

- không phải! Rồi cô sẽ biết thôi!

Cô gái mỉm cười bí hiểm.

- Nhi ơi! Tôi về rồi này! Mua được nhiều đồ lắm!_ Loan chạy từ ngoài vào với một đồng đồ trên tay. Thấy cô gái lạ hoắc đang quay ra nhìn mình, Loan ngẩn người

- ai đây?

- à! Đây là bạn của Thiên Ân! Còn đây là Loan! Cũng là người giúp việc ạ!

- ừ! Mà mấy giờ thì Thiên Ân về ấy nhỉ?

- chắc phải tối mới về được ạ! Chị không phiền chứ?_ Loan quay sang

- không sao! Tối nay tôi sẽ ăn cơm và ở lại đây! Phiền hai cô tí xíu nhé!

Loan há hốc mồm, Nhi vẫn thản nhiên như không. Xách túi đồ vào trong bắt đầu làm bữa tối. Nhi cẩn thận nhặt rau. Loan huých nhẹ vai cô bé rồi thì thầm

- này! Không biết cô ta là ai ấy nhỉ?

- biết chết liền! Cô ấy xinh mà!

- xinh thật nhưng nhìn mà ghét!_ Loan bĩu môi

- haizz! Lại sợ người khác cướp mất người thương của cậu chứ gì! Cậu nên nhìn lại mình đi! So với cô gái kia thì cậu còn chưa nổi hai phần!

- cậu dám coi thường tôi sao?_ Loan hướng ánh mắt khó chịu về phía Nhi. Cô bé lặng im không nói gì. Con gái mà ghen lên thì đáng sợ lắm!

7h tối....

Bữa tối dọn ra bàn, khói bay nghi ngút. Hấp dẫn vị khách ở bên ngoài..

- thơm quá!

- cô đói rồi hả? Chắc Thiên Ân cũng sắp về rồi đó!

Vừa dứt câu, Thiên Ân tháo giày nặng nhọc bước vào. Nhi nói vọng ra

- cậu có khách này bí đao!

Câu nói vừa dứt, cô gái kia quay ra mỉm cười nhìn cậu nhóc. Loan thì hậm hực quay vào trong. Thiên Ân cười tươi chạy đến ôm chầm lấy cô gái kia. Mà hình như hai người này cao ngang nhau thì phải. Nhi cảm thấy tự ti về chiều cao của mình quá. Con gái nhà người ta vừa cao vừa xinh, còn mình thì lùn một mẩu..haizz

- anh nhớ em lắm đấy! Sao về không báo trước?_ Thiên Ân bây giờ mới chịu buông cô gái kia ra.

- em muốn cho anh bất ngờ mà!

- đi đường có mệt không hả nhóc?

- em không!

- đói chưa?

- dạ đói!

- mặc thế này khó chịu lắm hả?

- quen rồi nên cũng không sao ạ!

Nhìn thái độ ân cần thái quá của hai người này mà Nhi sờn cả da gà. Đúng là cô bé chưa thấy Thiên Ân ân cần như lúc này..cô gái kia là ai mà lại được cậu ta quan tâm như thế nhỉ?

- cô đứng đó làm gì? Làm cơm xong chưa?_ Thiên Ân liếc nhìn Nhi

- rồi! Đợi cậu về xử lí đấy!

- tôi lên cho nhóc thay đồ rồi xuống ăn!

Nhi gật nhẹ đầu, sau khi bóng hai người kia khuất khỏi cầu thang, Nhi mới quay vào bếp. Sắp xếp lại ghế và bát đĩa cẩn thận. Cô bé ngồi xuống bên cạnh Loan..

- bớt giận đi! Chuyện nhỏ thôi mà!

Loan vẫn im lặng. Mãi sau mới thấy đôi kia đi xuống. Nhi sững người. Cô gái kia đã biến mất. Mà thay vào đó là một tên con trai, giống y si đúc Thiên Ân. Đến Loan còn không nhận ra, cả hai mắt chữ A mồm chữ O vì không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- không có gì đâu! Tớ là anh em sinh đôi của Thiên Ân! Tên tớ là Thiên An! Vì nhiều fan và nhà báo bám theo nên tớ bắt buộc phải cải trang ấy mà!_ cậu nhóc vội vàng giải thích

- ngậm mồm vào cho tôi nhờ! Há thế đủ rồi!_ Thiên Ân cau mày.

- vậy rốt cục cậu là trai hay gái??_ Nhi khẳng định lại

- trai! Tớ chỉ giả dạng thôi!

- sao lại có thể hoá thành con gái một cách ma không hay quỷ không biết vậy nhỉ?_ Nhi lắc đầu khó hiểu.

- thôi ăn cơm đi! Tôi đói rồi!_ Thiên Ân nhăn nhó

- hì hì!_ cậu nhóc cười trước vẻ mặt đáng yêu của Nhi

Nhi lấy cơm cho mọi người rồi bắt đầu đánh chén. Trong khi Loan vẫn đang mơ mơ màng màng. Hai thiên thần rút xuống cùng lúc vậy sao đỡ nổi. Mà cả hai lại rất đẹp trai, thanh tú và trang nhã.. Nhưng càng nhìn càng không thể nhận ra đâu là anh đâu là em..vì cả hai giống nhau như hai giọt nước vậy. Thật khó để biết.. Đối với Nhi thì nó khá dễ dàng. Sinh đôi thì sinh đôi chứ vẫn có điểm khác nhau. Nhưng cậu ta là con trai mà lại có thể biến thành con gái dễ dàng vậy sao? Mà thậm chí mỹ nhân là đằng khác. Thật hiếm thấy...

11. Chương 11: Nhỏ Ngốc

Nhi đứng dậy, cùng Loan dọn dẹp bát đĩa, Nhi nhăn nhó. Chân của cô bé bắt đầu đau lại..hồi chiều vừa chườm đá mà giờ lại bị.. Loan liếc xuống nhìn chân Nhi, cô quay ra lấy bát rồi cố tình dẫm lên chân đang đau kia của Nhi.

- a! Tôi xin lỗi!_ Loan vội vàng giả vờ quay sang xin lỗi.

Nhi không biết nên cũng nghĩ là cô ta không cố ý. Rửa xong đồng bát. Nhi lau tay rồi quay về phòng mình..

- cậu không ăn hoa quả cùng chúng tôi hả?_ Loan quay sang. Hai anh em nhà kia cũng đồng loạt nhìn Nhi. Cô bé lắc đầu nặng nhọc quay về phòng.

- cậu ấy bị sao thế?_ Thiên An quay sang hỏi Loan

- tôi cũng không biết thưa cậu!_ Loan lắc đầu.

Thiên Ân vẫn lặng im không nói gì. Có nói chuyện với nhóc thì nói chứ chuyện cậu đang quan tâm là chuyện khác kia..

Ăn xong, Loan dọn nốt rồi quay ra khoá cửa cổng và cửa nhà cẩn thận, cô quay về phòng mình. Hai anh em nhà kia thì kéo nhau lên phòng.

- dạo này anh thế nào rồi? Khỏe chứ?_ Thiên An cười tươi nhìn anh trai

- anh khỏe! Nhóc sang đây có sứt tí cân nào không đó?

- em không! Nghe anh Kim nói hôm trước anh không được khỏe thì phải!

- ừ! Tại chạy show nhiều quá ấy mà! Giờ anh khỏe rồi! Mà nhóc định ở đây đến khi nào?

- em sẽ chuyển đến học cùng anh!
- vậy thì tốt quá rồi còn gì!_ Thiên Ân reo lên
- mà anh kiếm đâu được hai cô giúp việc xinh thế? Nhất là cái cậu có mái tóc đen dài kia kia!
- ai cơ? Con nhỏ góc kia ấy à?
- hình như tên Nhi thì phải!
- mắt em bị cận hay loạn thị vậy? Cô ta mà xinh á?_ Thiên Ân cau mày
- xinh một cách đặc biệt! Em nói thật mà! Con mắt em nhìn người thì chỉ có chuẩn thôi!
- ừ ừ ừ! Nhóc lúc nào chẳng giỏi! Quần áo anh để trong tủ! Em lấy rồi đi tắm đi!

Anh xuống nhà có tí việc!

- ok anh!

Cạch....

Khoá cánh cửa phòng lại. Thiên Ân đi xuống dưới nhà. Mở tủ lạnh lấy tạm ít đá rồi quay ra lấy thuốc và băng, cậu tiến đến phòng Nhi..

Miễn khoản gõ cửa, cậu bước thẳng vào bên trong. Thấy Nhi đang lúi húi cái gì đó trong đồng hồ của mình thì phải. Cậu nhóc nhẹ nhàng đặt đồ lên rồi khoanh tay chăm chú nhìn..

- ở đâu ta??

Nhi gãi đầu nhăn nhó. Cuối cùng cũng tìm thấy thứ cần tìm. Nhi mừng đến phát khóc. Chỉ là một chú gấu bông thôi nhưng đối với Nhi nó rất quan trọng. Ôm chặt nó trong tay, Nhi đứng dậy rồi quay ra..

Bộp...

Chú gấu rơi xuống sàn. Nhi hơi giật mình khi nhìn thấy tên kia. Vội vàng nhặt con gấu lên. Nhi sững sờ

- cậu định giết tôi hả? Sao vào đây mà không nói câu nào?
- thấy cô mãi mê quá nên tôi không tiện nói! Mà cô bao nhiêu tuổi rồi? Lớn vậy mà còn thích chơi gấu bông sao?_ Thiên Ân cau mày
- kệ tôi! Liên quan gì đến cậu! Mà cậu vào đây có chuyện gì?_ Nhi ngồi phịch xuống giường. Hai tay vẫn ôm chặt chú gấu trong tay. Thiên Ân lắc đầu rồi khẽ ngồi xuống trước mặt Nhi. Cô bé mở to đôi mắt đen láy kia nhìn từng hành động của cậu nhóc..

- đừng cự quạ! Hơi đau xịu thôi!

Thiên Ân dẫn dò, cậu cẩn thận xoa vùng chân bị sưng tấy của Nhi. Nhi nhăn mặt..

- nhỏ góc! Bị thương vậy còn cố làm!

Thiên Ân vừa chườm đá vừa lườm nguyệt Nhi.

- đấy là việc cậu giao cho tôi mà! Giờ cậu lại nói vậy? Chơi khăm tôi hả?_ Nhi bĩu môi - mà sao cậu biết tôi bị đau chân?

- không có gì! Đừng bận tâm!

Thực chất thì cậu cũng biết từ lúc đi học về rồi, nhưng phải đi diễn nên quên không dặn Nhi chườm đá cẩn thận. Ai mà biết, lúc Nhi khập khiễng trên đường về nhà thì chiếc xe của Thiên Ân vẫn lặng lẽ đi theo sau.. Vừa nghĩ vừa cẩn thận chườm đá xoa thuốc cho Nhi...cậu không để ý Nhi đã ngủ gật từ lúc nào..

10” sau

- chặc! Xong rồi đó! Cô....

Cậu ngẩng lên nhìn. Nhi ngủ gật mắt tiêu rồi. Con nhỏ này dễ ngủ thật! Cậu cốc nhẹ đầu Nhi, đỡ cô nằm xuống, đắp chăn ngang bụng qua cho Nhi rồi thu đồ đem ra ngoài..

Cạch...

- em tắm xong rồi hả?

- mà anh vừa làm gì đó?_ Thiên An lấy khăn bông lau khô đầu vừa quay sang nói

- không có gì đâu! Mà em định bao giờ chuyển đến học?

- chắc mai hoặc ngày kia! Sao anh?

- không có gì! Anh chỉ hỏi vậy thôi! Muộn rồi! Em sấy khô tóc rồi đi ngủ thôi!

- vâng!

Thiên An ngoan ngoãn. Sau khi sấy tóc xong. Cậu leo lên giường tắt điện rồi quay sang nói chuyện cùng anh trai. Lâu lắm rồi họ không có gặp nhau. Hồi bé anh em đi đâu làm gì cũng dính lấy nhau như keo. Vậy mà lớn lên mỗi người một nơi. Thi thoảng mới có dịp gặp mặt nhau. Chán vậy đấy...hai anh em cứ nói ngủ mà câu chuyện kéo dài ra đến gần sáng thì cả hai mới chịu nhắm mắt. Thiên An thì quay qua ôm anh mà ngủ một cách ngon lành. Đây là thói quen từ bé rồi, muốn bỏ cũng không được! Người ta nhìn vào thì hẳn sẽ rất dễ gây hiểu nhầm..về giới tính của cả hai..

12. Chương 12: Thủ Đoạn

- tôi muốn..mấy cậu giúp tôi một việc!

- cậu cứ nói đi!

- cô ta...xử lí gọn đi!

- ok!

Hôm nay tên bí đao kia nghỉ học. Chỉ có mỗi Nhi với Loan chiến đấu với bài giảng. Trong giờ chẳng có gì làm, Nhi chán nên chỉ nằm bò ra bàn hoặc tám chuyện cùng với cô bạn Quỳnh Nhi. Không biết do linh cảm hay gì mà tự nhiên Nhi cảm thấy bất an quá..cứ thấp thỏm không yên. Từ đầu buổi đến cuối buổi tim Nhi cứ đập liên hồi giống như có chuyện gì không ổn sắp xảy ra.

Tan học....

Sắp sách vở cẩn thận, Nhi khoác cặp ra về, đang đi đến đoạn đầu cầu thang thì tiếng chuông điện thoại reo lên, Nhi mở máy ra xem, sao tên bí đao lại gọi mình giờ này nhỉ? Nhi mở máy nghe

- cậu gọi tôi có chuyện gì vậy?

” cô lang thang đâu đấy? Loan về tới nhà rồi đây này!”

- tôi có thói quen luôn về sau cùng mà!

” hừ! Định trốn đi chơi hả?”

- này! Cậu bảo ai?

•••••

Nhi mãi nói chuyện mà không để ý đến bóng đen phía sau lưng...

Bụp...

Sau khi bị đập mạnh vào sau đầu, Nhi ngất lịm đi, chiếc điện thoại rơi bộp xuống đất, mắt tím hiệu liên lạc...

- chết tiệt! Con nhỏ này!_ Thiên Ân nhăn nhó.

- sao vậy anh?_ Thiên Ân từ ngoài đi vào

- con nhỏ ngốc kia! Đúng là đồ bất lịch sự! Đang nói chuyện mà cô ta sập máy luôn! Grừ... Về cô biết tay tôi!

Thiên Ân mặt hầm hầm đi lên tầng. Thiên Ân ngán ngẩm lẻo đẻo đi theo.. Loan đang chuẩn bị bữa tối... Cô quay ra nhếch mép cười...

5:30.....

6:00.....

6:30.....

” Thiên Ân.....Thiên Ân.....”

Giọng nói ai đó văng vẳng bên tai Thiên Ân khiến cậu nhóc bưng bĩnh. Nhìn lên đồng hồ, sắp 7h rồi. Quay sang thấy Thiên Ân vẫn đang ngủ, cậu nhẹ nhàng bước xuống giường, khoác chiếc áo rồi đi xuống tầng, thấy Loan đang hí húi trong bếp, cậu rót cốc nước uống, được một nửa mới sực nhớ ra..

- Nhi đâu rồi?

- dạ! Tôi đợi mãi mà không thấy cô ấy về! 2 tiếng rồi ạ!_ Loan lí nhí cúi đầu nói

- gì cơ?

Thiên Ân mặt hầm hầm lấy chìa khoá xe rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Chiếc xe lao vun vút trên đường đến trường học..hồi chiều, đang nói chuyện với cậu thì mất liên lạc, hai tiếng rồi mà không thấy về..cả tiếng gọi trong giấc mơ của cậu nữa...Nhi xảy ra chuyện rồi thì phải..đến cổng trường, cậu vội vàng xuống xe. Chẳng còn cách nào khác là phải trèo tường vào, cũng may là cậu cao nên việc trèo qua không khó lắm. Vội vàng chạy lên tầng học..đèn trường bật nên đủ sáng cả hành lang và lan can cầu thang. Lên đến tầng ba, cậu khựng lại khi nhìn thấy Nhi đang nằm trên sàn, chiếc điện thoại cũng rơi ngay gần đấy. Vội vàng chạy đến. Sờ lên cổ tay Nhi, mạch cô đập chậm quá, máu loang lổ trên sàn, chưa bao giờ cậu thấy lo lắng như lúc này.. Vội vàng bế xốc Nhi lên, cậu chạy ra ngoài cổng. Thật may là ông bảo vệ cũng vừa mới đến, chứ không cậu cũng chẳng biết đưa Nhi ra ngoài kiểu gì.. Khởi động lại xe, Thiên Ân bắt buộc phải vừa bế Nhi vừa lái xe, máu của cô cứ thấm dần qua lớp áo..

- nhanh! Ông mau đến nhà tôi nhanh nhất có thể! Gọi tất cả đoàn y tế của ông đến cho tôi!_ cậu gấp gấp nói

” dạ vâng thưa cậu chủ!”

Dừng xe trước cổng, cậu vội vàng chạy vào trong nhà. Thấy Nhi trong tình trạng máu me, Loan run lấy bầy...

Thiên Ân cũng vừa mới tỉnh. Thấy Thiên Ân chạy vội lên tầng, cả hai tay ôm chặt lấy Nhi. Cậu hốt hoảng chạy tới

- Nhi sao vậy anh?

- cô ấy bị ai đó hại! Để gợn chần lên cho anh! Nhanh!

Thiên Ân vội vàng làm theo lời anh trai. Một đoàn người cũng vừa đến, thấy tình trạng nặng nên bắt tay vào cấp cứu ngay. Toàn bộ đều là các nhân viên y tế, bác sĩ số một của thành phố, nên cậu hoàn toàn yên tâm. Ở nhà thì tất nhiên là thuận tiện hơn bệnh viện rồi..

30” sau.....

Truyền nước cho Nhi xong, bác sĩ quay sang nhìn Thiên Ân, có chút gì đó lo lắng trong đôi mắt già nua ấy...

- cô ấy sao rồi?

- ổn rồi! Nhưng.....

- nhưng sao?_ Thiên Ân gấp gáp

- theo như kiểm tra thì trước đây con bé đã từng bị chấn thương khá nặng ở vùng đầu, cũng may lực đánh không quá nặng tay...

- ông nói hẳn ra đi!_ Thiên Ân cũng lo lắng không kém

- nếu chấn thương nặng thêm, nhẹ thì mắc chứng mất trí nhớ tạm thời, còn nặng thì con bé có thể sống như người thực vật!

Thiên Ân sốc nặng, cậu hoàn toàn không biết Nhi bị chấn thương trước đó, chuyện hôm trước Nhi sốt, nếu không chữa kịp thời chắc chắn sẽ có biến chứng về não...cậu thở dài nặng nhọc ngồi phịch xuống ghế..

- mấy người có thể về!

- dạ vâng thưa cậu chủ! Chúng tôi sẽ đến kiểm tra theo định kì!

Sau khi đoàn người ra về, Loan mới lững thững đi vào, Thiên Ân lạnh lùng quay sang

- cô biết chuyện này chứ?

- dạ không thưa cậu chủ! Tôi không biết về việc này!_ Loan giật bản mình...

- không biết sao cô phải giật mình?_ Thiên Ân khoanh tay..

- dạ! Tôi thực sự không biết thật ạ!

- cô đi xuống đi!_ Thiên Ân tức giận, đóng rầm cửa lại. Quay vào trong thay bộ quần áo dính máu. Cậu cảm thấy thực sự khó chịu..

” mình bị sao thế này? Cô ta là ai? Tại sao mình lại quan tâm cô ta? Cô ta cũng chỉ là người giúp việc thôi mà! Không được! Mình không thể!”

Tĩnh tâm lại, cậu chỉnh lại bộ quần áo rồi quay ra. Sắc mặt lạnh lùng như ban đầu...

- em sang phòng bên nghỉ đi! Để anh trông cô ấy! Phòng dọn cũng xong rồi đấy! À! Em ăn tối chưa?

- em chưa ăn!

- vậy xuống ăn rồi lên phòng nghỉ đi!

- anh không ăn hả?

- anh không thấy đói!

- hay để em ăn xong rồi lên trông Nhi cho! Anh cứ đi nghỉ đi!

- không được kháng chỉ! Nhanh lên cho anh nhờ!

- rồi rồi! Em biết rồi!

Thiên Ân ỉu xiu đi xuống tầng ăn tạm chút cơm rồi quay về phòng. Cậu đâu còn là con nít đâu! Haizz, nhưng anh lúc nào cũng coi cậu như đứa trẻ còn hôi mùi sữa vậy. Thiên Ân cẩn thận kê lại chiếc gối cho Nhi rồi ngồi xuống bên cạnh, mạch đã đập ổn định trở lại rồi, chẳng biết khi nào con nhỏ này tỉnh nữa. Cậu tắt đèn, chỉ còn ánh đèn ngủ mập mờ. Ngồi dựa đầu vào tường, cậu nhắm mắt lại, thiếp đi từ lúc nào không hay..

13. Chương 13: Rắc Rối Thật!

6h30 sáng...

- em đi học cẩn thận nhé! Anh đã dặn ông hiệu trưởng rồi!_ Thiên Ân dặn dò em trai

- em biết rồi! À! Anh nhớ ăn bữa sáng nhé!

- rồi rồi rồi! Thôi! Anh Kim cũng tới rồi đấy! Em đi không muộn! Anh lên phòng đây!

- dạ! Bye anh!

Thiên Ân vừa quay lên tầng thì Loan từ trong phòng đi ra..

- cậu chủ Thiên Ân! Xin lỗi vì phải chờ!_ Loan cúi đầu, Thiên Ân cười

- xin lỗi! Nhưng anh tôi hôm nay nghỉ học! Tôi là Thiên Ân!

Loan đỏ mặt lí nhí

- a dạ! Tôi nhầm ạ!

- ta đi thôi!

Thiên Ân quay đi thẳng, Loan lèo đèo theo sau. Thật rắc rối với cặp sinh đôi này quá!

Thiên Ân vừa đi khỏi, Thiên Ân xuống nhà lấy điện thoại gọi cho hiệu trưởng.

" alo! Xin hỏi ai đấy ạ?"

- tôi đây!

" a dạ! Chào cậu! Cậu gọi tôi có việc gì không ạ?"

- ở cầu thang khu 3 có camera chứ?

" dạ có! Sao thưa cậu?"

- gửi tôi đoạn băng ghi hình từ 5:00 đến 5:30 của ngày hôm qua! Nhanh hộ tôi!

" dạ "

Chưa đầy 15 phút sau, có người gửi bưu phẩm tới. Cậu quay ra lấy rồi đi lên phòng. Cho đĩa vào, những hình ảnh được camera thu lại hiện lên, khoảng thời gian tan học nên rất nhiều học sinh ở cầu thang, mãi 10 phút sau mới thấy Nhi lững thững đi ra, đang đi đến đầu cầu thang thì cậu gọi điện..cậu nhóc tua chậm lại, có người trùm áo đen kín mít tiến về phía sau Nhi, người đó..trong tay cầm một cây gậy gỗ dài rồi đập mạnh vào đầu Nhi..dừng đoạn lại, cậu phóng to ra, vì trùm áo kín mít nên rất khó để nhận dạng. Cậu thử dài tắt màn hình lấy đĩa ra cất vào ngăn tủ. Muốn tìm được người hại Nhi thì có vẻ khó khăn đây..

- ừm....

Thiên Ân giật mình quay sang, Nhi bắt đầu động đậy rồi từ từ mở mắt ra..khung cảnh trước mặt cô bé mờ mờ ảo ảo, đầu đau như búa bổ. Thiên Ân vội vàng chạy lại, cậu mừng rỡ nói

- tỉnh rồi hả?

- cậu là ai??

Nhi nhăn nhó. Mắt cô bé mờ quá, chẳng nhìn rõ gì cả, toàn thân đau nhức, câu nói của Nhi vô tình khiến tên kia sợ phát hoảng..cậu nghĩ Nhi bị mất trí nhớ thật...

- cô không nhớ tôi là ai hả?

- không!

- cô không đùa đấy chứ?

Hình ảnh cậu nhóc cũng rõ dần, mệt thật nhưng Nhi vẫn muốn trọc cậu nên giả vờ..

- tôi...không nhớ!

- này! Cô nói linh tinh gì vậy? Tôi là Thiên Ân này! Cô cố nghĩ lại đi!_ Thiên Ân lo lắng tột cùng, hấp ta hấp tấp...

- tôi không nhớ gì hết!_ Nhi nhăn nhó...

- làm thế nào bây giờ nhỉ? À! Còn nhớ bí đao chứ? Biệt danh cô đặt cho tôi ấy!

- tôi đặt cho cậu sao?

- không nhớ hả?

- tôi nghĩ cậu không thích cái biệt hiệu đấy chứ! Mà sao tôi lại đặt cho cậu nhỉ?_ cô bé nặng nhọc nói

- hừ! Ai biết! Nghe cô gọi quen rồi nhưng giờ không nhớ! Không nghe cô gọi thấy chán chán!_ mặt cậu nhóc tiu ngủ. Tự nhiên thấy tên bí đao kia đáng yêu thế, mặc dù có đau thật đấy, nhưng Nhi vẫn cố mỉm cười..

- tên...bí đao thôi!

Cậu giật mình nhìn lên. Hoá ra con nhỏ này lừa cậu, thiệt hết nói nổi, nhưng cô tỉnh là cậu vui rồi!

- ăn chút gì nhé!

- tôi..không...muốn ăn!

- nhưng như vậy sẽ đói lắm đấy!

- không sao!

- đành vậy! Để tôi gọi bác sĩ đến khám qua cho cô! Cô nghỉ tiếp đi!

Nhi không nói gì, đợi cậu nhóc ra khỏi

phòng Nhi mới nhắm mắt lại ngủ tiếp..

Sau khi kiểm tra, bác sĩ mỉm cười cùng Thiên Ân đi xuống dưới nhà..

- cô bé có thể trạng khá tốt đấy! Nghỉ vài hôm là khoẻ! Tôi kê đơn thuốc rồi! Cậu cho cô bé uống đều đặn để mau phục hồi nhé! Cuối tuần tôi sẽ đến tháo băng!

- rồi! Cảm ơn ông!

Đợi ông bác sĩ đi khỏi. Thiên Ân quay vào trong bếp nấu tạm bát cháo rồi mang lên.

- ăn đi còn uống thuốc!_ Thiên Ân đặt bát cháo xuống bàn rồi kê lại gối cho Nhi

- sao?.....hôm nay cậu nghỉ học à?

- ừ! Không nghỉ thì ai chăm cô?

- còn Loan nữa mà!

- tôi không yên tâm!

Cậu thổi cho cháo nguội rồi bón cho Nhi ăn. Sau khi cho Nhi ăn cháo xong, cậu cho cô uống cốc thuốc đã chuẩn bị trước

- không đắng!

Nhi cầm cốc thuốc uống hết sạch, Thiên Ân cầm bát với cốc xuống nhà rửa. Tự nhiên buồn vệ sinh quá..Nhi gượng ngồi dậy, rút dây truyền nước ra, cô bé cho hai chân xuống giường..

- hic! Đau quá!_ Nhi nhăn nhó, chân cô bé tê cứng lại, không đứng dậy nổi, mới vận động một xíu mà đầu đã đau rồi.. Nhi bám vào tủ rồi từ từ đứng dậy lê từng bước một, phòng thì rộng, nhà vệ sinh ở tí cuối phòng, bao giờ mới mò tới đây..

Cạch...

Cánh cửa mở ra, Nhi giật mình lúng túng, suýt thì ngã.

- cô làm cái gì đấy?_ Thiên Ân cau mày chạy lại đỡ

- tôi...tôi....._ Nhi đỏ mặt, chuyện này là chuyện tế nhị mà..không nói được! Nhưng mà....buồn lắm rồi ấy..

- cô làm sao? Chưa khỏi lại định đi đâu?

- tôi..muốn...muốn đi.....vệ sinh!_ Nhi ấp úng, mặt cô bé đỏ như cà chua chín vậy, Thiên Ân nhăn nhó!

- cô rắc rối quá đấy! Nói ngay từ đầu có phải đỡ mất thời gian hơn không?

Cậu nhóc bé Nhi đi vào trong nhà vệ sinh, cẩn thận đặt Nhi đứng xuống, cậu nhóc khoanh tay

- cô đi đi!

•••éc éc•••••

- nhưng.....

- nhưng gì? Đi nhanh!_ Thiên Ân vẫn đứng đấy..

- nhưng cậu....

- sao cô rắc rối thế nhỉ? Có đi không thì bảo?

- cậu đứng đấy tôi làm sao đi được?

Nhi tròn xoe mắt, hại ai đó đỏ mặt vội vàng đi ra ngoài...

Rầm!

Cánh cửa đóng sầm lại, Nhi phì cười, công nhận cậu ta ngốc thật!

- xong chưa hả?_ Thiên Ân đứng ngoài, giọng vẫn còn hậm hực để che đi sự xấu hổ của mình

- ừm...xong rồi!

Cậu nhóc mở cửa đi vào, lại màn bé ẵm. Đặt Nhi nằm xuống giường cậu kéo chăn qua ngang bụng cho Nhi..

- ngủ tiếp đi! Tôi xuống nhà làm bữa trưa! Nhóc với Loan cũng sắp về rồi!

- ừ! Cảm ơn cậu nhé!

- không có gì!

Cậu nhóc quay xuống, Nhi thờ dài nhìn qua ô kính, khung cảnh bên ngoài đẹp thật, ngay cạnh cửa sổ còn có cây Lan trắng nữa này...ước gì Nhi sinh ra có cuộc sống bình thường, nếu vậy, Nhi chắc sẽ không phải khổ như thế này...

14. Chương 14: Tôi Ngủ Đâu?

- anh này! Em thật không ngăn cản được cậu ta!_ Thiên Ân tỏ vẻ khó chịu nhìn sang cái tên bên cạnh, cậu ta tên Long, là lớp trưởng, cũng là con nhà danh giá.

- hihi! Xin lỗi nha! Nhưng mình muốn thay mặt cả lớp đến thăm Nhi!

- ờ! Khá chân thành đấy! Nhi ở trên tầng! Phòng đầu tiên!_Thiên Ân khoanh tay.

Long lững thững đi lên tầng, đặt giỏ quà xuống, cậu ta ngồi xuống bên cạnh, Nhi đang ngủ, khá là say thì phải, sắc mặt bỗng thay đổi, Long cúi xuống sát mặt Nhi, mùi thơm nhẹ từ người cô toả ra khiến cậu ta cười một cách đê tiện.. Long đã qua nhiều mối quan hệ với gái, ở trường, vì vẻ ngoài điển trai thân thiện,

nên bao nhiêu nữ sinh đã phải lòng và đã qua tay cậu. Chán thì bị cậu đá..ân hận cũng chẳng kịp. Long biến nó thành thú vui của mình, mỗi tuần một người, chẳng bao giờ chán cả!

” khà..để cô bị thương như vậy hình như cũng có lợi cho tôi đấy nhỉ?”

Cậu ta cười gian trá, đang định thực hiện ý đồ của mình thì...

Bốp.....

Long ăn ngay một cú đấm, cậu ta loạng choạng ngã xuống đất..

- cậu định làm gì cô ấy?_ Thiên Ân mặt hầm hầm tức giận túm cổ Long

- tôi...tôi không làm gì cả!_ Long sợ xanh mặt..

Bốp...

Lại một phát nữa, máu mũi cậu ta chảy ra, cậu ta sợ rúm người lại, vội vàng quỳ xuống van xin, Thiên Ân cũng vừa mới lên phòng, thấy mặt Long bầm tím, cậu vội vàng hỏi

- chuyện gì vậy anh?

- tống cổ hắn ta ra khỏi đây! Nhanh!

Thiên Ân làm theo lời anh, lôi tên kia ra khỏi nhà

- đừng để tôi trông thấy mặt cậu!

Chỉ bằng ánh mắt thôi, nhưng hình như đây là lần đầu tiên Long được thấy vẻ đáng sợ sau nụ cười thu hút ánh nhìn kia. Cậu ta vội vàng bỏ chạy, Thiên Ân quay vào, cậu nhóc giật mình khi nhìn thấy Loan, thấy cậu nhìn, Loan vội vàng quay vào trong, hình như có gì đó không ổn ở đây thì phải!

- anh! Vừa nãy xảy ra chuyện gì vậy?_ Thiên Ân nhìn anh trai bằng ánh mắt khó hiểu

- cậu ta định làm bậy với Nhi! May anh lên kịp!_ Thiên Ân thở dài nặng nhọc, sao con nhỏ kia lúc nào cũng làm cho cậu lo lắng vậy nhỉ?

- à! Anh này! Em thấy Loan có gì đó với tên Long thì phải! Em nghi ngờ hai người họ!_ Thiên Ân dăm chiêu, cả hai đang theo đuổi suy nghĩ riêng của mình thì Nhi tỉnh giấc, cô bé quay sang

- hai cậu...đang làm gì vậy?_ Nhi gượng ngồi dậy.. chắc cô không biết được chuyện gì vừa diễn ra..

- cậu tỉnh rồi hả?_ Thiên Ân mỉm cười tiến đến cạnh giường

- ừ! Tôi không sao rồi! Trông mặt hai cậu..có chuyện gì hả?

- không có gì đâu! Cô đỡ chưa?_ Thiên Ân đứng dậy

- uống thuốc xong tôi thấy đỡ hơn rồi!_ Nhi đưa tay sờ lên đầu mình

- tớ sẽ mang bữa trưa lên cho cậu!_ Thiên Ân đi xuống. Nhi quay sang nhìn Thiên Ân..cậu nhóc ngạc nhiên

- sao cô nhìn tôi?

- không có gì!_ Nhi lắc nhẹ đầu

- mà cô cẩn thận với tên lớp trưởng nhé!

- sao lại vậy?_ Nhi tròn xoe mắt nhìn

- tôi cứ dặn thế!

Nhi ngán ngẩm, bết nhất thì cũng phải cho cô biết lí do chứ..lát sau Thiên Ân mang cơm lên bón cho Nhi ăn. Thật chán với cái cảnh ăn xong rồi ngủ, ngủ rồi lại dậy ăn, uống thuốc.. Nhi thực sự..muốn đi ra ngoài!

7:30 tối..

Tiếng cãi nhau chí chóe phát ra từ phòng của Thiên Ân, bên thêm bên bớt, kiểu gì thì kiểu Nhi vẫn thắng. Thiên Ân cau có..

- nếu cô muốn!

Đỡ Nhi đi xuống tầng, Loan cũng từ trong phòng mới ra, thấy cảnh này, máu cô sôi sùng sục, người hầu thôi, có phải người yêu đâu mà thân mật thế kia??

- Loan hả? Cậu có ra ngoài sân cùng tôi không?_ Nhi nói

- à có chứ!

Loan gạt đầu, mặc dù trong lòng lửa đang cháy dữ dội. Nhi ngồi xuống chiếc ghế đá, tất cả mọi người cũng ngồi xuống theo..nhưng chẳng ai chịu nói câu nào

- a ha! Mọi người sao vậy? Trời hôm nay nhiều sao ha!_ Nhi bắt chuyện

- ừ! Nhiều sao thật đấy! Cậu đỡ chưa?_ Loan ngược nhìn lên bầu trời đêm

- tôi đỡ rồi! Tôi khoẻ mà! Ít khi ốm lắm!

- Thiên An! Hôm nay cậu đi học buổi đầu tiên! Cậu thấy sao?_ Nhi quay sang

- à..cũng vui..nhưng tớ hơi sợ đám con gái!_ cậu nhóc ái ngại

- thì cậu là người nổi tiếng mà! Haizz.. Bao giờ tớ mới được đi học tiếp đây?_ Nhi thở dài, mới nghĩ có một buổi thôi mà thấy chán quá..

- sao anh im thế?_ Thiên An quay sang nhìn anh trai

- không có gì!_ Thiên Ân phẩy tay

- tối nay tôi sẽ được ngủ ở phòng phải không?_ Nhi hào hứng

- đừng tưởng bở!_ đang định cốc vào đầu Nhi thì cậu mới nhớ ra Nhi đang bị thương ở đầu, cậu đành phải rứt tay lại

- tên bí đao xấu xa! Hứ! Định cốc đầu tôi hả?_ Nhi bĩu môi

- ừ phải!_ Thiên Ân gạt gù, cả hai im lặng hồi lâu..Thiên An nhìn hai người họ thì lắc đầu thở dài. Loan thì khó chịu ra mặt..

Không khí ngoài này dễ chịu thật, thi thoảng lại có gió nhẹ, kèm theo cả hương hoa nữa.. Nhi chắc là muốn nằm ngủ luôn ngoài này quá!

A...choo....._ Loan hắt xì hơi...

- lạnh rồi đấy! Chúng ta vào nhà thôi!_ Thiên Ân đứng dậy nói.

- ừ! Ta đi thôi! Để tớ đỡ cậu lên phòng nhé!_ Thiên An mỉm cười, qua bên đỡ Nhi, dò dẫm từng bước một, mãi mới lên đến phòng..đặt Nhi nằm xuống giường cẩn thận, Thiên An chúc cô ngủ ngon rồi quay về phòng mình, Thiên Ân nhìn Nhi, mắt thẳng mắt..

- tôi ngủ đâu bây giờ nhỉ?

- cậu sang ngủ với Thiên An đi! Tôi tự ngủ một mình cũng được! Mà tôi không được xuống phòng sao?

- không! Nằm im đấy cho tôi!_ Thiên Ân đi đến cạnh giường, cậu bật đèn ngủ lên rồi tắt đèn chính đi..đang định quay về phòng em thì bị tay Nhi giữ chặt lấy vạt áo, cậu nhăn nhó quay lại..

- sao hả?

- cậu..cậu có thể lấy hộ tôi con gấu bông đó được không?_ Nhi khẩn khoản, có nó thì Nhi sẽ ngủ nhanh hơn, không lo gặp ác mộng nữa..

- cô là con nít lên 3 hả?_ Thiên Ân cau mày nhưng vẫn đi xuống lấy hộ Nhi. Sau khi ôm con gấu trong tay..Nhi cảm ơn cậu rồi rít, đúng là bó tay với con nhỏ này. Cậu đóng cửa lại, đang định đi về phòng thì giọng hát quen thuộc vang lên khiến cậu đứng hình..

” chú ếch xanh....kêu ộp ộp...chú ếch xanh..báo hiệu trời mưa...khi ếch kêu ta sẽ không còn buồn nữa! Hãy cười tươi vì tương lai còn dài..nhắm mắt lại...dù đau cũng không thấy, nhắm mắt lại, dù buồn cũng hoá vui, nhắm mắt lại, bạn sẽ thấy tôi luôn bên cạnh bạn! Nhắm mắt lại bạn sẽ thấy yêu đời hơn!”

15. Chương 15: Mộng Du..

12 năm trước...

- cậu uống thuốc đi!
- không đáng lắm! Tớ không uống đâu!
- cậu uống thì mới khỏi bệnh được! Cậu muốn chơi cùng tớ không vậy?
- có chứ nhưng cậu pha đường cho tớ nhé!
- rồi! Uống thuốc xong để bác sĩ còn tiêm nữa!
- á! Huhu! Không đâu! Tớ không tiêm đâu! Uống thuốc được rồi mà!
- không được đâu nhé! Bác sĩ chỉ định rồi! Bắt buộc phải tiêm! Tớ có cách để lúc tiêm không bị đau nhé!
- cách gì vậy?
- cậu nhắm mắt lại! Rồi tớ cùng cậu hát nhé!
- ok!

” chú ếch xanh....kêu ộp ộp...chú ếch xanh..báo hiệu trời mưa...khi ếch kêu ta sẽ không còn buồn nữa! Hãy cười tươi vì tương lai còn dài..nhắm mắt lại...dù đau cũng không thấy, nhắm mắt lại, dù buồn cũng hoá vui, nhắm mắt lại, bạn sẽ thấy tôi luôn bên cạnh bạn! Nhắm mắt lại bạn sẽ thấy yêu đời hơn!”

- cậu nhớ chưa? Dễ thuộc thôi mà!
- hihhi! Cảm ơn cậu nhé!

Nhờ bài hát đó mà cô không sợ tiêm nữa, lúc nào cậu cũng ở bên cạnh động viên. Đối với cậu thì cô là tất cả! Nhưng...

Quay trở lại với hiện thực. Tim Thiên Ân thất lại..cậu mở cửa ra, quay vào phòng khiến Nhi giật bản mình, cậu ghì chặt tay cô, Nhi sợ hãi. Trông cậu ta lạ quá..thật đáng sợ..

- cậu....cậu làm gì vậy?_ Nhi ấp úng
- cô...ai dạy cô bài hát đấy?_ Thiên Ân nặng nhọc nói cẩn thận từng từ một
- tôi...tôi không nhớ! Nhưng từ rất lâu tôi đã được nghe bài này rồi! Mà..cậu làm tôi đau đó!_ Nhi cố đẩy tay cậu nhóc ra, nhưng hoàn toàn vô ích..
- tôi.....xin lỗi!_ Thiên Ân nói lỏng tay ra..cậu vừa làm gì thế này? Cậu bị hoang tưởng sao??

Không nói một lời nào. Thiên Ân đi ra ngoài, Nhi tròn xoe mắt nhìn theo.. Hình như cậu ta có vấn đề thì phải..

Cạch...

- anh sao vậy? Trông mặt anh buồn thế?_ Thiên Ân ngừng đọc sách quay sang
- anh không sao! Chỉ hơi đau tí thôi!_ Thiên Ân nằm phịch xuống giường thở dài
- anh đau ở đâu? Em gọi bác sĩ đến khám nhé!
- anh không sao! Ta đi ngủ thôi!

Thiên Ân quay lưng về phía Thiên An rồi nhắm mắt lại, cậu em trai tuy có hơi khó hiểu nhưng cũng ngoan ngoãn tắt điện đi ngủ..

3h sáng...

Thiên Ân chợt quậy không nổi, hình như hơi chật thì phải, cậu nhăn nhó mở mắt ra....

- Á.....

Thiên Ân hét toáng lên khi thấy Nhi đang ôm mình mà ngủ. Đây là phòng Thiên An mà..sao cô ta chui sang đây? Cái gì thế này??

- ú...anh với Nhi làm gì đấy?_ Thiên An dụi mắt..

- sao cô ta lại ngủ bên này? Lại còn trên giường..thậm...thậm chí còn... CON NHỎ KIA!_ Thiên Ân bực mình quát lớn, Nhi nhú mày mở mắt ra....

Rầm....

Tiếng động lớn vang lên, cả hai ngã xuống giường, Nhi nằm đè lên người Thiên Ân. Đơn giản là vừa mở mắt ra thấy Thiên Ân nằm ngay bên cạnh, Nhi giật mình lùi lại thì ngã xuống sàn, kéo theo cả cái tên kia..Nhi đang bị thương mà, đành phải xoay người để Nhi ngã đè lên người..

- cô..cô xuống khỏi người tôi mau!_ Thiên Ân thở một cách hết sức nặng nề, Nhi lồm cồm bò dậy..mặt cô bé đỏ ửng, cuống quýt xin lỗi Thiên Ân..

- tôi xin lỗi! Tôi thực sự xin lỗi! Tôi không biết tôi qua đây từ lúc nào nữa!_ Nhi vội vàng giải thích, Thiên Ân ngồi dậy..

- cổ tình hay vô tình hả?

- tôi xin lỗi mà! Thịnh thoảng tôi bị vậy! Mà sao chân tôi đau mà vẫn qua được đây nhỉ?_ Nhi thắc mắc

- à! Theo như em thấy thì Nhi bị mộng du đấy! Bỏ qua cho cậu ấy đi!_ Thiên Ân dăm chiêu nhìn như ông cụ non..

- haizz! Chắc vậy! Cô về phòng ngủ tiếp đi!_ Thiên Ân cau mày đứng dậy..

- được rồi! Mai là hết tê chân! Giờ tớ đưa cậu về phòng nhé!

Thiên An đỡ Nhi qua bên kia phòng, đắp chăn cho Nhi cẩn thận. Thiên An mới để ý đến con gấu bông..

- ủa? Của cậu hả? Nhìn đáng yêu thật đấy!

- ừ! Cảm ơn cậu nhé!

Nhi mỉm cười. Có chết cô bé cũng không thể lường trước được hành động của Thiên Ân. Cậu nhóc cúi xuống hôn nhẹ lên má Nhi, này..từ trước đến giờ làm gì có tên con trai nào lại gan to tới mức động vào cô chứ? Cậu ta xác định rồi..

Bốp...

Thiên Ân ăn ngay cái gối vào mặt, cậu nhóc chẳng hiểu cố làm sao..

- ai cho cậu đụng vào tớ?_ Nhi cau mày

- tớ xin lỗi! Nhưng cậu có cần phải mạnh tay thế không?_ Thiên Ân xoa mặt, lực ném không phải vừa đâu, con gái gì đâu mà khoẻ thế.

- hừ! Đấy còn nhẹ cho cậu đấy!

- tại nhìn cậu đáng yêu quá nên không nhịn được ấy mà! Hic hic...được rồi! Cậu ngủ đi! Tớ về phòng đây!

Thiệt tình, Nhi xoay người lại ngủ tiếp. Thiên Ân về đến phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại..cậu khẽ mỉm cười..

- hi! Phản ứng đáng yêu thật! Thú vị đấy!_ Chiếc răng khểnh bên phải lộ ra, Thiên Ân thấy em lấm bầm cái gì đấy thì quay sang

- em nói gì đấy?

- haizz! Em kiss nhẹ vào má cậu ấy coi như chúc ngủ ngon mà bị Nhi cho ăn ngay phát gối vào mặt!

- đây là phong tục bên nước ngoài! Nên cô ta không quen đâu! Đừng nhìn về bề ngoài của Nhi mà nghĩ cô ta yếu đuối nhé! Bị thương chứ sức vẫn còn khoẻ lắm!

- công nhận! Thôi! Ta đi ngủ tiếp!

Thiên An tắt điện leo lên giường.

- em thích Nhi rồi hả?

- cậu ấy rất thú vị! Đúng gu thẩm mỹ của em! Tính cách khá tốt! Đáng yêu nữa!

Thiên Ân quay qua sờ lên trán cậu em quý tử rồi sờ lại trán mình

- em cũng không sốt đâu nhỉ? Nhưng ăn nói linh tinh quá! Cô ta thì đáng yêu cái gì? Em với con nhỏ đó không hợp đâu!

- anh ghen hả?

Thiên Ân cau mày, ghen gì chứ, tim cậu không hoạt động lâu rồi, nhưng cậu cũng không hiểu sao mình lại cảm thấy khó chịu khi có người đụng đến Nhi..

Cậu cốc đầu Thiên An rồi nhắm mắt lại!

- ngủ đi!

- em biết rồi!

Thiên An nhăn nhó nhìn đến tội, vừa nãy thì ăn gối giờ ăn cốc..hai người này chung tay góp sức để ăn hiếp cậu hả? Thật tình..

16. Chương 16: Bí Ngô??

Sáng hôm sau...

Trời sáng rồi...sáng thật rồi...mở mắt ra, Nhi giật mình nhìn thẳng lên chiếc đồng hồ trước mặt..

9:00

Thật không thể tin nổi, Nhi bật dậy..

- a...

Giờ mới nhớ đầu đang bị thương, Nhi nhăn nhó, nhớ lại chuyện đêm qua, thiệt tình...sao có thể chui qua bên kia ngủ được nhỉ, đã thế còn...còn..... Aiza thật không muốn nhớ tới nó nữa.. Nhi dò dẫm, cẩn thận bước từng bước một xuống tầng. Bụng cô bé bắt đầu đánh trống dữ dội, Nhi cẩn thận đi vào bếp, tô cháo đặt ngay trên bàn như để dành riêng cho Nhi vậy, rất tiếc nó đã nguội mất rồi, không sao không sao! Nhi tự nhủ rồi lấy thìa ngồi xuống ăn cho bằng sạch. Sau khi xử lý tô cháo "sạch bong sáng bóng". Nhi khập khiễng mò ra ghế đá ngoài sân ngồi. Mọi người đi hết rồi, còn mỗi Nhi ở nhà..chán quá, chẳng có ai để nói chuyện cùng. Trời hôm nay có gió nhẹ, mát mà không nắng, Nhi nằm dài trên ghế mà thiếp đi lúc nào không hay..trời đẹp quá mà, chỉ muốn lăn ra ngủ thôi...

11:30

Cạch.....

Mở cửa phòng ra, Thiên Ân đang định gọi Nhi thì không thấy cô đâu cả, cậu ngó quanh cũng không thấy Nhi đâu, vội vàng chạy sang phòng em trai..

- ủa? Anh tìm gì vậy?_ Thiên An ngạc nhiên

- không thấy con nhỏ kia đâu cả!

- cậu ấy đi đâu được! Anh xuống phòng cậu ấy tìm đi!_ Thiên An cởi áo đồng phục ra chuẩn bị đi tắm

- anh biết rồi!_ Thiên Ân đóng cửa lại cho cậu em trai rồi xuống, thấy Loan đang hí hoáy làm bữa trưa, Thiên Ân quay sang

- cô có thấy Nhi đâu không?

- dạ không!_ Loan quay lại

- được rồi! Cô làm tiếp đi!

Thiên Ân chạy vội vào phòng Nhi, căn phòng trống trơn, vậy thì Nhi đi đâu với cái chân như vậy?

Thật tình là không nghĩ ra được chỗ nào hợp ý cả, cậu bắt đầu lo lắng đi ra ngoài..

5...

10” sau..

Mặt cậu đơ ra, cái con nhỏ chết tiệt kia đang ngủ ngon lành trên ghế đá, hại cậu đi tìm từ nãy đến giờ..cậu tiến đến, định bụng cốc cho cô ta mấy cốc nhưng lại thôi...cậu ra chiêu cù léc, Nhi khúc khích khúc khích tỉnh dậy.

- á.....!_ sau 1” định thần, Nhi thở đều nói- cậu định hù cho tôi chết hả?

- đâu có! Tại thấy cô ngủ say nên thôi! Mà con lợn như cô ngủ cả ngày cũng được ấy nhỉ?_ Thiên Ân khoanh tay liếc nhìn

- ai lợn hả? Đồ bí đao thôi!_ Nhi hậm hực bĩu môi cẩn thận đứng dậy..tập tễnh bước vào trong. Thiên Ân lặng lẽ đi theo sau, nhìn con nhỏ này cà nhắc cà nhắc vậy cũng vui mắt ghê!

Nhi thấy Loan đang làm bữa trưa, cô bé liền quay vào giúp, nhưng không được mắt Loan thì phải! Cô ta cứ có thái độ khó chịu với Nhi hay sao ý..nhìn toàn ám khí bao trùm..

- bữa trưa xong chưa vậy? Đói quá!_ Thiên An xoa bụng đi từ trên tầng xuống, mặt nhăn nhó như tờ giấy bị vò

- cũng sắp xong rồi!_ Nhi quay lại, Thiên An ngạc nhiên tiến tới

- ủa? Cậu khỏe nhanh vậy hả? Chẳng lẽ là do.....

Bốp...

Câu nói còn chưa bay ra khỏi khuôn miệng thiên thần kia thì đã bị chặn ngúm bởi cú đấm của Nhi..mặt cô bé đỏ ửng lên, Thiên Ân đứng vụt dậy đứng chắn trước Thiên An ý muốn bảo vệ cậu em trai quý tử của mình.

- này! Nhóc là bảo vật đấy! Đừng động đến em ấy!

- bảo vật???

Bảo vật cái quái gì chứ? Cũng may cậu ta chưa giật mắt nụ hôn đầu của cô bé không thì hậu quả còn nặng nề hơn, hẳn là sẽ tàn phế suốt đời..Nhi cau mày nhìn hai tên bí đao này, thở dài quay đi..

- này bí ngô!_ Nhi vừa cho canh ra bát vừa nói

- bí ngô? Cậu nói tớ?_ Thiên An tròn xoe mắt, khoé mắt Nhi giật giật! Bộ ngoài cậu ta ra còn ai được đặc cách đặt biệt danh ngoại trừ tên bí đao kia hả?

- đúng rồi đó! Cậu lấy hộ mình cái bát!

- này! Cậu ấy là cậu chủ! Sao lại có thể!_ Loan im tiếng từ nãy đến giờ cũng phải lên tiếng.

- cậu chủ gì chứ! Tôi chỉ nhờ cậu ta thôi mà!_ Nhi cau mày

- không được! Cậu tự đi mà lấy!

Thiên Ân lắc đầu ngám ngấm, đằng nào cũng vậy! Lấy cái bát cũng đâu có gì khó, cậu thừa sức mà! Nghĩ đến đó thôi chân cũng bước đến và lấy bát xong rồi. Loan há hốc mồm, mặt tức đến nổi cháy đen như cái đít nồi đun lâu năm.. Sao lúc nào Nhi cũng được tự do thoải mái muốn làm gì thì làm? Còn cô thì sao? Lúc nào cũng phải gồng mình sao cho có thái độ đúng nhất! Vậy mà.. Sự đối xử lúc nào cũng nghiêng về phía Nhi.. Hình ảnh Nhi bây giờ, hiện trong đầu Loan là bức ảnh nhàu nát cắm hàng ngàn con dao găm..

” tôi sẽ không để cô yên đâu! Con nhỏ đáng ghét!”

Dọn xong cơm ra, tất cả cùng ngồi vào bàn, vừa ăn vừa nói chuyện ” rất vui vẻ” (vui sao được khi có cái người đang bốc lửa cạnh Nhi?)

Ăn xong, Nhi xin Thiên Ân cho cô về phòng của mình nghỉ, thấy Nhi đã đỡ, cậu cũng gật đầu đồng ý. Nhi vui vẻ quay về phòng mình nghỉ trưa, nằm ình lên chiếc giường êm ái, tay cô bé khua lung tung..

- ủa? Con gấu đâu rồi?

Nhi ngồi bật dậy, ngó xung quanh, hình như để quên trên phòng tên kia rồi, đang định lết lên tầng lấy lại thì cửa phòng mở, Nhi tròn xoe mắt quay ra nhìn

- con gấu của cô này!_ Thiên Ân dơ con gấu ra

- a! Tôi cũng đang định đi lên lấy! May quá! Cảm ơn nhé!_ Nhi dơ tay ra đón lấy chú gấu mỉm cười nói

- không có gì! Đi ngủ đi!

- tôi biết rồi!

Thiên Ân đi ra ngoài, cậu nán lại trước cửa phòng Nhi một lúc, hơn hết, cậu rất muốn được nghe lại bài hát có giai điệu quen thuộc ấy, nhưng đáp lại cậu chỉ là sự im lặng.. Cậu thất vọng quay lên tầng..

- gấu à! Em rất quan trọng với chị đừng mất nhé!

17. Chương 17: Viện Bảo Tàng??

Sau khi tháo mớ băng vớ vẫn trên đầu ra, Nhi thở phào nhẹ nhõm, mai được đi học rồi! Ở nhà chán muốn chết đi được..giờ mới nhớ đến Quỳnh Nhi. Nhi nhìn xung quanh tìm điện thoại..

- cô tìm gì đấy?_ Thiên Ân tròn mắt

- điện...điện thoại của tôi đâu rồi?_ Nhi ngó nghiêng, hết gầm giường, tủ...tất tần tật.

- máy cô tôi cho vào viện bảo tàng quốc gia rồi!_ mặt cậu tỉnh bơ

- cái gì cơ?_ Nhi sốc nặng, điện thoại của Nhi chứ có phải cái tên dở dở hăm hăm kia quái đâu mà cậu ta lại tự tiện vậy nhỉ? Nhi ử dột cúi gầm đầu xuống.

- à! Cháu nhớ đi đứng cẩn thận nhé!_ bác sĩ im lặng từ nãy giờ buộc phải lên tiếng, Nhi gật đầu cảm ơn bác sĩ.

Sau khi bác sĩ ra về cậu mới khoanh tay đứng dựa vào tường nói

- thật không thể hiểu nổi cô! Thời đại bao nhiêu rồi mà còn dùng cái máy cũ rích đấy hả?

- tôi dùng bao nhiêu năm mà có sao đâu! Cậu nói thật chứ? Cậu tặng ” miễn phí” máy tôi rồi hả?

Trông cái mặt nhăn nhó đến tội của Nhi, Thiên Ân bật cười, nói con nhỏ này ngọc đâu có sai, cái máy đấy có cho người ta cũng không thêm ấy chứ..

- tôi mua máy mới cho cô rồi!_ Thiên Ân cười

- thật hả?.....mà khoan đã! Có gì đó nhầm lẫn ở đây thì phải!_ Nhi lườm nguýt, cái lozic trong đầu cô bé hiện lên, nó được tái hiện một cách chân thực nhất...bình thường cậu ta đâu có tốt bụng thế? Nhi như mày..mắt giật giật(như thế này nè! ” =_=”)

- tất nhiên là tôi sẽ cắt từ lương của cô ra rồi!_ Thiên Ân tiếp lời một cách hết sức vui vẻ, Nhi đau khổ, biết ngay là cậu ta không tốt như Nhi tưởng mà...mây đen, sấm chớp ầm ầm kéo đến...tâm trạng Nhi không còn từ gì để miêu tả ngoài hai từ ” muốn chết”

- thôi đừng buồn! Đàng nào cũng đến lúc phải mua máy mới rồi! Lúc tôi cầm về ấn nát cả màn hình mà còn không được! Cô tiếc làm gì?_ Thiên Ân thay đổi không khí u ám xung quanh như những hình như vô dụng..

- máy điện thoại của tôi!!!!...hừ.....TÊN BÍ ĐAO ĐÁNG GHÉT!!!!!!!!!!!!!!_ Nhi tức quá không chịu nổi nữa...

Thiên Ân vội núp vào một góc bịt chặt lỗ tai lại, thà ăn gỏi còn hơn là bị tra tấn! Nguy cơ bị điếc rất cao.. Mãi sau mới hết bực, Nhi lết ra khỏi phòng. Bất gặp ánh mắt viên đạn của Loan, cô bé giật mình... Hình như Loan đang khóc thì phải, mắt cô ta đỏ hoe, cô ta cắn răng chỉ thẳng mặt Nhi

- cô là đồ đáng ghét! Tôi ghét cô! Hận cô!

Nói xong cô ta chạy ra khỏi nhà, đúng lúc Thiên An vừa mới đi diễn về, thấy Loan khóc chạy ra, cậu làm lạ ngăn cô lại..

- cô sao vậy?

- hức hức...Nhi....Nhi.....! Huhuhu...

Cô ta khóc nức nở, Thiên An đành phải vỗ vai trấn an..sau khi sụi chán chê, Loan nấc nhẹ...

- Nhi làm gì cô hả?

- cô ta chọc tức tôi! Tôi không chịu được khi thấy cô ta cứ hành hai cậu!_ Loan kể lại sự tình..

Thiên An lặng im, mãi sau mới nhìn Loan cười tươi, cậu cũng chẳng để ý, nụ cười của cậu đã làm cho người đối diện tim đập chân run, tâm hồn bay bổng mất rồi..

- a! Không sao đâu! Cậu cũng vô tư như Nhi đi! Như vậy sẽ thoải mái hơn đấy! Thôi! Ta vào nhà! Tôi cũng mệt rồi!_ Thiên An gãi đầu quay vào trong, Loan lúng túng nói

- a....cậu chủ Thiên Ân!.....

Thiên An quay lại mỉm cười thêm phát nữa..nhẹ nhàng nói

- xin lỗi! Cô lại nhầm rồi! Tôi là Thiên An!

A! Loan tự cốc vào đầu mình, sao cô lại toàn nhầm giữa hai người này thế nhỉ? Chắc cô chỉ có mỗi mình Thiên Ân nên nhìn em lại tưởng anh..Loan leo đèo chạy theo sau..nghĩ đến việc vào nhà sẽ gặp Nhi liền cảm thấy khó chịu...

Từ nãy đến giờ, Nhi cứ đứng đơ ra trước phòng, Nhi chưa ý thức được chuyện vừa xảy ra..Thiên Ân nhăn nhó đi ra..

- cô làm gì ở đây đây?

- a! Em chào anh trai!_ Thiên An từ ngoài chạy xông xộc vào quần lấy Thiên Ân như chiếc kẹo cao su..

- ngạt..ngạt thở anh!_ Thiên Ân khó khăn lắm mới lấy được chút không khí để sinh tồn.. Thiên An buông lỏng tay ra.. Loan đi từ ngoài vào, nhìn thấy Nhi liền lườm cho cô bé một cái, Nhi giật mình..cô ta hình như thỉnh thoảng bị lên cơn thì phải, vừa ra khỏi phòng, còn chưa kịp định thần đã bị cô ta nói té tát rồi chạy đi thẳng luôn...

- chào mấy đứa!_ Chị Kim- quản lí của Thiên An đi từ ngoài vào...vị cứu tinh cái không khí ảm đạm đây rồi..

- chào mấy cưng! Hôm nay anh chị ăn ké nhé!_ anh Kim *cười tươi đi nép sau lưng chị

* anh Kim là quản lí của Thiên Ân! Còn chị Kim là quản lí của Thiên An, vô tình gặp nhau rồi lấy nhau luôn! Nên gọi anh chị Kim cho tiện(kiki! Tác giả yêu cặp này! Nhưng tất nhiên là không bằng hai anh em sinh đôi biến thái nhà kia rồi! Khặc khặc!- ánh mắt gian tà:3)

- hoan nghênh! Hoan nghênh!_ Thiên Ân cười tươi, tay vẫn không chịu buông anh trai ra..

- ủa? Hai cô bé nào đây?_ Chị Kim ngạc nhiên quay sang nhìn Nhi với Loan..

- a! Hai giúp việc của nhà em đây!_ Thiên Ân tỉnh bơ

- chào hai em! Cô bé tóc ngắn kia tên gì vậy em?_ Chị Kim cười tươi

- dạ! Em tên Loan ạ!_ Loan lễ phép, chị Kim gật đầu hài lòng, ánh mắt chị đưa về hướng Nhi, đang định hỏi thì anh Kim đã bô bô lên rồi

- a! Cô bé đấy là Nhi!

1s

2s

3s

” bốp”

Anh Kim lĩnh ngay cú đấm vào lưng, đau nhưng không dám kêu, Nhi với Loan tròn xoe mắt ngạc nhiên còn hai anh em nhà kia thì có vẻ đã quá quen với cảnh này rồi, anh Kim phụng phịu lẳng lặng lùi

- em tên gì vậy?

- dạ! nhi thưa chị!

- tóc em đẹp quá! Hai cô bé này xinh thật! Xem ra thâm mỹ của em cũng không đến nỗi tệ lắm ha!

Nhi đỏ mặt..

- chị!!!!

Thiên Ân bực mình nhăn nhó cái mặt, nhìn thấy thái độ lạ hoắc của Nhi thì quay sang

- mới khen tí đã phồng mũi rồi hả?

- tên kia!_ Nhi liếc bằng ánh mắt sắc hơn dao băm thịt ngoài chợ.. Thiên Ân giật mình lùi lại, ám khí..ám khí.. Trước khi xảy ra án mạng..

- không ngờ em lại có khả năng làm cho thằng nhóc cứng đầu này sợ!_ Chị Kim cười lớn. Thiên Ân bực mình lườm Nhi, cô vẫn cứ mặc kệ..

- a dạ! Không có! Tên kia toàn bắt nạt em ấy!_ Nhi cười hì hì..mặt vẫn còn hồng hồng..

- thôi thôi! Đồ ăn anh chị mua đủ cả rồi! Chúng ta làm rồi xử lí bữa tối nào!_ Chị Kim hăm hờ, chị mặt lạnh quay lại nhìn vào cái người đang bám góc tường kia

- còn anh! Đi vào phụ tụi em nhặt rau!

- gì chứ?_ anh Kim phàn nàn

- còn dám...

Nhận ra tia lửa điện đang chuẩn bị phóng về phía mình, anh Kim nuốt nước mắt lẻo đẻo đi theo sau chị Kim..đây là kết quả của cuộc kiểm chứng... ” mèo sợ chuột!” Á phải là ” chồng sợ vợ” mới đúng...

18. Chương 18: Hướng Dẫn Sử Dụng

7:30” tối....

Mọi người quây quần bên nhau thưởng thức bữa tối. Ai nấy đều vui vẻ, còn mỗi một người hình như hơi khó chịu, chẳng nào cũng ăn no rồi! Đành lui vậy..

- cô đi đâu đấy?

Thiên Ân ngạc nhiên dừng ăn ngẩng mặt lên nhìn

- dạ! Em xin phép! Em về phòng nghỉ ạ! Em hơi mệt! _ Nhi ái ngại

- ừ! Em mệt thì vào nghỉ đi!_ Chị Kim quay sang theo

- cậu lại ốm hả?_ Thiên Ân lo lắng

- không sao! Mọi người ăn vui vẻ nhé!_ Nhi cười gượng quay vào phòng, đóng rèm cửa lại, Nhi lẩn lộn trên giường.. Đầu lại đau nhói, Nhi đánh một giấc. Cô không muốn làm gì cả! Chỉ muốn ngủ một giấc cho lành.

Công nhận ngon thật, mọi người ra về lúc nào không biết. Loan đang định vào gọi Nhi dọn cùng thì bị Thiên Ân ngăn cản, tức cũng không làm gì được, đành thở dài cho qua.. Thiên Ân thấy anh lên phòng, cậu đang định lên theo nhưng không biết thế nào lại rẽ về phía phòng Nhi, thấy Nhi đang ngủ ngon lành, cậu khẽ mỉm cười, ngồi xuống cạnh giường. Dường như Nhi có sức hút nào đó với cậu thì phải, hàng Nhi dài khép lại, hai má hồng hồng....và....

Mà thôi, nói nữa là cậu sẽ làm bừa mất. Không được... Cơ mà nhìn Nhi ngủ đáng yêu quá. Đang yên đang lành, Thiên Ân bị ai đó nhéo má một cái đau điếng.

Cậu xoa mặt phụng phịu như con nít, Thiên Ân lườm

- thế còn nhẹ cho em đấy! Lên phòng tắm đi!

- em ngắm cậu ấy còn chưa đã!_ Thiên Ân đứng dậy

- nhanh lên nhóc!_ Thiên Ân xoa đầu cậu em. Thiên Ân mệt mỏi lết lên phòng.

Quay phắt lại, ám khí phùng phùng, Thiên Ân cười đểu tiến lại véo má Nhi khiến cô bé bùng tỉnh..mặt nhăn nhó..

- dậy chưa hả?_ Thiên Ân khoanh tay

- cậu làm gì đấy? Tôi đang ngủ ngon mà!

- tôi đem máy xuống cho cô!

- đâu? Đâu? Đâu?_ hai con mắt sáng rực lên. Thiên Ân cũng bó tay với con nhỏ này rồi, đưa cái máy cho Nhi, cậu lườm

- đây! Tôi cho sim của cô vào rồi! Tôi lên phòng đây!

Thiên Ân đi thẳng, Nhi cứ chờ người ra nhìn cái máy, cô bé đâu có biết sử dụng, Nhi thở dài, đi lên tầng..hỏi, và kết cục là, Nhi quen dùng máy cổ nên mấy cái máy kiểu này cô bé không biết sử dụng!

máy này mở kiểu gì vậy?

Máy này dùng thế nào?

Tôi không biết lưu tên trong danh bạ!

Nhạy quá! Tôi ấn nó cứ trượt đi đâu ấy!

Nhấn tin ở chỗ nào?

Nói Nhi tụt hậu hay mù công nghệ cũng không sao, Nhi là người từ bé đã gián dị rồi, Thiên Ân mặt đỏ phùng phùng, lí do đơn giản là cậu đang định ngủ thì cứ 5 phút Nhi lại chạy lên một lần, cứ làm như cậu là máy hướng dẫn sử dụng di động vậy, cậu cau nhặng lên

- cô tự đi mà tìm hiểu! Biến ra ngoài cho tôi yên!_ Thiên Ân úp mặt xuống gối nhắm mắt ngủ

- ai bảo cậu mua máy kiểu này cho tôi dùng làm chi?_ Nhi ừ xùi

•••••

- này!

•••••

- ngủ rồi hả?

Nhi thử dài đóng cửa lại cho Thiên Ân, định bụng sẽ quay sang phòng Thiên Ân nhờ cậu, đằng nào thì cậu ta tốt tính hơn tên bí đao kia nhiều..

- Thiên Ân! Cậu ở trong phòng chứ?

Nhi gõ cửa.. Lát sau mới thấy cậu nhóc đi ra, Nhi cùng cậu quay vào trong.. Thiên Ân công nhận hiền thật, cái nào Nhi không biết cậu cũng chỉ từng tí một, chẳng bù cho cái tên chết bầm đang ngủ ở phòng bên cạnh.

Nhi cảm ơn cậu nhóc rồi về phòng, Nhi phải gọi cho cô bạn ngay mới được, nhưng mà không biết Quỳnh Nhi đã ngủ chưa nhỉ? Thôi, đằng nào mai cũng gặp, tên kia làm Nhi mất ngủ luôn rồi, Nhi mở cửa ra ngoài khuôn viên ngồi hóng gió vậy.

Từng cơn gió nhẹ thoảng qua, trời hôm nay không có trăng, đang ngẩn ngơ nhìn xung quanh, ánh mắt Nhi chợt dừng lại, cả khu vườn toàn hoa hồng đỏ tại sao ở giữa lại có một bông trắng nhỉ? Nhìn kĩ hơn nữa, Nhi khựng lại, có một con gì đó đang nhúc nhích, sau đám hồng kia, Nhi sợ thật đấy nhưng vẫn đánh bạo tiến lại gần, cả bụi hồng này, toàn gai làm sao cô bé có thể tiến vào trong được..

G...rừ.....gâu.....

Là tiếng chó con đây mà, giọng rất yếu, chắc bị thương rồi, nhưng....

Nhi đành liềm nhện đau cắn thận lách qua đám hồng kia. Có chỗ còn bị gai cứa vào chân đến chảy cả máu, tay cũng vậy.

- á.....

Nhi nhăn mặt, lúc cúi xuống bé chú cún lên, Nhi vô tình bị gai nhọn hoắt từ cành gần ngọn hồng cứa vào má, vết xước cũng ngứa thôi, nhưng rỉ máu lúc nào không hay, Nhi vui mừng, quên cả cái đau của mình mà vội vàng ôm chú cún ra khỏi chỗ này. Thật chẳng hiểu tại sao chú cún này lại mò được vào chỗ này. Tập tễnh bước vào trong nhà, Nhi lôi hộp băng y tế ra, ngồi vào góc phòng khách, Nhi chỉ bật chiếc đèn trong góc thôi, vì nhà có rất nhiều công tắc đèn khác nhau mà. Nhi sợ mọi người biết. Nhìn sơ qua toàn bộ chú cún, Nhi phát hiện ra chỗ chà xước khá lớn ở bắp đùi, máu từ đó cũng chảy ra. Nhìn chú cún con trắng xù, đôi mắt to tròn, thật đáng yêu..Nhi cẩn thận băng bó cho chú cún xong, đem đồ đi cất, cô bé quay lại..

- không biết em đã có chủ chưa nhỉ? Chị muốn nuôi em quá!_ Nhi thử dài gãi nhẹ vào cổ cún con..chú cún đã đỡ hơn liền kêu một tiếng khá to..

Gâu!

- suýt! Suýt! Em sẽ làm mọi người tỉnh giấc mất!_ Nhi giật mình..

Chú cún hiểu ý Nhi hay sao mà im phăng phắc, chỉ nhìn Nhi.. Đang nghịch với cún con, thì có ai đó chạm nhẹ vào tay Nhi, theo phản xạ, cô bé ôm đầu buông chú cún ra..

- đừng....đừng...giết tôi!_ mặt Nhi toát lên sự sợ hãi tột độ..

- là tôi! Thiên Ân đây mà! Cô sao thế?_ Thiên Ân sững người trước thái độ của Nhi, con nhỏ này bị sao vậy nhỉ? Giết? Nghĩa là sao? Mà cô ta vừa bị làm sao mà chân tay mặt mũi xước hết thế này? Lại còn chảy cả máu nữa..

- học....học.....cậu làm tôi sợ muốn chết đấy!_ Nhi thử hồng học, tim cô bé đập thành thịch. Lại cảm giác chết tiệt đó. Nó ám ảnh Nhi từ bé đến giờ..

- ủa? Con chó này? Ở đâu ra vậy?

- tôi thấy nó bị thương nên đem về! Tôi nuôi được chứ?_ ánh mắt Nhi khẩn khoản, Thiên Ân gật đầu đồng ý..

- cô bị ngã hay làm sao mà chân tay xước hết vậy?_ Thiên Ân đưa tay chạm nhẹ để lau đi vết máu rỉ ra từ vết xước ở má Nhi..

- á....đau....._ Nhi nhăn nhó, giờ mới để ý thấy, kể ra máu chảy từ lúc nào cũng không biết.. Nhi gãi đầu.

Thiên Ân lấy thuốc băng cho Nhi, kể cũng lạ, Nhi băng cho cún giờ lại đến lượt cậu nhóc băng cho Nhi. Băng xong, cậu nhóc ngẩng mặt lên nhìn, cún con cũng tròn xoe đôi mắt ra nhìn, công nhận chú chó con này đáng yêu thật.. Cậu cũng phải công nhận điều này.

- cô vào phòng ngủ đi!

- tôi....không ngủ được nữa!_ Nhi nhìn chú cún, tay không ngừng vuốt ve

- sao hả? Làm phiền tôi chưa đủ sao?

- xin lỗi!

Thiên Ân khựng lại, ánh mắt Nhi có cái gì đó lạ lẫm, ánh mắt này, phong thái này là của người đó, sao lại giống đến vậy? Một đôi mắt ánh lên nỗi buồn sâu thẳm..

19. Chương 19: Âm Ảnh

Thiên Ân bỏ lên phòng, Nhi hướng đôi mắt đượm nỗi buồn đó nhìn theo. Quay lại nhìn cún con, hình như cún con cũng mệt rồi nên mắt liu diu.. Hai hàng nước mắt Nhi trực trào ra.

Tự nhiên Nhi cảm thấy sợ hãi, cơn ác mộng luôn ám ảnh cô.. Nhi thực sự sợ. Mây đen kéo đến, bầu trời chớp nhoáng le lói, rọi vào trong nhà, đặt chú cún nằm dưới đất, không quên lót chiếc thảm dưới cho chú cún đỡ lạnh..

Đoàng...

Tiếng sấm vang rộ, Nhi giật mình, chân tay run lên bần bật. Thực sự, cô rất sợ mấy đêm giông bão kiểu này, vì mỗi đêm như vậy, ác mộng sẽ lại hành hạ.. Tim đập liên hồi, Nhi khó thở quá.. Nhi khập khiễng cố đi lên phòng Thiên Ân...

Đoàng.....doàng...

Tiếng sấm ngày càng dữ dội, nghe mà cứ như muốn phá vỡ cả bầu trời vậy. Nước mắt Nhi cứ thế chảy dài, ướt đầm cả cổ áo..

Cạch...

Mở được cửa phòng ra, Nhi nặng nhọc mò mẫm tìm giường cậu nhóc. Ánh đèn ngủ mờ mờ không bằng ánh sáng le lói bên ngoài, Nhi đưa tay ra, run run chạm vào người cậu. Thiên Ân chợt quay rồi khẽ mở mắt ra, lại gì nữa? Cậu vừa mới chớp mắt được một tí thôi mà lại bị làm phiền.. Cậu bực dọc ngồi dậy

- cô định không cho người khác ngủ hả?

Không thấy Nhi trả lời nhưng đôi tay kia đang run bần bật.

- này.... Cô sao vậy?_ Thiên Ân chợt lo lắng. Cố gắng nhìn Nhi.

Đoàng...

Hức....._ Nhi nhắm tịt mắt lại, cắn chặt răng để không kêu lên..

- cô khóc đấy hả?_ Thiên Ân tiến đến

- tôi.....tôi.....sợ lắm!...hức..hức...

Bình thường cô ta lạnh lắm mà, sao hôm nay thay đổi ghê thế? Chạm nhẹ vào vai Nhi, cả người cô bé cứ run lên bần bật, cậu kéo Nhi ngồi xuống giường trấn an, thứ cậu ghét nhất, vẫn chỉ là nước mắt..

- có....có người....muốn...muốn...giết tôi!

- cô nói hai lần rồi! Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?_ Thiên Ân vẫn giữ bình tĩnh. Nhi lặng im, cô không dám nói, quá khứ kinh khủng đó.. Nhi thực sự không muốn nhớ lại.

- tôi...đau....

Nhìn bờ vai nhỏ bé kia run lên từng đợt. Cậu không biết mình sắp làm gì nữa, cậu cũng không thể ngờ mình có thể làm vậy. Xoay người Nhi qua, cậu ôm chăm lấy cô bé, vỗ nhẹ lên vai Nhi. Nhi vẫn không hết sợ, nước mắt nóng hổi thấm ướt vai cậu. Chắc Nhi đã từng trải qua chuyện gì ghê gớm lắm thì mới sợ hãi đến nỗi ám ảnh như vậy.. Giây phút này, tim cậu như trật mất một nhịp... Khó chịu thật! Cái ôm này, đơn giản là cậu chỉ muốn Nhi an tâm hơn thôi..

” mày không nghe lời chủ nhân nữa! Mày muốn gì đây?”

- có tôi ở đây rồi! Không sao cả!

_ câu nói này đã giúp Nhi bớt sợ hơn, cô bình tĩnh trở lại, vòng tay này ấm một cách kì lạ, tay cậu vẫn vỗ nhẹ lên vai Nhi một cách vô thức, Nhi đỏ mặt, Tim đập nhanh hơn bình thường, vội vàng buông cậu nhóc ra..

- tôi...tôi xin lỗi! Tôi làm phiền cậu nhiều rồi! Tôi thực sự xin lỗi!_ Nhi luống cuống, may là buổi tối, không cậu nhóc sẽ thấy khuôn mặt chín đỏ này của Nhi. Thiên Ân cũng cuống không kém.

- không sao! Cô đỡ sợ chưa? Còn đau không?

- tôi đỡ rồi!_ Nhi gật đầu, vẫn không dám nhìn thẳng mặt cậu

- cô ngủ đây đi! Có người bên cạnh chắc sẽ đỡ sợ hơn đấy!_ Thiên Ân đứng dậy kéo rèm cửa lại, che đi bầu trời đáng sợ kia.

- nhưng còn cậu?

- tôi sẽ nằm dưới sàn!

- lạnh...

- tôi đâu có ngốc như cô! Tất nhiên là phải kéo đệm ra nằm rồi!_ Thiên Ân cố đầu Nhi, quay về phía tủ lười ra một chiếc đệm khá mỏng.

- hay để tôi nằm dưới! Cậu nằm trên giường cũng được!

- cô là con gái! Lên giường nằm! Và nhắm mắt lại ngủ cho tôi nhờ! Nếu không muốn hành tôi thì nghe lời chút đi!_ Thiên Ân khe nhứ mày, Nhi đành nằm xuống giường, nhắm mắt lại..

- ngoan đấy! Ngủ đi! Tôi bị cô làm phiền cả chục lần rồi!_ Thiên Ân trải đệm ra rồi nằm xuống.

Một đêm thật dài trôi qua, Nhi ngủ cũng ngon hơn, chắc do có người bên cạnh, thường những đêm kiểu này, bố luôn nằm cạnh Nhi. Trấn an cô bé, từ khi bố mất, Nhi toàn thức trắng mấy đêm như vậy..... Giờ có người bên cạnh, Nhi cũng yên tâm được phần nào..

* 12 năm trước*

Có cô bé xinh xắn nắm tay mẹ đi vòng quanh chợ mua những nguyên liệu cần thiết để tổ chức sinh nhật cho bố.. Cô bé có đôi mắt đen láy, mái tóc đen dài. Đôi môi đỏ, hai má ửng hồng phúng phính nhìn rất đáng yêu. Mua xong đồ, hai mẹ con ra về. Chiều hôm đó, cô xin mẹ cho ra ngoài chơi. Đi qua con hẻm nhỏ, thấy tiếng kêu cứu phát ra, bé con tò mò bước cẩn thận vào trong, tim cô đập liên hồi vì sợ, nhìn qua khe gỗ chắn ở cuối đoạn ngõ, cô bé sững người, một đám người áo đen có khuôn mặt đáng sợ đang đứng xếp

hàng, dẫn đầu là một người đàn ông có hình xăm con rắn phía sau gáy. Tay ông ta cầm con dao đầy máu me, liên tục đâm vào người đàn ông đối diện, người đàn ông đó..chẳng phải là bố cô bé đây sao? Ông đang bị đâm rất nhiều nhát. Đến nỗi chết đi. Cô sợ hãi..máu me dính đầy trên người bố cô hẳn là nỗi ám ảnh kinh hoàng đối với cô...

- hức...

Bất giác kêu lên, đám người thức tỉnh, người đàn ông cầm dao lăm le

- ai đó?

Cô bé sợ hãi chạy thục mạng, ngoảnh đầu lại, khung cảnh mờ mờ, chỉ còn nhìn thấy con dao đâm máu của bố cô đang hướng thẳng về phía cô bé..

- phải giết chết con bé đó!

Câu nói đó vang vọng trong tâm trí..cô chỉ muốn chạy thật nhanh, nếu chậm một bước chắc chắn số phận cô cũng tàn khốc như bố của mình. Hôm nay là sinh nhật bố cơ mà, sao bị kịch này lại xảy ra cơ chứ? Cô bé băng nhanh qua đường...

Rầm.....

Một vụ tai nạn thảm khốc đã xảy ra, mang niềm vui vì hôm nay là sinh nhật bố, mang nỗi bất hạnh khi được chứng kiến cái chết của bố mình..

Cô đang nằm trên một vũng máu. Không có ai đến cứu.. bất lực, tuyệt vọng, nhắm mắt lại...chẳng còn gì níu kéo lại nữa rồi...

20. Chương 20: Tốt Bụng Thật

” cậu nhất định phải sống! Nhất định không được rời xa tớ! Tớ đã nói sẽ luôn ở bên cạnh cậu! Nhất định đấy! Tớ hứa! Tớ thực sự...rất yêu cậu! Xin ông trời..đừng đem cậu ra khỏi cuộc đời tớ!”

Thiên Ân giật mình tỉnh giấc, trán cậu lấm tấm mồ hôi. Cái kí ức đáng ghét đó, lại khiến cậu đau thêm... quay sang bên cạnh. Nhi đang ngủ ngon lành, cô chỉ nằm sát mép giường, cả người quay về phía cậu, chắc vẫn còn sợ. Vừa này còn run lấy bầy vì sợ mà giờ đã ngủ say rồi!

Cậu nằm xuống, vắt tay lên trán thở dài.. Uyển Uyển của cậu thật giống với cô gái này. Đôi lúc cậu còn bị nhầm lẫn Nhi với Uyển Uyển. Nhưng tung tích Uyển Uyển giờ còn chưa biết ra sao, còn sống hay đã chết.. Chẳng phải Uyển Uyển đã hứa sẽ ở bên cậu mãi rồi sao? Vậy mà giờ, cậu lại phải chịu đựng nỗi đau một mình. Năm đó, nếu cậu rủ cô đi chơi, thì chắc chắn vụ tai nạn đó sẽ không xảy ra. Khi cảnh sát tới, mọi thứ đã biến mất, ngay cả Uyển Uyển. Họ chỉ giám định được máu của Uyển Uyển. Mẹ cô suy sụp kinh khủng lắm. Chắc Uyển Uyển cũng không biết rằng mẹ cô đã có bầu 2 tháng. Đứa em được sinh ra nhưng không thấy mặt chị ruột của mình. Chỉ nghe mẹ kể, chị đi học xa. Rồi đợi chị về chơi..nhưng không thấy. Cậu cũng không thể chấp nhận nỗi chuyện này. Uyển Uyển đã biến mất, không dấu vết thì tại sao mọi người lại cho là cô đã chết?

Suốt mấy năm nay, cậu luôn tìm tung tích của cô nhưng...không thể biết điều gì thêm. Cậu tự nhốt mình trong khoảng thời gian dài, cuối cùng cũng phải chấp nhận với sự thật. Nỗi cô đơn suốt bao năm qua, cậu cảm thấy nó đã biến mất. Từ lúc Nhi xuất hiện. Phải chăng cậu đã thay đổi?

Thiên Ân thực không muốn suy nghĩ gì thêm nữa. Nhìn lên chiếc đồng hồ, trời cũng gần sáng rồi, lật đật đứng dậy, cậu lấy bộ đồng phục, quay vào trong tắm.

5:45 sáng..

Nhi bò dậy, lết xuống tầng. Ủa? Giờ vẫn còn sớm, bình thường Loan 6 giờ mới dậy mà, vác cái chậu rửa to dùng xuống bếp, không phải Loan mà là tên bí đao! Sao hôm nay cậu ta dậy sớm thế nhỉ? Lại còn tự tay

làm bữa sáng cho mọi người nữa chứ? Chẳng lẽ là do Nhi làm phiền, khiến cậu ta không ngủ được. Kể ra cũng có xiu lỗi thật. Nhi đứng ngây người, tay không ngừng dụi mắt.

- cô bị chập hả?

Giọng nói vang lên, Nhi thức tỉnh. Hình như Nhi không hoa mắt thì phải. Mặt méo xệch ngồi phịch xuống ghế

- sao cậu dậy sớm thế? Tôi làm phiền giấc ngủ của cậu hả?

- không phải! Tại tôi không thích dậy muộn thôi!

- ừ! Chắc thế!

- mà cô khỏi rồi! Nên đóng quần áo bụi kia nhờ cô cả nhé!_ Thiên Ân mặt tỉnh bơ chỉ vào đóng quần áo có "ngọn" ở góc nhà vệ sinh dưới tầng. Một mình Nhi sao? Mấy ngày qua không ai giặt hả? Loan để ngấm chắc..

- chắc tôi chết sớm mất! Cậu đúng là đồ thối! Xấu xí!_ miệng Nhi lẩm bầm. Rõ là cậu ta thiên vị mà.

- rửa tôi ít thôi! Mà tiền lương tháng này của cô còn 17 triệu thôi nhé!

- gì?????_ Nhi há hốc mồm. Tự dưng muốn đập nát cái máy điện thoại mới kia quá. Nhưng đập đi thì lấy cái gì mà dùng, đằng nào cũng là tiền cô bỏ ra.

- ngậm mồm vào cho tôi! Lên gọi nhóc dậy đi!

Nhi thở dài quay lên phòng gọi Thiên Ân dậy. Cái cậu này, khoẻ thân gần hết rồi! (đừng nghĩ bậy nha! Khà khà) da trắng quá, mịn nữa, cơ bắp đầy đủ nhưng tính cách hơi ẻo lả..

- Này bí ngô! Dậy đi!

- ừm.._ cậu nhóc lật người lại, nhưng vẫn ngủ tiếp. Nhi cau mày hạ giọng

- tên kia!

Như nhận ra luồng ám khí mạnh, Thiên Ân bật dậy. Thấy Nhi mặt hầm hầm thì gãi đầu ngoan ngoãn dậy vệ sinh cá nhân.

Cạch...

Loan từ phòng đi ra, đang định chuẩn bị bữa sáng thì thấy bàn đã đầy thức ăn nóng hổi rồi, cô tròn mắt

- cậu chủ Thiên Ân! Sao cậu dậy sớm vậy ạ? Việc này cậu không nên đụng vào!_ Loan tiến tới

- xin lỗi! Nhưng cô lại nhầm rồi! Tôi là Thiên Ân! Nhóc chưa dậy!

Loan ngớ người, sao lúc nào cô cũng nhầm lẫn một cách tai hại vậy nhỉ? Tại hai anh em họ giống nhau quá sao? Không! Nếu giống đến vậy thì tại sao Nhi lại không bị nhầm? Nhi có thể dễ dàng nhận ra đâu là anh đâu là em mà cô lại không thể? Là vì sao chứ?

- cô đứng ngây ra đấy làm gì! Chiều đi học về thì phụ Nhi giặt đóng quần áo! Đừng bảo tôi nói cô hộ đấy!

- tôi biết rồi ạ!_ Loan lễ phép. Cô bĩu môi. Sao cậu chủ lại tốt với Nhi thế? Lúc nào cũng bên cô ta chăm chăm..

- mà chiều tối tôi sẽ đưa Nhi đi chợ! Cô ở nhà chuẩn bị cơm cùng nhóc nhé!

- dạ!

Nói vậy? Thì chẳng phải tạo cơ hội cho Loan hay sao? Khẽ nhếch mép cười. Loan vẽ ra ý đồ trong đầu mình..cô phải quy phục một trong hai anh em họ...

Ăn xong bữa sáng, hai anh chị quản lí đến đón hai anh em đi học. Nhi còn tưởng mình phải quốc bộ như mọi khi, nhưng...

- sao hôm nay cậu tốt thế?_ Nhi ném ánh mắt người ngoài hành tinh vào tên bên cạnh.

- không có gì! Bình thường tôi vẫn tốt chẳng qua cô không biết đó thôi!_ Thiên Ân tự cao tự đại ” cậu tốt cái gì chứ? Tốt thì đóng quần áo kia cũng khô lâu rồi!”

- hứ! Ai thèm tin đồ bí đao thối như cậu!_ Nhi quay ra ngoài phía cửa kính.

- hai em có vẻ hợp nhau nhỉ?_ anh Kim trêu chọc

- đừng mơ!

Cả hai đồng thanh, quay sang nhìn nhau rồi vội quay đi. Mặt đỏ bừng. Anh Kim không nhịn được cười..

- đấy! Đến nói cũng hợp ý nhau kìa!

Hai nhân vật của chúng ta im thin thít. Căn bản là một tên ngại, một tên xấu hổ. Thật bó tay!

Đến trường, 4 nhân vật xuống xe. Nhi chạy ào lên lớp. Ba tên còn lại mắt tròn mắt dẹt. Khỏi hẳn chưa mà sao chạy nhanh dữ vậy?

- Quỳnh Nhi!

Nhi chạy ào đến ôm chầm lấy cô bạn khiến Quỳnh Nhi không kịp trở tay.

- lâu không gặp cậu! Khoẻ hẳn chưa hả? Hôm trước nghe Thiên Ân nói làm tớ lo quá! Nhưng không biết địa chỉ!_ Quỳnh Nhi mừng rỡ nước mắt.

- tớ ổn rồi!_ vui thật! Nhưng mặt Nhi vẫn lạnh tanh không biểu cảm. Vì cô bé không muốn lộ cảm xúc ra bên ngoài thôi.

- tốt quá!

Cuộc huyền thoại trò chuyện lại bắt đầu. Đúng là không gì bằng bạn bằng bè...

21. Chương 21: Quyển Rũ

15:30.....

Sau khi vật lộn với đồng quần áo to bự, thật may là có Loan giúp, không thì chắc chẳng biết đến bao giờ Nhi mới giặt xong nữa..

- cảm ơn cậu đã giúp tôi!_ Nhi bình thần

- không có gì! Thôi! Tôi vào nhà trước đây!_ Loan nói rồi quay vào nhà.

Nhi ngược mắt nhìn theo. Quay lại, cả dây quần áo dài ngoằng khiến Nhi luôn miệng làm bầm cái tên ” Thiên Ân”, hại ai đó ở trên phòng hắt xì hơi muốn nổ cả mũi..

Nhi quay vào phòng mình, hình như Nhi quên thứ gì đó thì phải...chết rồi...cún con.. Nhi giật mình, lục tung cả phòng lên, sao cô bé có thể lơ đãng đến mức như vậy được nhỉ? Mãi không thấy. Mặt Nhi thể hiện rõ sự lo lắng. Nhi chạy tìm khắp nơi, mãi vẫn không thấy. Quay về phòng mình, mắt Nhi trực trào ra. Ngồi co ro một góc, Nhi cúi gầm mặt xuống..

Nhật quá!

Nhi mở mắt ra, là cún con..Nhi mừng quá bế bồng cún lên rồi ôm ghì lấy..(á! Cứu người! Cô chủ ôm chặt quá!)

- cô cũng bị bệnh suy giảm trí nhớ nhỉ?_ Thiên Ân dựa lưng vào cửa phòng Nhi..

- cậu??_ Nhi ngạc nhiên quay sang

- là tôi chăm nó từ sáng đấy! Nếu không nó cũng chết đói rồi!

- cảm ơn cậu! Thực sự cảm ơn!_ Nhi cười tươi...

Thịch.....

Chết tiệt! Thiên Ân bực bội, cậu ghét cảm giác này thật đấy! Chỉ là cười thôi mà..

- cô cũng biết cảm ơn người khác rồi đấy!_ Thiên Ân thở dài

Nhi lặng im, quay sang đùa với cún con, chợt khựng lại, Nhi đưa đôi mắt tròn xoe nhìn cậu nhóc

- tôi còn chưa đặt tên cho nó nữa!

- Thiên Linh!

- hả? Gì cơ?

- tôi không nói lại lần thứ 2! Cô cứ thoải mái chơi đi! Lát tôi với cô đi chợ!

- rồi rồi! Phiền cậu quá!

Thiên Ân quay lên phòng. Nhi cầm chân cún con khua khua, miệng không ngừng lẩm bẩm cái tên kia..

- Thiên Linh? Cái tên hay đó! Giờ em là Thiên Linh nhé!

Nhi mỉm cười.(có ai nhận ra điểm đặc biệt của cái tên này hông???)

Gâu!

- ngoan nào! Ít vận động thôi! Chân em chưa khỏi! Nhìn chị này! Cứu em mà mặt chị sứt hết cả rồi! Phải nghe lời nghe chưa?

Nói gì chứ, động vật vốn dĩ không hiểu tiếng người mà, Nhi chẳng khác nào là đang tự độc thoại một mình.

Loan tìm kiếm bộ đồ gọi cảm nhất để phục vụ cho ý đồ của mình. Đợi Thiên Ân với Nhi đi khỏi. Cô lấy loại rượu mạnh nhất ra uống. Lần đầu tiên tiếp xúc với rượu mà là loại mạnh, chẳng mấy chốc đầu cô đã quay như chong chóng. Loan lảo đảo về phòng lấy bộ đồ kia ra mặc, Thiên Ân cũng sắp đi diễn về rồi.

Thay xong, Loan xoay đi xoay lại trước gương, cô cũng đâu phải tệ lắm, ba vòng hoàn hảo, cùng với gương mặt ứng hồng men rượu. Bộ váy hai dây này... Thật gọi cảm quá. Nghe tiếng mở cửa. Loan lảo đảo bước ra..

- cậu chủ!

Thiên Ân giật mình nhìn thấy Loan như vậy..

- cô sao vậy? Mùi rượu?? Cô uống rượu hả?

- dạ! Tôi chỉ uống chút xíu cho đỡ buồn thôi!

Thiên Ân vội chạy lại đỡ Loan về phòng, đặt cô ngồi xuống giường, đang định quay ra pha cốc nước giải rượu, thì bị cánh tay của Loan ghì chặt lại.

- cậu chủ! Đừng đi mà!

Dứt lời, Loan ghì chặt đầu Thiên Ân xuống định hôn cậu. Thiên Ân bất ngờ đẩy ra..

- cô say quá rồi đấy!_ cậu bực bội.

- ư....tôi không say!_ Loan tiến lại gần cậu.

Giờ Thiên Ân mới để ý đến bộ đồ mà Loan đang mặc. Nó thật hở hang, thật không phù hợp với tuổi còn trẻ như Loan, cậu chau mày

- cô định quyến rũ tôi bằng cách này hả?

Loan tròn xoe mắt..

- xin lỗi! Tôi không có hứng thú! Lần sau đừng để tôi trông thấy bộ dạng cô như bây giờ!

Thiên An bỏ lại câu nói lạnh lùng rồi quay đi..

Bốp..

Chiếc gối lao vào tường, Loan giận tím mặt, cậu ta..thật quá đáng! Ôm mặt khóc nức nở. Cô còn mặt mũi đâu nữa..nếu Thiên An nói chuyện này ra thì cô sẽ bị đuối việc mất. Cũng là cô tự bày cách này ra, mong cậu động lòng, không ngờ, cậu ta lại lạnh lùng như vậy! Chẳng lẽ chuyện này, cũng là vì Nhi sao? Là cô ta! Đứa con gái đáng ghét, nếu ban đầu, Thiên Ân không nhận cô ta vào làm thì mọi việc có phải tiến triển thuận lợi hơn không? Rốt cục thì cũng không thể bỏ qua dễ dàng cho con nhỏ đó được. Hôm trước, sai người đến đánh cô ta. May là Thiên Ân không cho điều tra vụ này. Nếu không cô cũng sẽ bị liên lụy, mất việc cũng nên. Nên xử cô ta kiểu gì tiếp đây? Không hả giận được.

Loan nằm ra giường. Mắt nhắm lại, thiu thiu ngủ. Chắc do rượu đã ngấm..

Còn về phía Nhi..

- thôi hộ tôi! Ngồi trên xe từ nãy đến giờ mà cô hắt xì hơi nhiều thế?_ Thiên Ân cau có..

- tôi đâu có biết! Chắc lại bị nói xấu rồi!

- hừ! Do cô ăn ở thôi!_ Thiên Ân cười đếu

- này! Tôi với cậu không biết ai tốt hơn ai đâu nhé! Tên điên!

- cô không thể đối xử với tốt nhẹ nhàng tốt tính hơn tí nào được hả? Như hổ cái thế?

- cậu cũng đâu có nhẹ nhàng tốt tính với tôi đâu!

Tiếng cãi nhau chí chóe vang lên. Cuối cùng cũng về đến nhà. Nhi ôm một đồng hồ xuống xe, khệ nệ khiêng vào..

- cậu không định hộ tôi một tay hả?_ Nhi nhăn nhó

- việc của cô mà!

Thiên Ân nói rồi đi như bay vào trong. Mặt Nhi tối xầm..

- anh về rồi hả?_ Thiên An từ trên tầng đi xuống

- ừ! Loan đâu rồi?_ Thiên Ân ngó nghiêng

- cô ấy buồn nên uống rượu! Giờ ngủ luôn trong kia rồi!

- Loan uống rượu ấy hả? Haizz_ Thiên Ân thở dài.

Thiên An chạy ra ngoài mang đồ vào hộ Nhi. Thật là biết ơn cậu nhóc quá. Nhi khẽ lườm sang cái tên bên cạnh.

- cô lườm gì tôi đấy hả?

- kệ tôi!

Nhi ôm đồ vào trong rồi bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Đương nhiên là hai tên kia cũng phụ giúp rồi. Hai tên này cao ngêu, trong khi Nhi đứng thọt lỏm ở giữa, chặc chặc..Nhi đứng đến vai hai tên này là cùng..

- mai chúng ta có lịch diễn đấy! Có thể đi một ngày! Chắc phải khát buổi học ngày mai rồi!

- vậy hả?_ Thiên Ân dăm chiêu, khề liếc mắt sang Nhi. Thực sự để Nhi một mình cậu không yên tâm. Còn có Loan, nhưng cô ta không đáng tin cậy..

- làm người nổi tiếng khổ thật ha!_ Nhi chen vào, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thiên Ân

- cũng hơi hơi! Mà Nhi không thích vậy hả?_ Thiên An cười

- tớ không! Hoàn toàn không! Mệt lắm!

- anh! Sao từ nãy giờ anh im tiếng thế? Lại nghĩ gì hả?

- không có gì! Anh chỉ cảm thấy không yên tâm thôi!
- chuyện đó.....em cũng giống anh!
- Nhi ngờ người không hiểu ý của hai tên này là gì, có gì mà không yên tâm chứ?
- Nhi quay vào gọi Loan dậy ăn cơm nhưng Loan vẫn nằm lăn ra..
- tôi gọi nhưng cậu ấy không dậy!
- thôi! Cho cô ấy nghỉ đi! Uống rượu loại mạnh thì đành vậy thôi!_ Thiên An lắc đầu..
- Nhưng tất cả không ai nói với ai câu nào...đúng kiểu, im lặng đến mức ruồi bay qua còn nghe tiếng, nhưng đáng tiếc, trong căn biệt thự này thì mọi đầu ra con ruồi chứ? Bỏ tay

22. Chương 22: Trốn Thoát

- này nhóc!_ Thiên Ân quay sang nhìn cậu em trai
- gì anh?
- anh thực không yên tâm!
- em biết!
- phải làm gì bây giờ nhỉ?
- hay bảo cậu ấy nghỉ buổi ngày mai!
- con nhỏ cứng đầu đó sẽ không chịu đâu!_ Thiên Ân lắc đầu thở dài
- đành vậy! Thôi không sao đâu! Anh đừng lo quá!
- em có thấy...con nhỏ đó giống với Uyển Uyển không?
- anh khỏi cần nói thì ngay từ đầu em cũng có ý nghĩ đấy rồi! Chẳng phải ” bí đao” cũng là Uyển Uyển hồi con nhỏ lấy ra trên anh sao?
- phải! Bài hát đó... Thậm chí cô ta cũng biết!
- anh này!....
- Như biết trước được Thiên Ân định nói điều gì. Thiên Ân vội chặn lời rồi nằm xuống
- thôi! Chắc là trùng hợp! Em về phòng ngủ đi!
- em ngủ với anh nhé!_ Thiên Ân cũng nằm xuống bên cạnh anh, quàng tay qua ôm lấy Thiên Ân dụi dụi. Da gà Thiên Ân nổi khắp người
- nhóc biến thái từ lúc nào đấy?
- anh yên tâm! Biến thái với anh thôi! Em trai anh làm gì có chuyện đó! Em là trai thẳng nhé!
- rồi rồi! Nhưng làm ơn đừng dụi vào người anh nữa! Da gà nổi hết lên rồi!_ Thiên Ân đẩy cậu em ra
- hihhi! Đùa tí mà xem anh kia! Haizz! Ngủ ngon nhé! Em ngủ đây!_ Thiên Ân quay lưng về phía Thiên Ân.
- Cậu nhóc này ngủ nhanh thật, mới đó đã nghe thấy tiếng thở đều đều rồi. Lúc nào cũng trẻ con như vậy. Nhưng luôn là người an ủi cậu..tất tần tật! Chắc là do lúc 6 tuổi đây mà.... Hôm đấy cậu bị điếm kém, bố cậu mắng, còn dùng cả thắt lưng quất cậu nhưng Thiên Ân tới kịp và chịu đòn thay em.. Kết quả là từ hôm đấy Thiên Ân đi đâu thì cậu đi đấy.

Hai anh em thiếp đi. Cả căn nhà im lặng. Chỉ còn mỗi phòng của một người, điện vẫn bật.. Ánh sáng hắt ra ngoài...giọng nói đầu bên kia của điện thoại vang lên

” sao hả?”

” mai! Có việc nhờ”

” việc gì nói đi!”

” bắt cô ta....”

Sáng sớm hôm sau...

Hành lí được dọn ra đủ cả, anh chị Kim xếp đồ lên xe...xong xuôi đâu đó, Thiên Ân quay ra dặn Nhi..

- tôi đi cả ngày! Cô phải cẩn thận đấy!

- tôi biết rồi! Khỏi lo đi!

Nhi thấy tay. Đợi cậu nhóc đi khỏi, Nhi mới quay vào trong nhà chuẩn bị đồ dùng học tập. Xong Nhi quốc bộ đến trường. Loan thì vẫn ở nhà, chưa đi..

Hôm nay lớp lạ quá, bình thường bày đủ trò để hại cô mà giờ lại im thin thít. Không chút manh động..

- đang làm gì thế bạn hiền! Mặt mũi chưa khỏi hẳn hả? _ Quỳnh Nhi từ bàn trên quay xuống

- ừ! Mà mấy hôm tớ nghĩ có bài kiểm tra nào không?

- may cho cậu là không! Toàn học lí thuyết thôi!

Nhi gật đầu nằm bò ra bàn. Chán quá, Thiên Ân đi cả ngày, có mỗi cô với Loan ở nhà, mà cả hai lại chẳng ưa nhau gì cả. Nghĩ đến đó đã thấy buồn rồi.

Buổi học diễn ra như mọi khi, tiết cuối là tiết thể dục. Nhi thu dọn sách vở vào cặp rồi xuống sân cùng cô bạn. Thay quần áo xong, Nhi quay ra..

Hôm nay đến tiết chạy tiếp sức. Nhi mệt nhừ cả người. Uống nấy uống để chai nước mà Quỳnh Nhi lấy cho. Nhi thở dài..

- các em! Chạy bèn 4 vòng sân rồi chúng ta nghỉ nhé!

Tiếng thầy giáo vang vọng, cả hai lại phải đứng dậy chạy theo hàng. Thật mệt mỏi quá.. Nhi là người chạy chậm nhất nên tất nhiên là cả lớp về hết rồi mà Nhi vẫn ngồi ở băng ghế trong sân.

Quay vào phòng thay đồ. Nhi cởi bộ đồ thể dục ra rồi thay bộ đồng phục vào. Đeo cặp sách gọn gàng, Nhi nhanh chân ra khỏi phòng, nhưng lúc bước chân vừa chạm tới ngưỡng cửa thì..

Um....um....

Nhi giãy dụa, rồi chẳng biết gì nữa. Cô bị ai đó lấy khăn tẩm thuốc mê bịt mũi. Nhanh chóng. Nhi được đưa tới phòng kho.. Nơi ẩm thấp, tối tăm..

3 tiếng...

Sau khi thuốc mê gần hết tác dụng, Nhi nheo mắt nhìn, xung quanh tối đen như mực. Loạng choạng đứng dậy, Nhi mờ mẫm. Trong đây rất nhiều đồ nên cứ đi một bước lại đạp phải thứ gì đó. Ra đến cửa, Nhi cố gắng đẩy cửa ra nhưng vô tác dụng, cửa đã bị khoá trái mắt rồi. Đang loay hoay mãi mà chẳng biết làm sao. Nhi vội vàng lôi điện thoại ra..

45 cuộc gọi nhỡ...bí đao...

Nhi tròn mắt. Chẳng hiểu kiếp trước cô gây nên tội gì mà toàn bị người khác hãm hại. Nhi thở dốc, tự nhiên khó thở quá, cả người run lên bần bật. Nhi khụy xuống, chiếc điện thoại trên tay cũng rơi xuống đất. Nhi cố gắng nhìn xung quanh xem có chỗ nào hổng không.

Rắc...

Nhi giật mình ngoảnh lại. Thấy vết nứt trên cánh cửa mà cô bé dựa vào. Tay run run sờ qua. Hình như để lâu nên gỗ bị mọt ăn. Nhi mò mẫm, tay cô bé kiếm được vật gì đó cứng thì phải! Dùng cái này chắc phá cửa ra được. Tay run run cầm vật mình vừa cầm được, dùng chút sức lực còn lại của mình. Nhi đập vào vết nứt trên cánh cửa..

Rắc.....rắc..... Rầm.....

Cái lỗ này chắc cũng vừa đủ để Nhi lọt ra ngoài. Cũng may là cô gầy không chắc ở trong đấy luôn mất..

Loạng choạng đứng dậy. Nhi mệt nhọc cố lết ra khỏi chỗ này.

- cháu gái! Cháu sao vậy?_ bác bảo vệ thấy Nhi loạng choạng đi ra vội vàng tới đỡ

- cháu không sao!_ Nhi nặng nhọc nói

- sao bây giờ mới về?

- cháu bị nhốt!

- bác gọi taxi nhé! Có ai đến đón cháu không?

- dạ thôi! Cháu tự về được ạ! Phiền bác!

Nhi khẽ lắc đầu. Trên người cô bé làm gì còn tiền để trả tiền xe.

- trông cháu có vẻ mệt! Để bác gọi taxi cho!

- dạ thôi! Cháu không sao! Cháu tự về được!

Nói xong, Nhi chào bác bảo vệ rồi ra về. Đi được đến công viên. Nhi ngồi thụp xuống hàng ghế đá nghỉ. Chân chừ hết rồi, cả chiều chạy bao nhiêu vòng. Nhi nằm dài ra ghế, mi mắt nặng trĩu, thực không muốn mở ra nữa.. Nhi thiếp đi..

23. Chương 23: Tôi Đến Trễ! Xin Lỗi..

Bước chân bỗng dừng lại trước bóng dáng nhỏ bé đang nằm ngủ trên thế. Cậu tự nhiên cảm thấy có lỗi.. Biết trước vậy, cậu chắc chắn sẽ huỷ bỏ buổi diễn này. Cậu nhất quyết phải tìm cho bằng được người đã hại Nhi, đây đã là lần thứ hai rồi, không thể có thêm lần nào nữa.

- ưm...

Nhi khẽ tựa mình,đôi mắt đen láy mở ra. Nhi ngồi dậy..

- Thiên.....Thiên.....

Cậu nói chưa kịp dứt thì người đó đã ôm chầm lấy Nhi rồi. Cả người cô lạnh toát vậy..

- tôi đến trễ! Xin lỗi..

Cậu nhóc nói nhỏ, chỉ đủ cho Nhi nghe thấy. Nhi cứ lặng im như thế, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một câu hỏi. Tại sao lúc nào cô bé bị hại, Thiên Ân cũng là người đầu tiên xuất hiện? Lúc này giống như thời gian ngừng trôi vậy. Nhi có thể nghe rõ nhịp tim của cả hai. Ánh mắt Nhi sắc lại(cố che đi nét ngại ngùng của bản thân đây mà!:)v)

- sợ không hả?_ Thiên Ân buông Nhi ra

- chút...chút! Không phải nửa đêm cậu mới về à?_ Nhi tròn xoe mắt

- ừ!_ cậu kéo Nhi đứng dậy

- vậy sao cậu...

- sao cô nói nhiều thế nhỉ? Cứ biết vậy là được!

Cái tên này, vừa nãy ôn nhu thế mà giờ đã có thể nổi khùng lên được, Nhi lẽ đẽo theo sau Thiên Ân

- tôi gọi sao cô không nghe?_ Đang đi, Thiên Ân chợt khựng lại khiến Nhi đâm thẳng vào lưng cậu nhóc. Nhi nhăn nhó

- tôi không biết! Tôi bị thuốc mê mà! May là cái cánh cửa chết tiệt đó bị mục không chắc tôi bị nhốt ở đây cả đêm mất!

- haizz..chịu cô thật!

Ọt..ọt...

Tiếng kêu quái dị đó chợt vang lên, Thiên Ân cười đều quay lại

- đói hả?

- thì tôi đã ăn gì đâu! Cậu lạ nhỉ?_ Nhi đỏ mặt vội vàng giải thích

Ọt.....

Lại thêm tiếng kêu quái dị vang lên, nhưng chủ nhân của nó lại chẳng phải Nhi. Nhi được mở cười tên này

- tôi cũng giống cô thôi! Cười cái gì?_ Thiên Ân cau mày.

Lôi xềnh xệch Nhi đi. Thật may là có quán ăn nhanh gần đó. Hai tên này...thật trâu quá. Hai người ăn hết 6 cái hamburger... Làm cả quán đều quay sang nhìn. Hình như có chút vấn đề ở đây rồi..

- a! Ca sĩ Thiên Ân! Cho tôi xin chữ kí!_ một fan cuồng hét toáng lên khiến cả hai há hốc mồm quay sang nhìn nhau..

Chạy....

Dứt ý nghĩ. Thiên Ân đặt bộp tiền lên bàn rồi cùng Nhi chạy thẳng tấp. Đám người kia cũng chạy theo rầm rập. Quả này là không ổn rồi. Vội vội vàng vàng kéo Nhi vào trong con hẻm.

Rầm....rầm.....

Đội quân hùng hổ chạy ngang qua chỗ hai người, đợi họ đi khỏi, cả hai mới ló đầu chui ra..

- hình như hôm nay tôi được rèn luyện sức khỏe miễn phí thì phải!_ Nhi thở hồng hộc

- là...sao?_ giọng nói cậu đứt quãng cũng do mệt

- hôm nay bị chạy mấy vòng sân, rồi dùng sức đập cánh cửa gỗ, giờ vừa ăn xong lại phải chạy trốn.!

Nhi nhăn nhó. Cả hai nhìn nhau rồi cười..

- haizz! Ta về thôi!_ Thiên Ân vươn vai.

Tên chân dài này sao đi nhanh vậy nhỉ. Nhi ngáp xong cái đã thấy cậu ta đi tít phía xa kia rồi. Nhi vội vàng đuổi theo, miệng không ngừng í ới

- này! Bí đao thôi! Đợi tôi với!

- cô rùa thật đấy! Nhanh lên!_ Thiên Ân không thèm ngoái lại mà cứ thế đi thẳng. Tuy nhiên khoảng cách giữa hai chân đã được thu hẹp lại để chờ ai đó đang đuổi theo phía sau. Con nhỏ này. Đúng chỉ có đến ngực cậu. Không biết cô ta có nghe thấy sự bất ổn về tim cậu không nhỉ?

- a! Cậu đã về! _ Loạn cúi đầu chào Thiên Ân. Nhưng khi nhìn thấy Nhi đứng phía sau cậu, nụ cười chợt biến mất.

- tôi mệt! Lên phòng trước!

- dạ!

Thiên Ân vòng lên tầng, Loan ném ánh nhìn căm hận của Loan. Cô cũng về phòng mình, đặt chiếc cặp sách lên bàn. Nhi lấy quần áo đi tắm rửa, người đã bẩn hết rồi..

Bốp...

Chiếc gối được đập mạnh vào tường. Loan tức muốn chết được. Bấm số máy, Loan nghiêng răng

- cậu làm ăn kiểu gì vậy hả?

” có chuyện gì mà cộc cằn thế?”

- sao con nhỏ đó vẫn thoát ra được?

” tôi đâu có biết! Do cô ta may mắn thôi!”

- cậu.....

Loan thật tức muốn chết. Vút máy sang một bên, cô nằm phịch xuống giường..lần nào cũng là may mắn sao??

.....

- cậu cũng giỏi nhỉ? Cuộn phim này là sao? Cậu hết chổi cãi chứ? Sao cậu lại làm vậy?

- xin cậu! Xin cậu tha cho tôi!

- tha sao? Cậu nói cũng dễ nghe thật! Khai! Ai bảo cậu làm việc này?

- tôi...tôi...

- nói!

- là...là Loan!! Cô ta quyến rũ tôi! Bắt tôi làm việc này!

Bốp...bốp....

- đánh vậy cậu đủ nghĩ ra chưa? Rác rưởi! Tôi sẽ cho cậu nghỉ học! Biến đi cho khuất mắt tôi!

- xin...xin cậu! Tôi không thể nghỉ học! Tôi hứa! Lần sau tôi không đụng đến cô ấy nữa!

- cậu nghĩ tôi tin mấy lời thề thốt của cậu sao? Biến đi!

.....

Ngày hôm sau...

Hôm nay thật là ngày đẹp trời, Nhi nghĩ thầm. Chẳng biết làm sao mà Long chuyển trường nữa! Nhưng cái chức lớp trưởng kia lại rơi vào tay tên bí đao... Hừ, lại khổ rồi..

Góc lớp, có một người đang run lẩy bẩy vì sợ hãi. Chẳng lẽ Thiên Ân đã phát hiện ra chuyện cô làm nên bắt ép Long nghỉ học sao? Như vậy thì cũng đồng nghĩa với việc cô cũng sẽ bị thôi học, mất việc. Dù gì thì cô cũng chỉ mới vào học được hơn tuần thôi! Không thể như vậy được. Chẳng lẽ tự động đi xin lỗi Thiên Ân sao? Chắc chắn cậu ấy sẽ không tha... Biết làm sao bây giờ. Còn các em và mẹ đang đợi cô nữa, mất việc thì phải làm sao? Cô rất thương mẹ và các em. Nhưng bị đuổi học vì lí do này, mẹ cô biết chắc buồn dữ lắm....

24. Chương 24: Hối Hận Muộn Màng

Tan học, 4 người cùng nhau ra về. Loan vì chưa hết sợ nên ngồi trên xe cứ run bần bật. Thiên Ân buộc phải quay sang..

- cô sao vậy?

- dạ!...tôi...tôi không sao!

- này nhóc! Chiều nay em có lịch chạy show đấy! Ngủ nghỉ đi rồi 2 giờ chiều chị qua đón!_ chị Kim nhìn hai người qua gương chiếu hậu.

- em biết mà! Mẹt quá! Em chỉ muốn huy diễn hết năm thôi!_ Thiên An ngáp dài

- em nghỉ? Muốn ông ta đánh chết em à?

- kệ ông ta! Em sợ gì chứ! Người không có trái tim như vậy không xứng đáng làm bố em!

Trên mặt Thiên An thoáng chút tức giận, cậu quay ra phía cửa sổ. Suốt cả quãng đường cậu chẳng nói gì thêm.

12:00

Sau khi ăn bữa trưa do Nhi tự tay làm xong, 6 con người nặng nhọc vác cái bụng lết xuống phòng khách ngồi.

- công nhận em nấu ăn tài thật đấy!_ chị Kim xoa bụng mỉm cười

- dạ! Cũng bình thường mà chị!

- hay ngày nào anh chị cũng sang đây ăn ké nhỉ?_ Anh Kim mắt sáng như sao nhìn Nhi.

- ai cho? Vợ anh còn chưa lo xong đâu đấy! Liệu thần hồn với em!

chị Kim quay sang nhìn. Anh Kim thở dài gạt bỏ ngay cái ý định trong đầu của mình, đàn ông đàn ang, vợ nhà người ta nét na thủy mị, nhường chồng, mình đây thì lại chịu lép vế, thật không công bằng...cơ mà, nhìn vợ đáng sợ thật, mới đầu gặp đã bị cô ấy đánh cho tím mặt thâm mắt vào rồi..haizzz

Anh chị Kim vừa rời khỏi. Loan quay vào trong lau dọn nhà. Còn Nhi đi giặt quần áo. Công việc cũng chỉ có vậy, đặt cái rổ lau nhà sang một bên. Loan quay về phòng mình. Đang định chớp mắt thì có điện thoại. Với tay ra lấy, Loan nhăn nhó

- alo!

" khà! Loan hả?"

Giọng nói bên kia khiến Loan giật mình hoảng hốt, cô ngồi bật dậy

- Long???

" cũng nhận ra tôi hả?"

- cậu không sao chứ?

" cô cũng biết quan tâm tôi cơ đấy!"

- ừm..mà cậu gọi tôi có chuyện gì?

" tối nay tôi muốn gặp cô trao đổi chút việc! Cô đồng ý chứ?"

Loan lưỡng lự, gặp nhau sao? Nhờ cậu ta sai người đến hại cô thì biết làm thế nào? Nhưng chuyện này cũng do cô mà ra cả.. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Loan cũng đồng ý. Địa điểm được Long nhắn tin cho. Loan ậm ừ rồi đặt máy qua một bên đánh chén một giấc..

8:00 tối..

Sau khi ăn bữa tối xong, Loan vào phòng lấy chiếc áo khoác rồi đi về địa điểm đã hẹn sẵn. Là một nhà hàng, Loan tìm mãi cuối cùng cũng thấy phòng VIP 1. Mở cửa bước vào trong, Loan trông thấy Long đang ngồi đấy, trên miệng có điều thuốc vẫn còn hút dở. Chưa bao giờ Loan lấy thấy cậu ta như vậy, có cả những vết trầy xước, bầm tím nữa..

- cô ngồi đi!_ Long liếc sang. Loan tiến đến ngồi xuống ghế đối diện Long, ánh mắt có chút lo sợ

- sao hả? Cậu gọi tôi đến đây có việc gì?

- việc gì hả? Tôi nghĩ cô cũng đoán được chứ!_ Long nhếch mép cười gian trá.

- về việc của cậu cho tôi xin lỗi!

- xin lỗi? Cô nói dễ nghe nhỉ? Cô tưởng tôi là người hầu của cô à? Cô muốn làm gì cũng được sao? Những vết xước này là sao? Giúp cô rồi thì tôi được cái gì chứ?

Long mặt hầm hầm tiến về phía Loan, cô sợ hãi định chạy ra ngoài nhưng đã bị Long túm lại đẩy cô ngã xuống ghế sofa. Loan vùng vẫy nhưng tay cô đã bị Long giữ chặt đưa lên đỉnh đầu..

- cậu...cậu định làm gì??_ Loan tái mặt

- làm gì sao? Tất nhiên là tự thưởng cho công lao của mình rồi!

- cậu...

Cậu nói chưa dứt, Long đã cúi xuống hôn ngẫu nhiên, Loan sợ hãi đẩy cậu ta ra nhưng vô dụng..

Cậu ta hôn dần xuống cổ, cúc áo của Loan cũng dần bị tháo ra..loan sợ hãi, nước mắt cô chảy ra, hối hận cũng không kịp nữa rồi..

- dừng! Buông tôi ra! Có ai không!!!!

Cứu!!!! Ứm...ứm....

Long bịt chặt miệng Loan lại, không ngừng chửi rủa

- im! Không tôi sẽ giết cô đấy!

- ừ.....ừ.....

Loan dẫy dựa, không thể được, chuyện này không thể xảy ra...Thiên Ân...cứu...

Ngay lúc nguy cấp nhất thì cánh cửa phòng bật tung ra, cảnh sát an ninh trật tự chạy vào giữ chặt lấy Long.. Nhi chạy vội đến đỡ Loan dậy. Cô vẫn sợ lắm, cả người cứ run lên bần bật vậy. Nhi trấn an cô rồi nhìn về phía Long

- đưa cậu ta đi đi!_ Thiên Ân ra lệnh.

Long được đưa đi, cậu ta vẫn quay lại nhìn Loan bằng ánh mắt kì lạ, không còn hung hăng như vừa nãy nữa..

- không sao chứ?_ Thiên Ân đi đến lấy cái áo khoác của mình trùm lên người Loan, trông bộ dạng bây giờ của cô thật đáng thương, nếu Nhi không vào phòng Loan, không đọc tin nhắn của Loan với Long thì chắc chắn bây giờ Loan đã đánh mất thứ quan trọng của cả đời con gái..

Br..ừm.....

Thiên Ân khởi động xe rồi quay trở về nhà. Vừa vào đến nơi, Loan đã vội quỳ xuống..

- xin lỗi! Tôi thực sự xin lỗi cậu! Xin lỗi về tất cả những gì tôi đã làm với cậu!_ Loan khóc lóc. Nhi lặng im..Thiên Ân còn nghĩ máu trong người Nhi đang sôi lên ấy chứ..

- thôi! Cô đừng nói nhiều nữa! Tôi sẽ cho cô nghỉ việc!_ Thiên Ân mặt lạnh tanh nói.

- xin cậu! Tôi không thể nghỉ! Tôi biết lỗi rồi! Tôi xin cậu! Cậu tha lỗi cho tôi!

- đứng dậy đi! Với những việc cô làm thì không thể tha được! Còn việc gia đình cô tôi biết! Nên tôi sẽ đưa số tiền lương gấp đôi cho cô..!

- đừng đưa cho cô ấy!_ Nhi chột lên tiếng, Thiên Ân ngạc nhiên, chẳng lẽ tận thế sẽ đến sao??

- sao lại không?_ cậu hỏi lại, Nhi không nói gì, chỉ mỉm cười đỡ Loan dậy..

- tôi cũng không sao! Những chuyện đó tôi không để bụng! Tôi biết cô vì thích Thiên Ân nên mới làm như vậy! Nên tôi sẽ đưa cô cả một nửa tiền lương của tôi cùng với số tiền của Thiên Ân cho cô nữa! Nhưng cô phải tuyệt đối đưa hết cho mẹ! Để mẹ cô có thể chăm sóc cho các em cho cô và các em ăn học! Cuộc đời vẫn còn dài! Nên cô cố gắng sống tốt! _ Nhi nói xong rồi quay về phòng, Loan đỏ mặt, hàng nước mắt nóng hổi trào ra..

- tôi thực sự có lỗi với Nhi!

- thôi! Cũng may là Nhi không trách móc cô! Tôi định đuổi cô cắt hết tiền lương vì những gì cô đã làm, nhưng hoàn cảnh gia đình cô..ừm..được rồi! Tôi chỉ muốn nói vậy thôi! Cô biết hối hận là tốt!

- cảm ơn cậu! Mai tôi sẽ dọn đi! Thực sự cảm ơn cậu!

Thiên Ân lẳng lẳng quay lên phòng, Loan cũng vậy, lấy máy điện thoại, cô gọi về cho mẹ..

- mẹ à! Con đây! Mai con sẽ về chăm sóc mẹ nhé!

” con không làm mà xin nghỉ hả? Sao lại về đột xuất thế?”

- dạ không! Con đã xin nghỉ rồi! Mẹ cũng đã già! Còn các em nên con sẽ về đó kiểm việc làm rồi còn phải lo cho các em đi học nữa chứ mẹ!

” con về đây cũng được! Các em nhớ con lắm đấy!”

- dạ! Con yêu mẹ!

Tút...tút.....tút.....

” con xin lỗi! Con đã nói dối mẹ rồi!”

25. Chương 25: Nhầm Đối Tượng

Mùng 1 tháng 10...

Thiên Ân nhốt mình trong phòng, Nhi cùng Thiên An đi học rồi..chỉnh lại nét vẽ của mình, cậu mỉm cười nhìn người trong ảnh.. Tim cậu..lại bắt đầu đau rồi..cứ như bị dao cứa vào vậy, hôm nay là ngày sinh nhật của Uyên Uyên.... Sinh nhật lần thứ 18 rồi, chẳng biết cô ở xa còn nhớ đến cậu không? Xếp gọn gấu bông và quà vào trong tủ, cậu cất bức vẽ kia đi.. Hình như cậu thay đổi rồi...nhắc đến Uyên Uyên, trái tim cậu không còn thổn thức như lúc trước nữa, chỉ giống như nhát dao của quá khứ, nó khiến cậu đau thêm..

” có phải tớ đã thay đổi không nhỉ? Nó đang từ phía cậu mà dần dần xoay về phía người kia.. Hôm nay là sinh nhật cậu! Cậu nhớ chứ..có một người..rất giống cậu, thực sự rất giống.. Nếu đó là cậu thì tốt biết mấy...”

Thiên Ân vất tay lên ngang mặt để che đi hàng nước mắt trực trào ra của mình.. Uyên Uyên biến mất vào đúng ngày sinh nhật của bố ruột và của chính cô.. Chẳng biết đây có phải là sự sắp đặt không nữa nhưng...cậu tin cô vẫn còn sống....

12:00

Thiên An vác cặp sách mò lên phòng, cất xong, chạy ào sang phòng anh trai, Thiên Ân đang nằm đọc đọc cái gì đó, thấy em về thì cẩn thận cất vào trong hộp..

- về rồi hả? Nhi đâu?_ Thiên Ân quay sang

- cậu ấy đi cùng Quỳnh Nhi lúc tan học rồi! Hình như hôm nay sinh nhật Quỳnh Nhi thì phải!

- gì cơ?

- trùng ngày sinh của Uyên Nhi! Em cũng thấy hơi lạ!

- nhưng...chắc ngẫu nhiên thôi!_ Thiên Ân thở hắt quay ra..

- chắc tối Nhi về! Anh ăn gì em đi làm?

- ta đi ăn thôi! Em không phải làm gì đâu!

Thay quần áo xong, hai anh em lái xe đến nhà hàng nằm ngay tại trung tâm thành phố, đây là nhà hàng của gia đình cậu nên tất nhiên là tự do tự tại rồi..

- chào cậu chủ!_ nhân viên phục vụ cúi đầu chào

- à! Mang lên phòng riêng cho chúng tôi nhé!_ Thiên An mỉm cười, ai mà biết mấy cái cô phục vụ trong nhà hàng cứ ngất lên ngất xuống..

- các cô đi làm đi! Còn đứng đây mơ tưởng à?

- dạ!

Thật hết chịu nổi mấy cô nàng háo sắc này.. Nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy..chậc chậc...

Ăn xong, hai anh em ra về, vừa mới đến cổng đã trông thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng đợi ở cổng kia rồi..vừa thấy chiếc ô tô đen đỗ.. Giọng nói lạnh lốt đã vang lên

- anh!

Là Uyển Như, tay cô bé ôm một hộp quà nhỏ, tất nhiên là dành cho chị gái chưa gặp mặt lần nào của mình rồi!

- chào em! Em đợi lâu chưa?_ Thiên An mỉm cười véo má cô bé

- em chưa! Đợi hai anh mãi đấy! Em mang quà đến cho chị!

- ta vào nhà thôi!

Vừa vào đến nơi, Uyển Như đã chạy tót lên phòng đặt quà vào tủ rồi chạy xuống, ngồi huyền thuyên với hai anh đến tận chiều..

Gâu!

- a! Cún con đáng yêu quá này! Anh nuôi nó từ khi nào vậy?_ Uyển Như bỗng Thiên Linh lên

- của người khác! Xem tròng chân nó cũng khời rồi đấy!_ Thiên Ân nhìn xuống chân chú cún

- ủa? Trước em đến hình như có chị Loan giúp việc mà! Chị ấy đâu rồi anh?_ Như tròn mắt ngó nghiêng

- chị ấy xin nghỉ làm rồi!

- vậy giờ ai làm ạ?

Cạch....

- của người đó đó!

Thiên Ân chỉ tay về phía cửa, đúng lúc Nhi vừa mới về, cả hai tròn mắt nhìn nhau, Như chột reo lên rồi chạy ào đến ôm chầm lấy Nhi

- chị Nhi!

- ủa? Sao em lại ở đây?_ Nhi ngạc nhiên

- hihi! Hai anh ấy là anh trai em mà! Chị quên hả? Cái lúc em đặt bánh sinh nhật rồi anh ấy đến nhận đó! Nhi gạt gù ra vẻ hiểu, cô mỉm cười..

- à! Chị nhớ rồi!

- anh! Hai người họ sao thân quá vậy?_ Thiên An huých tay anh trai

- anh chịu! Mà này! Cô đi ăn sinh nhật bạn mà bây giờ mới về hả?_ Thiên Ân lườm nguyệt

- ủa? Sinh nhật ai cơ?_ Nhi tròn xoe mắt

- sinh nhật Quỳnh Nhi còn gì! Cô định giả ngốc hả?_ Thiên Ân khoanh tay

- sinh nhật Quỳnh Nhi?_ Nhi vẫn đơ ra... Hôm nay làm gì phải sinh nhật Quỳnh Nhi đâu nhỉ? Nhi nhứ mà

- hay cô trốn đi chơi đâu hả? Còn ngâ ra đây làm gì?

- làm gì có! Hình như cậu hiểu nhầm rồi!_ Nhi phẩy tay

- ủa chị! Chị làm ở đây lâu chưa?_ Uyển Như xen vào..

- à! Cũng khá lâu rồi em ạ! Đợi chị cất cặp sách đã nhé!_ Nhi quay vào phòng đặt cặp sách lên bàn..xong xuôi cô bé quay ra.. Ngồi xuống bên cạnh Như, hình như cô nhóc này có vẻ rất thích con Thiên Linh thì phải.. Cứ vuốt lông nó mãi thôi

- em thích nó hả?_ Nhi hỏi

- dạ! Nó đáng yêu mà chị! Chị nuôi nó hả?

- ừ! Hôm trước chị thấy nó bị thương nên đem về ấy mà...

- đáng yêu quá! Không ngờ chị lại làm ở đây đây! Em ra quán nhưng quán đóng cửa.. Buồn thiu à!_ Như buồn bã

- nhà chị có chuyện mà! Thi thoảng em sang đây chơi nhé! Chị làm bánh cho ăn!

- dạ! Hi hi!

Uyển Như cười. Thiên Ân vẫn còn thắc mắc chuyện lúc nãy mãi thôi, không phải sinh nhật Quỳnh Nhi? Trùng ngày với Uyển Uyển..chẳng lẽ mấy người này biết cô ấy ở đâu sao?

- này! Cô bảo tôi nhầm vậy vừa nãy cô đi đâu?

- tôi đi cùng với Quỳnh Nhi! Sao hả?

- sinh nhật Quỳnh Nhi hả?

- hình như cậu nhầm đối tượng rồi! Hôm nay đâu phải sinh nhật Quỳnh Nhi! Sinh nhật cậu ấy vào tháng 4 mà!

- vậy..cô đi ăn sinh nhật ai?

- xin lỗi nhưng hôm nay là sinh nhật tôi!

Cả ba tròn xoe mắt nhìn Nhi, có thật không vậy?

- chị...trùng ngày sinh với chị em ạ?_ Như ngạc nhiên níu tay áo Nhi..

- chị em??? Chị em là ai?

Thiên Ân bỏ lên phòng.. Cậu chẳng hiểu nổi cái quái gì đang diễn ra nữa..sao lại có chuyện như vậy xảy ra cơ chứ..

- Thiên Ân? Tên bí đao thối đó sao vậy?

- chắc anh ấy thấy ” sự thực phũ phàng” thôi! Cậu đừng lo!_ Thiên An nguyệt dài..

- mà em nói..chị em là ai?

- Uyển Nhi ạ! Trịnh Uyển Nhi! Em là Trịnh Uyển Như này! Nhưng chị ấy mất rồi!_ mặt cô bé chột buồn thiu

- này! Em đừng nói thế chứ! Anh Thiên Ân nghe thấy sẽ buồn lắm đó!_ Thiên An nhắc khéo

Uyển Nhi sao? Nghe quen quá vậy? Hình như Nhi nghe thấy ở đâu rồi thì phải! Sao lại trùng hợp vậy nhỉ? Cô tên Nhi, bạn thân cũng tên Nhi, ngay cả chị gái của Như cũng tên Nhi..chẳng lẽ có mối quan hệ gì sao??

26. Chương 26: Cuốn Sổ Của Quá Khứ

Ăn xong bữa tối cùng bé Uyển Như, cả bốn người ngồi lại nói chuyện với nhau. Mãi cho đến 8:30 tối, Thiên Ân lấy xe đưa Uyển Như về. Nhi quay về phòng tắm rửa. Hôm nay là sinh nhật của Nhi, cô bạn thân cũng đã tạo bất ngờ cho cô, Nhi thực sự rất vui, nhưng cô cũng chẳng hiểu nổi Thiên Ân đang nghĩ cái gì nữa, sau khi biết hôm nay sinh nhật Nhi, tại sao thái độ của cậu ta lại như vậy? Chẳng lẽ là vì chuyện của Uyển Nhi sao? Nhi lắc đầu ngán ngẩm...

Tắm xong, Nhi quay ra dọn sách vở cho ngày mai..

" mừng 1 tháng 10?"

Nhi bỏ sách vào cặp rồi đi lên phòng Thiên Ân, gọi mãi chẳng thấy tên kia trả lời, Nhi mở cửa bước vào.. Ngó nghiêng xung quanh cũng chẳng thấy ai, Nhi tò mò, ánh mắt chợt dừng lại trước bàn cạnh giá sách kia, có quyển sổ bé bé màu hồng đang nằm ngay ngắn trên đó. Chẳng lẽ..... Tên này biến thái hay sao? Nhi nhú mày tiến đến. Cầm cuốn sổ trên tay, Nhi khựng lại, cuốn sổ này.....

Cẩn thận mở từng trang ra, dòng chữ nắn nót, ngây ngô xuất hiện..

" hôm nay mình gặp một cậu nhóc lạ lắm.. Cậu ấy rất đáng thương, người bị đánh dữ lắm! Còn chảy cả máu nữa...mình đã rất sợ!"

" ngày hôm nay cũng vậy! Cậu ấy lại để bị thương nữa! Mình băng cho cậu ấy! Còn dẫn cậu ấy đến nơi bí mật của mình nữa! Chúng mình đã làm bạn.."

" một tháng quen nhau rồi..cậu ấy lạ lắm, hôm nay mặt cứ đỏ lên lúc đưa mình chiếc kẹp nơ hồng với sợi dây chuyền mặt trắng có khắc tên cậu ấy nữa! Rất đẹp!....."

Đọc đến đây, Cuốn sổ trên tay Nhi cũng rơi bộp xuống đất, Nhi không tin nổi những gì mình vừa đọc nữa.. Đầu Nhi bắt đầu đau nhói..những câu nói trong cuốn sổ vang vọng về.. Nhi ôm đầu chạy về phòng, Thu mình vào một góc, Nhi khóc nức lên.... Chính cô cũng chẳng biết cô khóc vì cái gì nữa.. Lôi con gấu bông ra, Nhi kéo khoá lôi ra một chiếc hộp bé xíu từ trong con gấu..tay run run mở ra, chiếc kẹp nơ và sợi dây chuyền....

" mày phải chết..... Giết chết con bé đó!"

Cất hai vật đó vào chỗ cũ, Nhi sợ hãi co người lại vào một góc..

Cạch..

Cửa phòng tắm mở ra, Thiên Ân vừa lau đầu vừa đi ra ngoài, không để ý nên chân cậu đã đá phải vật gì đó, nhẩn nhó nhìn xuống.. Ủa? Cuốn sổ này? Rõ ràng cậu đặt trên bàn, chẳng lẽ có ai vào phòng sao? Cậu nhìn ra phía cửa, cách cửa còn chưa khép hẳn...Nhi

Chạy xuống phòng Nhi, Thiên Ân nhìn quanh, trong phòng tối quá..

- này! Ai cho cô đụng vào đồ của tôi hả?_ Thiên Ân quát..

Tiếng hức hức ở đâu đó trong phòng vang lên khiến cậu từ giận chuyển thành lo, vội vàng bật công tắc điện sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang co ro ở góc phòng kia.. Cậu đi tới

- máu.....máu kia..... Chạy mau!_ Nhi mơ hồ nói, bây giờ, trước mắt Nhi chỉ toàn là cơn ác mộng đó..

Thấy chân ai đó dừng trước mắt mình, Nhi nhìn lên.. Người đàn ông cầm dao.. Có máu lại hiện hữu.. Nhi sợ hãi ôm đầu hét toáng lên..

- đừng! Đừng giết tôi...tôi xin ông!!!

- là tôi đây mà!_ Thiên Ân quỳ xuống kéo tay Nhi ra khỏi đầu

- không! Xin ông đừng!_ Nhi vẫn chưa nhận thức được là ai, tâm trí cô bé đang hỗn loạn..

- này! Tôi là Thiên Ân đây...!

Tay cậu chạm nhẹ vào vai Nhi, cô sợ hãi quay sang, Là Thiên Ân, không phải người độc ác đó nữa.. Nhi im lặng, cô bé vẫn chưa hết ám ảnh..

- sao hả? Đỡ sợ chưa?_ Thiên Ân lo lắng nhìn Nhi, cô chỉ gật nhẹ đầu.. Mấy lần rồi, Thiên Ân thấy Nhi bị như vậy, rốt cục là ai muốn giết cô cơ chứ..sao trông Nhi lại sợ đến vậy?

- này! Sao cô lại đụng vào cuốn sổ đó..?_ Thiên Ân trầm xuống

- tôi....._ Nhi chỉ nói đúng được một từ rồi im bật

- lần này và không có lần sau đâu! Đừng tùy tiện động vào đồ của người khác!

- tôi biết rồi! Chỉ là tôi thấy quen thôi!

- mà cô làm sao thế? Ai muốn giết cô?

- ông ta..... Người có vết sẹo sau gáy!

- vậy hả? Giờ thì sao?

- tôi không biết! Nó xảy ra lâu rồi! Tôi không muốn nhớ đến nó nữa! Nhưng..... Tôi sợ lắm.... Sợ ông ta sẽ tìm đến tôi... Giết tôi!

- không sao đâu! Chuyện cũng xảy ra lâu rồi mà! Cô cũng nên quên nó đi! Có hai anh em tôi ở đây rồi cô còn sợ gì chứ?_ Thiên Ân mỉm cười vỗ nhẹ vai Nhi an ủi cô

- mà.. Xin lỗi vì chuyện vừa nãy.....

- không có gì! Cô ổn rồi thì tôi lên phòng nhé!

- ừ! Cảm ơn cậu!

Thiên Ân rời khỏi phòng, trước khi ra đến cửa còn ngoái lại nhìn Nhi rồi mới đi lên, Nhi ngồi trên giường, mắt vẫn đăm đăm vô hướng.. Đầu óc trống rỗng..

Ôm chặt con gấu trong tay, những vật trong cuốn sổ nhắc tới, Nhi đều có.. Nhưng tại sao lại như vậy? Nhi thực không muốn nghĩ tới nữa! Cô nằm xuống, kéo chăn lên ngủ..

- này! Cái này tớ tặng cậu nhé! Nhớ giữ cho cẩn thận đấy!

- đẹp quá! Cảm ơn cậu nhé! Mà...cậu vừa chạy bộ về hả? Sao trông mặt mũi đỏ ửng lên thế?

- à...không! Không có gì! Tớ có chuyện quan trọng muốn nói với cậu!

- huh? Cậu nói đi! Tớ đang nghe nè!

- ừm.... Sau này! Lớn lên ấy! Tớ sẽ lấy cậu! Cậu nhất định phải đợi tớ nhé!

- cậu nói gì lạ vậy? Chẳng phải tớ đang đợi cậu mỗi ngày sao?

Khuôn mặt ai đó chợt ửng đỏ, người con gái đứng trước mặt cười híp mắt lại, đối với cậu, cô giống như thiên sứ mà chúa ban xuống vậy....tim cậu lại loạn nhịp nữa rồi.. Cô thật....giỏi giết chết tim người khác mà!..

27. Chương 27: Quà Sinh Nhật Muộn

Cạch...

Thiên An bước vào phòng, Thay bộ đồ ngủ rồi phi sang phòng bên cạnh.

- anh!_ cậu cười nhìn Thiên Ân đang chăm chăm nhìn cái gì đó ngoài cửa kính, cậu đi tới

- em về rồi hả?
- hì hì...mà sao trông anh nghiêm túc thế? Lại mãi bay bổng với ý nghĩ gì à?_ Thiên An gãi đầu
- anh đang nghĩ về Nhi! Con nhỏ ngốc đó... Thật khiến người khác phải bận tâm!
- lại có chuyện gì hả?
- haizz... Nhìn cô ta mà anh cứ như nhìn thấy Uyển Uyển đang hiện hữu ngay trước mặt vậy!
- em cũng thấy thế! Mà cậu ấy đáng yêu mà! Em chưa gặp cô gái nào ôn nhu, lạnh lùng và cá tính một cách đúng lúc như vậy cả..
- thằng nhóc này..._ Thiên An bị ăn cái cốc một cách ngon ơ, cậu xoa xoa đầu trèo lên giường..
- muộn rồi! Anh không định đi ngủ hả?
- ừ!

Thiên Ân tắt điện trèo lên giường ngủ, trong giấc mơ, cậu thấy Uyển Uyển đang ngồi trên xích đu chờ cậu, tay vịn về mấy bông lan, chốc chốc lại đưa lên mũi.. Hình ảnh này cậu thật thấy nhiều rồi, nhưng nhớ quá, bao nhiêu năm qua, cũng chẳng phải ít..

Ngày hôm sau....

Hai anh em Thiên Ân cẩn trọng bước vào.. Hàng dài người xếp hàng cúi đầu..

- chào tổng giám đốc!
- Nghe có vẻ lạ nhưng riêng tập đoàn của gia đình cậu có hai tổng giám đốc, nói chính xác hơn thì đó là hai anh em cậu.. Hôm nay phải họp cổ đông, nên hai anh em phải buộc nghỉ học..
- Cuộc họp diễn ra cũng không lâu lắm, khi kết thúc, hai anh em lên phòng chủ tịch để nói chút chuyện riêng..
- gọi tôi lên đây có chuyện gì?_ Thiên Ân lạnh lùng
- huh? Hai con đạo này tốt chứ? Không có ta chắc vẫn vậy nhỉ?
- xin lỗi nhưng tôi sống rất tốt! Bằng tiền mà chúng tôi tự kiếm!_ Thiên Ân nhún vai..
- khà..xem chừng hai con có vẻ biết suy nghĩ rồi đấy!_ Đinh Kiến Văn, bố của Đinh Thiên Ân và Đinh Thiên An, một kẻ nhờ vợ mà leo lên được chức này.. Bố nhưng hai anh em cậu không hề có ý định tôn trọng ông ta..
- ông nên nhớ! Di chúc ông nội để lại! Dù gì thì ông cũng là bố tôi! Nên chúng tôi sẽ cho ông ngồi ở vị trí này thêm một thời gian nữa!_ Hai anh em đứng dậy, Đinh Kiến Văn tức giận, nhưng đành lặng im, số cổ phần trong công ty ông ta còn không nổi một nửa của hai thằng nhóc này, vậy thì làm gì được..

Hai anh em hí hửng ra về, công nhận doạ bố mình cũng vui thật..

- Chào Đại Thiếu Gia! Nhị Thiếu Gia!
- Chào Tổng giám đốc!

•••••

Xem chừng hai anh em rất có vị trí trong lòng nhân viên ở đây, đương nhiên rồi, đẹp trai, nổi tiếng như vậy.....

- chào hai vị công tử!_ Ngọc- cô ca sĩ nổi tiếng đang kí hợp đồng dài hạn với công ty cậu đây mà, xem chừng trình độ của cô ta ngày càng tăng..
- chào tiểu thư! Rất vui khi gặp! Tôi đã nghe qua mấy bài hát của cô rồi! Khá thú vị đó!_ Thiên An mỉm cười. Ngọc cảm giác như mình bị chọc cười ở đây thì phải. Thú vị sao? Vậy mà chưa nổi 1 trăm nghìn lượt view trong khi anh em nhà này vừa mới ra mắt ca khúc mới, chưa đầy một tuần đã hơn trăm triệu lượt view rồi..

- cảm ơn! Tôi có chút việc! Xin lỗi nhé! Khi khác ta nói chuyện!

- tất nhiên rồi!

Đợi Ngọc đi khỏi, Thiên An quay sang

- xinh nhỉ? Nhưng kiêu quá! Tự cao tự đại!

- ta về thôi! Quá trưa rồi đó!

- dạ vâng!

Về đến nhà, mùi thơm từ trong bếp đã ngào ngạt bay ra rồi. Ôm hai cái bụng đói meo vào trong.. Cả hai ngồi phịch xuống bàn..

- trông hai cậu có vẻ mệt nhỉ? Cuộc họp tốt chứ?_ Nhi bưng thức ăn ra đặt lên bàn. Hai anh em chăm chăm nhìn đồng hồ ăn trên bàn mà gật đầu lia lịa, chẳng khác nào mấy tên nhóc bị bỏ đói lâu ngày vậy, thấy thức ăn là mắt sáng rực lên..

- các cậu ăn đi nè! Đói lắm rồi hả?

- tất nhiên rồi! Ngon quá.. Ăn thôi nào!

Thiên An chớp chớp, Nhi nheo mày, hình tượng ca sĩ thanh nhã đẹp trai thường ngày đâu rồi..

Sau khi xơ tái hết cả đồng thức ăn trên bàn, cả ba ôm bụng.. Chắc bị NGHIỆN ĐỒ Nhi làm rồi..

- à! Tớ có quà tặng cậu này!_ Thiên An reo lên...

Nhi tròn xoe mắt, hộp quà thôi mà.. Có nhất nhất phải to đùng vậy không nhỉ? Nhi ái ngại nhìn Thiên An..

- tớ không nhận đâu! Đẳng nào sinh nhật tớ cũng qua rồi mà! Mới cả.. Nó lớn quá

- sao hả? Định làm tớ buồn sao? Coi như tớ trả ơn bữa cơm này đi!_ Thiên An cười tươi, lộ ra cái răng khểnh cực kì dễ mến

- •••••

- đi mà!_ Thiên An nài nỉ, Nhi nheo mày gật đầu nhìn sang Thiên Ân, cậu ta hình như chẳng quan tâm gì cả,

- ừ! Cảm ơn cậu nhé!_ Nhi cười tươi, vác cái hộp quà về phòng, tưởng nặng mà nó cũng vừa vừa..

Thiên Linh dụi dụi vào chân Nhi, cô bé ôm chú cún đem ra ngoài, rót ít sữa vào bát rồi đem cho Thiên Linh. Hai tên kia cũng quay về phòng.. Dọn dẹp xong, Nhi quay về phòng.. Bắt đầu mở hộp quà ra..

Nhi tròn mắt, con gấu bông này to quá, vĩ đại luôn, hơn cả người Nhi rồi.. Nhi thở dài xoay qua nhìn chú gấu cũ kĩ của mình..

- sao hả? Không thích quà em tôi tặng sao?

Nhi giật mình, Thiên Ân đang đứng dựa vào cửa lăm le nhìn Nhi

- không có nhưng..._ Nhi ấp úng

- nhưng gì? Tiếc con gấu cũ kĩ mà cô hay ôm đó hả?

Nhi đỏ mặt.. Thì đúng là như vậy rồi... Thiên Ân đi đến cầm lấy con gấu bông đó, Nhi giật mình

- cậu làm gì đó?

- tôi đem đi vứt! Nó cũ rồi! Không dùng nữa!_ Thiên Ân tỉnh bơ, Nhi xoay người qua chặn cửa..

- cậu không được vứt! Nó rất quan trọng với tôi!_ Nhi cau mày, tên kia vẫn cứng đầu, mà cậu ta lại cao nữa, Nhi nhảy mãi mà không với tới được...

Rầm...

Giờ thì hai ngã lẫn quay ra sàn, Thiên Ân cau có, nhìn xuống..

- cô xuống đi! Nặng quá! Tôi chỉ trêu vậy thôi mà!

- hừ.. Đồ chết bầm!_ Nhi ngẩng mặt lên, mắt chạm mắt, mặt thẳng mặt.. Hai tên này đỏ mặt cùng lúc, Nhi lúi húi bò dậy, giật con gấu bông từ tay Thiên Ân rồi quay đi..

- chỉ là con gấu bông thôi mà!

- không! Nó thực sự rất quan trọng!_ Nhi lắc đầu quày quật.. Thiên Ân bó tay với con nhỏ này.. Cậu đứng dậy

- cho cô này!

- huh?

Nhi xoay người lại, sợi dây chuyền kia đập thẳng vào mắt

- quà sinh nhật muộn!

28. Chương 28: Vì Chúng Ta Là Bạn

Sợi dây chuyền này đẹp thật, có khắc chữ nữa này.. Nhìn quen quá.. Nhi nghiêng nhẹ đầu, Thiên Ân tò mò nhìn Nhi

- quen quá! Hình như tôi trông thấy nó ở đâu rồi thì phải!

- vậy hả? Cô không định nhận sao?_ Thiên Ân ngạc nhiên

- nhưng... Thiên Ân tặng rồi! Tôi không nhận đâu!

- sao hả?_ Thiên Ân nheo mày

- không có gì nhưng tôi cũng chẳng là người thân thiết gì của cậu! Nên...

- khinh tôi hả?

- không! Tôi không có ý đó! Bộ cậu định tặng tôi sợi dây chuyền này xong thì trừ lương tôi..phải không?

- con nhỏ... Vấn đề này! Cô bị ảm hả? Đây là quà tôi tặng sinh nhật cô! Không trừ lương!_ Thiên Ân vò đầu

- lí do gì chứ... Từ trước đến giờ cậu toàn hành tôi, tự nhiên hôm nay tốt bụng thế? Còn mua quà cho tôi nữa..!_ Nhi khoanh tay trước ngực..

Thiên Ân im lặng, mãi sau mới nói

- vì cậu là bạn tớ! Vậy nên nhận đi!

Nhi ngơ ngàng nhìn thẳng vào mắt Thiên Ân, hình như tên này ngại thì phải, ánh mắt kia giống như đang trốn tránh vậy, hai má Nhi hồng lên..... Nhi chẳng biết phải miêu tả cảm xúc lúc này của mình ra sao nữa... Nói sao bây giờ nhỉ?....cô đang.. Thực sự rất vui...

Nhi mỉm cười nhẹ...

- vậy thì tớ sẽ nhận nó!

Cả hai nhìn nhau rồi phì cười.. Mỗi lần hai con người này đối diện với nhau đều trông rất ngốc nghếch, chẳng giống như thường ngày..

Ngày hôm sau.....

Sau khi yên vị tại chỗ ngồi của mình.. Nhi lôi sách vở ra học.. 5 phút sau, cô giáo bước vào mặt có vẻ hớn hờ.. Lại có nhân vật đẹp trai nào hả? Nhi tò mò, cả lớp đứng nghiêm chào cô..

- haizz! Lớp ta dạo này có nhiều học sinh mới quá nhỉ?

- ai vậy cô?

- huýt!! Xinh không cô?

Tiếng rầm rộ lại vang lên phía dưới lớp, Nhi với cô bạn vẫn mãi mê nói chuyện, Thiên Ân Thiên An cũng không ngoại lệ.. Thiên Ân quay sang, nhìn thấy một mẫu bé xịu lấp lánh từ cổ Nhi chỉ mỉm cười nhẹ.. Rồi quay đi..

Ngay sau khi bạn mới bước vào, Hai anh em nhà kia tròn xoe mắt ngạc nhiên..

- chào các bạn! Mình là Uyển Nhi! Rất vui được làm quen!

Cô bạn mới cười tươi, đốn hàng loạt trái tim của các bạn trai trong lớp, còn con gái thì ngược lại nhé, hình như họ không có thiện cảm với cô bạn mới này thì phải..

- lớp mình lắm người trùng tên nhau thế nhỉ?

- nếu mà nói trước tớ có ghét nhỏ Linh Nhi thật nhưng giờ chắc Ghét con nhỏ kia hơn rồi!

- phải phải! Trông cô ta cứ khó chịu! Giả bộ thế nào ấy!

Bộp...bộp...

- các em! Giữ trật tự!_ cô giáo gõ nhẹ xuống bàn, xếp chỗ ngồi cho Uyển Nhi.. Thật không ngờ là cô lại ngồi ngay cạnh Thiên Ân..

- chào hai cậu! Anh em sinh đôi hả? Rất vui được làm quen!_ cô bạn cười tươi quay sang, Thiên Ân chẳng còn để ý nữa, thứ cậu đang nhìn chăm chú kia chính là chiếc kẹp nơ màu hồng..

- rất vui được làm quen!_ Thiên Ân cười tươi..

- chiếc kẹp đó.... Cô lấy đâu vậy?_ Thiên Ân tò mò nhìn người con gái kia

- à! Có một người đặc biệt tặng cho tôi! Cũng khá lâu rồi! Sao vậy?

- à! Chỉ là tôi thấy quen thôi!

Thiên Ân vội quay đi, Uyển Nhi? Chiếc kẹp đó... Liệu có phải cô ấy chính là Uyển Uyển mà cậu đã mong đợi không nhỉ?

Tiết học bắt đầu, trong giờ Thiên Ân chẳng tập trung được cái gì cả, cứ xoay qua xoay lại.. Hết nhìn qua cô bạn mới Uyển Nhi rồi lại xoay qua chỗ Linh Nhi, cô bé cau mày lấy sách cộc nhẹ lên đầu Thiên Ân

- cậu sao thế? Bình tĩnh nào..

- haizz...._ Thiên Ân vò đầu bứt tai, Nhi biết tên bí đao kia đang nghĩ cái gì trong đầu mà..

- cậu xác thực đi! Chẳng phải cậu đợi cô ấy mãi sao? Đến hỏi thẳng luôn!

Miệng Nhi thì nói vậy nhưng trong lòng nặng trĩu, thật chẳng vui chút nào... Nhi cũng chẳng biết tại sao nữa.. Cô lạnh lùng quay về phía cửa sổ..

Buổi học diễn ra không có gì lạ, ngoài cái việc hai tên kia cứ tíu tít nói chuyện với Uyển Nhi. Nhi cất sách vở vào cặp định đi ra thì gặp Uyển Nhi đang đứng trước mặt, cười tươi..

- chào cậu! Cô bạn cùng tên!

Uyển Nhi đưa tay ra, nghĩ là Nhi sẽ rất vui vẻ mà làm quen, nhưng ngay sau đó, Nhi không nói gì, thậm chí chẳng cần nhìn mà đi lướt qua.. Cô chỉ có ba người bạn thôi! Tuyệt đối không thêm một ai khác..

- này! Cậu thấy cậu ấy thế nào?_ Quỳnh Nhi huých vai Nhi thờ dãi

- ừm.... Bình thường.. Có vẻ cô ấy cũng không thích tụi mình đâu! Ánh mắt đó....

- sao hả?
- không có gì! À! Cậu về đi! Tài xế đến đón kìa!
- à! Ủ! Bye tình yêu nha! Mai gặp!
- bye!
- Nhi vẫy tay chào cô bạn rồi vòng về nhà..
- cậu ấy là bạn hai cậu hả?_ Uyển Nhi ngạc nhiên
- à! Ủ!_ Thiên Ân gãi đầu mỉm cười
- sao cậu ấy có vẻ khó chịu vậy nhỉ? Cậu ấy không thích tớ sao?_ Uyển Nhi tiu ngủ
- không đâu! Cậu ấy tốt lắm!! Đang làm ở nhà tớ đấy!_ Thiên An bla bla
- vậy hả?
- cậu muốn về nhà tớ chơi chứ?
- thôi! Tớ phải về nhà!
- nhà cậu có ai không?_ Thiên Ân chăm chú
- không! Tớ mồ côi mà! Tất cả đều là tớ tự bươn trải cuộc sống này!
- Thiên Ân sưng người.. Người con gái này, có hoàn cảnh khổ vậy sao? Hay cậu lén đi xét nghiệm ADN nhỉ? Nhưng cậu cũng muốn cho Uyển Nhi biết nữa..
- cậu thực sự rất giống người đó! Vậy nên cậu đi xét nghiệm ADN cùng tớ! Nếu phải thì cậu chắc chắn sẽ không khổ như vậy nữa! Cậu đồng ý chứ?
- cậu nói gì lạ vậy?
- cậu đồng ý chứ?_ Thiên Ân vẫn nghiêm nghị còn ánh mắt của Thiên An đã rời đi chỗ khác rồi..
- được! Nếu không làm phiền cậu!_ Uyển Nhi gật đầu mỉm cười..

29. Chương 29: Uyển Nhi

- anh! Liệu có quá vội vàng không?_ Thiên An quay sang
- anh cũng không biết nữa..
- em biết thời gian qua anh đã khổ sở như thế nào mà! Nhưng nếu là cô ấy! Chắc chắn em sẽ không đi em mà đồng ý yêu cầu của anh đâu! Anh không thấy lạ sao?
- Thiên Ân im lặng không trả lời, nếu nói lạ thì có lạ thật, nhưng cậu vẫn tin tưởng rằng đó chính xác là Uyển Nhi.. Nói cậu yêu đến mức mù quáng cũng đúng.... Không sai, con người cậu là vậy..
- Chiếc xe dừng trước cổng, hai anh em mở cửa đi vào nhà, chẳng thấy mùi thơm của thức ăn như mọi khi nữa, chỉ là không khí vắng vẻ, lạnh tanh..
- này!! Nhi đi đâu rồi nhỉ?_ Thiên An ngó quanh
- anh chịu! Chắc con nhỏ ngốc đó lại ra sau nhà nghịch với Thiên Linh rồi!_ Thiên Ân vừa dứt câu, chú cún nhỏ lóc nhóc dưới gầm bàn chui ra..
- Thiên Linh ở đây này!_ Thiên An bế cún con lên vuốt ve..bộ lông mượt màu trắng ngà này
- em lấy máy gọi cho cô ấy đi!_ Thiên Ân quay lên phòng. Thiên An lúi cúi ra gọi..

” tút tút tút... Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Cậu chụp máy, thả cún con xuống đi lên phòng, Thiên Linh ngừng nguẩy lon ton chạy theo sau

- anh à! Không nghe máy!_ Thiên An mặt có chút lo lắng, lúc này đã không thấy Nhi ở trường rồi.. Chẳng biết cô có bị sao không nữa

- em gọi lần nữa xem!_ Thiên Ân cau mày

- hay cậu ấy bị tai nạn?

- hay là bị côn đồ cướp bóc?

- khéo lại bị...._ Thiên An blo bla

1s.....2s..... Bốp

Tiếng kêu nhẹ vang lên, Thiên Ân ăn ngay cái cốc đầu ngon ơ của anh trai sau những cái viển cảnh mình tự vẽ ra

- yên nào! Trí tưởng tượng em bay quá đà rồi đó!

- Nhi sẽ tự biết đường về thôi!_ Thiên Ân trấn tĩnh cậu em mặc dù cậu cũng lo không kém..

Trong lúc đó..

Nhi đang ngồi ngơ ngẩn dựa nhẹ đầu vào gốc cây cổ thụ, nơi bố cô bé chôn cất, hôm nay là ngày dỡ bỏ mà.. Nhi sẽ ở đây tâm sự với bố cả ngày.. Đằng nào cô bé cũng rảnh mà, lời máy điện thoại ra, Nhi bật nguồn lên nhắn tin cho Thiên Ân rồi lại sập máy, cất vào cặp

Lôi ra sợi dây chuyền là kỉ vật từ hồi bé của Nhi, Nhi đắm chiêu một hồi rồi tháo nốt sợi dây chuyền mà Thiên Ân tặng ra..

- ủa?

Nhi ngạc nhiên, một sợi mặt trăng khắc chữ A một sợi mặt trời khắc chữ N, chẳng phải cùng một bộ sao? Mà Nhi đã thấy nó ở đâu đó rồi thì phải.. Cố lục lọi trí nhớ mà nó hoàn toàn vô tác dụng

Nhi tự cốc vào đầu mình.. Rõ ràng thì là sợi dây chuyền này là một cặp vậy còn chiếc kẹp nơ này là do ai tặng cơ chứ..

Ọt ọt

Bụng Nhi réo lên, Nhi lôi chiếc bánh trong cặp ra gặm nhấm..

Cộp...cộp.....

Đang ăn ngon lành, Nhi nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía mình, vội vội vàng vàng trốn ra sau gốc cây, Nhi lén nhìn qua chỗ mục trên thân.. Nhìn người này rất quen, trên tay có cầm một bó hoa cúc trắng, thân hình cao ráo, trông có vẻ tiêu tụy dữ lắm.. Bộ vest đen chỉnh tề.. Nhi ngạc nhiên... Bác Lâm.. Chính xác là bác Lâm.. Nhi rất muốn quay ra nhận bác nhưng cô bé chột khựng lại..

- xin lỗi! Xin lỗi anh vì rất nhiều thứ... Người đã giúp em.. Xin lỗi vì đã không nghe lời anh mà làm quản lí cho ông ta, xin lỗi, vụ tai nạn đó, nếu không có anh, chắc hẳn cảnh sát sẽ tìm đến em! Ông ta đã gài bẫy.. Em không nghe lời anh nên một mực đi.. Cô bé đó.. Giờ đã lớn rồi! Cũng nhờ anh cứu, còn cừu mang.. Nhận con bé làm con...

Nhi ngớ người, chẳng lẽ bố cô bé có thêm một cô con gái nữa sao? Chẳng phải bố nói là mẹ cô bé vừa chết khi sinh cô bé ra hay sao? Vậy thì em gái của cô từ đâu mà có.. Người bác Lâm nói đang ám chỉ ai?

Bác Lâm đặt bó cúc lên trước mộ, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt hốc hác kia..

- em thực sự có lỗi với cô bé đó.. Chẳng gì có thể bù đắp hết được, con bé thực sự rất tốt bụng! Giống như anh vậy... Mong rằng con bé sẽ tìm lại được người thân của mình.. Nhưng nếu biết anh không phải bố ruột... Thì sẽ ra sao....

Bộp.....

Chiếc bánh rơi xuống đất, nghe thấy tiếng động, ông Lâm ngó quanh rồi sợ hãi bỏ đi.. Nếu đó là Nhi thì ông biết giải thích thế nào?

Mắt ngấn nước, khuôn mặt phút chốc đã đầm đìa nước mắt.. Tim như bị ai bóp đến nghẹt thở vậy.... Rất cục chuyện là thế nào chứ? Nhi cũng không đến nỗi trẻ con đến mức không hiểu được mấy chuyện này..

” bố xin lỗi con!”

” xin lỗi vì không thể ở bên cạnh bảo vệ con! Con gái bố”

” sau này dù có xảy ra chuyện gì cũng phải mạnh mẽ lên nhé.. Con gái nhỏ..... Uyển.....”

Đó là từ cuối cùng mà bố cô bé nói. Giờ nghĩ lại, những thắc mắc trong đầu Nhi ngày càng nhiều, cô bé sụp xuống đất.. Bản thân cô là ai? Cô hoàn toàn không biết..... Con nuôi sao? Tai nạn? Những thứ đó có ý nghĩa gì? Lau nước mắt.. Nhi đứng dậy tiến đến trước ngôi mộ

- bố... Con thực sự không phải con gái bố sao? Vậy con là ai? Là ai cơ chứ... Vụ tai nạn đó.. Liệu có phải cái ám ảnh con suốt quãng thời gian dài kia không? Người đàn ông có hình xăm đó.. Rất cục mấy người là ai??

Nhi đứng im một hồi.. Chẳng biết số phận đã đưa đẩy cô bé thế nào nữa, người hại mình lại là người quan tâm mình.... Người tốt với mình nhất, trở trêu quá không nhỉ? Nhi thực sự mệt mỏi rồi..

- nếu được chết!! Con cũng muốn chết luôn tại vụ tai nạn hôm đó.. Tại sao bố lại cứu con rồi để con bị hành hạ đến khổ sở như vậy cơ chứ..

Tiếng nói nhỏ dần, nhỏ đến khi tắt hẳn, Nhi đã đi khuất.. Nước mắt đã không còn muốn chảy ra nữa..

30. Chương 30: Ngốc!

Hai người cứ đi đi lại lại đan xen nhau, hại cho cún con nhìn mà chóng hết cả mặt..

Gâu....

- cậu thử về đây xem! Biết tay tớ!

- phải phải! Đi mà không nói!

Hai anh em tự bồi cho nhau, mãi không thấy Nhi về, cả hai quyết định lái xe đi tìm.. Đang đi tự nhiên thấy xe cứu thương phóng vụt qua, nghĩ có chuyện chẳng lành nên hai anh em phóng theo sau. Hình như có vụ tai nạn thì phải.. Đồng người quá.. Hai anh em chẳng kịp nhìn thấy nạn nhân thì chiếc xe đã đưa người đó lên rồi đi mất

- khổ thân! Chỉ là học sinh thôi mà!

- chẳng biết con bé đó qua khỏi không nữa!

Tiếng máy cù già vang lên, hai anh em căng thẳng tột độ phi đến bệnh viện, chạy hồng học vào trong, nhân viên, y tá và bác sĩ há hốc mồm

- a! Ca sĩ Thiên Ân Thiên An kia!

Giọng nói líu lo vang lên từ phía một cô y tá trẻ.. Thật hết chịu nổi với mấy người này..

- cho tôi hỏi!_ Thiên An vẫy tay, cả đám chui ra khiến cậu ái ngại

- người gặp tai nạn đang cấp cứu là ai vậy?

- cái đó chúng tôi không rõ! Hình như là một nữ sinh thì phải! Hai cậu có thể đợi ở phía bên ngoài phòng cấp cứu!_ cô y tá mắt sáng long lanh nhìn hai thiên thần trước mặt.

Hai anh em ái ngại chạy thẳng tấp. Cả hai đều lo lắng tột độ, mong rằng đây không phải Nhi.. 2 tiếng sau, giọng bác sĩ có chút xót xa, vang lên

- nạn nhân đã qua đời vào 15:30.....

Cửa phòng mở ra, chiếc xe đẩy một người, trùm bởi vải trắng toát, hai anh em tiến đến, xin phép bác sĩ, tay run run mở tấm vải trắng ra, tim cậu nhóc đập mạnh..

Phịch...

Thiên Ân chắc đứt mạch máu mà chết mất.. Chiếc xe kéo rời khỏi mới chịu đứng dậy..

- thiệt là đau tim! Con nhỏ này cứ về đây thử xem, anh sẽ xé xác cô ta! Hừ...!

Thiên Ân mặt hầm hầm lôi cậu em trai ra ngoài.. Thiên Ân suýt nữa thì ngã.. Đang đi thì có cuộc gọi đến họp gấp..hai anh em đành phải quay lại công ty...

10:30 tối..

Chiếc xe lao vun vút trên đường.. Dự định họp thôi mà còn tiệc tùng vớ vẩn.. Nhanh chóng dừng lại, bóng người nhỏ nhắn quen thuộc hiện lên.. Thiên Ân mở cửa..

Rầm..

Cậu bốc hoả tiến đến..

- này! Cậu có biết là....

Thiên Ân vừa chạm đến người Nhi, cô mất đà ngã lăn ra đất, Thiên Ân nhanh chân chạy đến mở cửa

- chết rồi.. Người Nhi lạnh quá! Nhanh lên Nhóc!_ Thiên Ân tái mặt khi sờ tay lên mặt Nhi.. Chân tay cô lạnh hết cả..

Đặt Nhi nằm gọn gàng trên giường, Thiên Ân ôm chần quẩn quanh người cô bé..

- chịu hết nổi..._ Thiên Ân đau đầu ngồi phịch xuống ghế..

- anh nghỉ đi! Em canh cậu ấy cũng được!_ Thiên Ân chạm nhẹ vào vai anh trai.

Thiên Ân âm ừ rồi chỉnh điều hoà cho căn phòng ấm lên.. Cậu quay vào trong đi tắm. Thiên Ân ngồi cạnh giường, cứ 5 phút lại kiểm tra một lần.. Nhìn gương mặt Nhi trắng bệch, cậu lại cảm thấy có lỗi.. Nếu ngay từ chiều cậu giữ Nhi lại cùng thì chắc cô sẽ không bị như vậy.. Xem chừng cô cũng đã đợi khá lâu nên người mới lạnh như vậy..

Lát sau, Thiên Ân quay ra..

- em vào tắm đi! Cả ngày cũng mệt rồi!

- vâng! Anh trông cậu ấy nhé!

- ừ!

Thiên Ân lấy khăn bông lau khô đầu tóc rồi nhìn lên bảng điều khiển, xoay người lại..

- ấm rồi!

Cậu khẽ nói, tay cậu sờ trán, tay cầm tay Nhi.. Cảm thấy nhiệt độ đã dần ổn định hơn.. Đang xem Nhi thế nào thì thấy hai đầu lông mày Nhi nhíu lại.. Cậu lo lắng nhìn lên...

- này! Cậu sao thế?_ Thiên Ân sờ lên mặt Nhi.... Cậu giật mình, nước mắt.... Nhi đang khóc hả??

- Thiên.....Ân.....Ân..... Đừng....._ Nhi nói mơ..

- Nhi! _ Thiên Ân lay Nhi dậy.. Mắt Nhi lơ đãng mở ra.. Nhìn thấy khung cảnh quen thuộc, cô bé thở phào nhẹ nhõm...

- ngốc!

Nhi giật mình quay sang, nước mắt vẫn còn đọng lại ở khoé mắt chưa kịp rơi ra... Giấc mơ vừa rồi thật đáng sợ mà.. Nó suýt thì cướp Thiên Ân đi mất... Nhi nấc nhẹ nhào tới ôm chầm lấy Thiên Ân... Lần này thì tiếng khóc ngày một rõ hơn, Nước mắt con gái thực sự rất đáng sợ, Thiên Ân ghì chặt lấy Nhi vào lòng mình.. Thật may...may vì Nhi không xảy ra chuyện gì cả. Lúc này đây, Đối với cậu, Nhi còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình. Tại sao? Chắc cậu cũng chẳng biết.

- con nhỏ ngốc! Lần sau đừng vậy nữa!_ Thiên Ân nói nhỏ..

- xin lỗi!_ Nhi lau nước mắt buông Thiên Ân ra, cô không khóc nữa, chỉ còn tiếng nấc nhẹ

- cậu đi đâu hả?

- hôm nay là ngày giỗ của bố tớ! Tớ đi thăm mộ ông ấy!_ ánh mắt Nhi thoáng buồn

- vậy hả? Sao không bảo tớ?

- tớ có nhắn tin cho cậu đó thôi!_ Nhi sờ túi áo, lôi máy điện thoại ra. Nhi gãi đầu ái ngại nhìn Thiên Ân

- a ha.. Máy hết pin mà tớ không biết!

- hừm.. Ngồi ngoài đợi có lâu không?_ Thiên Ân lườm nguyệt

- tớ đợi từ 4h chiều rồi lạnh quá chẳng biết gì nữa!

- lần sau đi đâu nhớ bảo! Làm người ta lo đến tận bệnh viện! Đã thế tưởng cậu bị tai nạn hay bị ai bắt cóc rồi chứ!_ Thiên Ân cốc nhẹ đầu Nhi

- bí đao thối! Bộ cậu không biết đau hả?_ Nhi xoa đầu nhăn nhó

- cậu tỉnh rồi hả?_ Thiên Ân từ phòng tắm đi ra

- ừ!_ Nhi gật đầu

- còn mệt không?

- tớ đỡ rồi! Chỉ hơi lạnh thôi!

Thiên Ân nhảy xuống giường, lấy khăn lau đầu cho cậu em. Nhi thật sự không hiểu nổi, hai anh em nhà này thương nhau dữ vậy?

- cậu nhìn gì hả? _ Thiên Ân liếc Nhi

- không có!_ Nhi lắc đầu quày quật

- chứ không phải thấy người ta đẹp trai rồi bắt đầu dờ ánh nhìn ” dâm dê” ra hả?_ Thiên Ân chọc đầu, Nhi là Nhi không khuất phục đâu nhé, lau cho khô hai mắt đỏ hoe, Nhi trêu lại

- phải rồi! Người được mệnh danh ” mỹ nam” như hai cậu thì người không có máu dê cũng sẽ nổi máu dê thôi!

- vậy hả? woa.. Giờ tớ mới biết!

Thiên Ân giả ngu.. Sau khi sấy khô đầu cho cậu em và cả đầu của mình, hai anh em thản nhiên trèo lên giường..

- éc... Hai cậu định ngủ đây hả? Hay để tớ về phòng!_ Nhi tròn mắt

- lạnh! Ngủ ba người cũng được!_ Thiên Ân tỉnh bơ

- nhưng.. Chúng ta khác giới mà!_ Nhi ái ngại

- ngủ đi! Hai anh em tớ không có máu dâm dê dề tiện đâu mà lo!

- bọn con trai các cậu nói ai tin! Hừ!_ Nhi nằm phịch xuống, nhắm mắt lại...

Thiên An mỉm cười nhìn thái độ đáng yêu của Nhi rồi dơ tay lên tắt điện, cả ba chìm vào giấc ngủ ngon lành.. Sau một ngày dài.

=====

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình trong thời gian qua.. Đạo này bạn ra chương mới hơi muộn! Thông cảm nhé mấy tình yêu!* mình sẽ cố gắng!

31. Chương 31: Kết Quả

Ba ngày sau...

Nhi thở hồng hộc chạy ra chạy vào, mọi người ai cũng bận rộn, Thiên Ân, Thiên An thì dọn nhà, lí do rất đơn giản, Uyển Nhi sẽ chuyển về đây ở, kết quả xét nghiệm đã chứng minh điều đó. Sau khi lau dọn xong căn phòng của Uyển Uyển, Nhi quay vào phòng, trời cũng muộn rồi, đồ đạc của Uyển Uyển cũng đã xếp xong.... Nhi ôm quần áo treo lên móc, tháo sợi dây chuyền trên cổ để gọn vào một góc bàn, Nhi quay vào đi tắm.

- cậu vào đi! Đồ tớ dọn xong rồi!_ Thiên Ân nhìn người bên cạnh.

- cảm ơn cậu nhé!_ Uyển Uyển cười tươi

- không sao! Thật may là tớ đã tìm được cậu! Thời gian qua....

Suyt....

- đừng nói chuyện cũ nữa!_ Uyển Uyển đưa tay lên miệng ngăn không cho Thiên Ân nói tiếp, cậu đỏ mặt gãi nhẹ đầu..

- cậu đói chưa?

- ừm.... Cũng bình thường!_ Uyển Uyển vô tư xoa bụng mình phán xét

- chắc Nhi nấu cơm xong rồi đấy!_ Thiên Ân ngó vào bên trong

- ủa? Nhi nào?_ Uyển Uyển tròn mắt

- Linh Nhi đó! Hôm nay.._ Thiên Ân ngập ngừng

- à! Cô gái không thừa tớ đấy hả?

Gâu...gâu.....

Thiên Linh lon ton chạy đến quần quýt chân Thiên Ân, Uyển Uyển tái mặt hét toáng lên

- á... Chó!

- sao vậy? Nó đáng yêu mà!_ Thiên Ân bế cún con lên giơ trước mặt Uyển Uyển

- tránh ra! Tớ ghét chó! Ghét động vật!_ Uyển Uyển nhăn mặt lùi lại.

Thiên Ân thấy thái độ của cô thì khựng lại, cậu nhớ rất rõ, chẳng phải lúc đó, cô rất yêu mấy chú cún dễ thương sao? Nhà của cô còn nuôi rất nhiều loại nữa... Có phải Uyển Uyển của cậu đã thay đổi?

- cậu sao vậy?_ Uyển Uyển rụt rè nhìn Thiên Ân vì cô vẫn đang sợ con vật long xù đang trên tay cậu nhóc..

- à! Tớ không sao!_ Thiên Ân lắc nhẹ đầu. Tiếng cửa phòng mở, Thiên Ân thả cún con xuống, lập tức cún con chạy về phía Nhi, cô bé vuốt ve cún rồi quay ra thì thấy hai người kia đang nhìn mình

- cậu nấu cơm chưa?_ Thiên Ân tiến tới

- à! Chưa! Dọn cả buổi chiều rồi! Tớ vừa mới tắm xong!_ Nhi tỉnh bơ

- thôi! Cậu có sẵn đồ trong tủ chứ?_ Uyển Uyển tươi cười đi đến, vẫn bị Nhi phớt lờ

- có!

Câu nói cụt lủn phát ra, Uyển Uyển cau mày có chút khó chịu

- tớ có thể nấu mà!_ Uyển Uyển gượng cười đi vào trong bếp.

- cậu không thích cô ấy hả?_ Thiên Ân quay sang nhìn Nhi khó hiểu

- không phải! Chẳng qua..... Mà thôi! Không có gì đâu! Tớ có chút việc! Hai cậu cứ ăn cơm trước nhé!

Nhi quay vào phòng đóng rèm cửa lại. Thiên Ân ngán ngẩm một hồi rồi quay vào bếp phụ cơm với Uyển Uyển, tối nay anh chị Kim cũng đến ăn nữa.. Nên cô làm rất nhiều món. Thiên Ân thì khỏi nói rồi, cậu hạnh phúc lắm ấy chứ.. Chốc chốc lại quay sang nhìn Uyển Uyển rồi cười ngây ngô, sau bao nhiêu năm, cậu đã tìm thấy cô, không vui sao được, lúc nhận được tờ kết quả xét nghiệm, cậu còn làm ướt cả tờ giấy.. (khóc nhè)

7:30 tối...

Tất cả đã tụ tập đầy đủ để chúc mừng cũng như làm quen với Uyển Uyển. Riêng mỗi Uyển Như là không đến được vì bận ôn thi học sinh giỏi. Còn Nhi thì chẳng biết ở trong phòng làm gì nữa..

(đang ngủ chứ còn sao? Dọn mệt quá mà)

- ngon đó! Em cũng khéo tay thật!_ Chị Kim cười xoa

- ngon thì có nhưng anh thấy Linh Nhi làm ngon hơn! Ăn mà..... Ách....ách.....

Anh Kim nhăn nhó, gì chứ, anh chỉ đơn giản là nhận xét thôi mà. Vậy mà bị chị Kim giẫm bực phát vào chân

- anh sao vậy?_ cả nhà lo lắng

- a ha! Không sao!_ Anh Kim xua tay.

Uyển Uyển hậm hực trong lòng, cô thừa biết ý của anh Kim. Cô có gì mà không bằng Linh Nhi chứ?

Bữa tối diễn ra khá nhanh chóng. Hai anh em cùng với anh Kim đi gọt trái cây còn Uyển Uyển với chị Kim dọn dẹp.

- ủa? Mà Nhi đi đâu rồi em?_ chị Kim lau tay rồi ngồi xuống

- cậu ấy nói có việc bận! Em cũng chịu! Đang ở trong phòng ấy!_ Thiên Ân vừa ăn miếng cam vừa nói

- vậy hả? Mà hai đứa tính khi nào cưới đó?_ Chị Kim cười, hai tên được nhắc đến thì mặt đỏ ửng cả lên. Im phăng phắc

- mà anh! Em lên phòng tắm cái nhé!_ Thiên Ân đứng dậy đi lên phòng.

4 người ở dưới rôm rả nói chuyện. Trên trời, dưới đất đều lói ra hết. Thiên Ân cũng nói nhiều hơn mọi khi. Nói chán chê xong cũng đã muộn, anh chị Kim ra về, Thiên Ân với Uyển Uyển đi vào. Cậu chột xoay người ôm lấy cô

- Thiên Ân?_ Uyển Uyển tròn xoe mắt

- tớ vui lắm!

- hì..xin lỗi vì đã để cậu phải đợi!

- nếu là cậu thì bao lâu cũng được!

- cảm ơn...cảm ơn vì đã không bỏ tớ lại một mình!

- đừng cảm ơn! Tớ có lỗi với cậu!_ Uyển Uyển đứng đưng đưng như sắp khóc.

Thiên Ân buông cô ra, cúi xuống hôn nhẹ lên trán Uyển Uyển rồi mỉm cười, nụ cười có thể giết người....

Uyển Uyển về phòng tắm rửa. Thiên Ân nhìn theo, cậu xoay người đi về phía phòng Nhi, gọi mãi mà không thấy cô ra mở cửa. Cậu vặn nhẹ chốt cửa. Mở hé ra.. Thấy con nhỏ ngốc kia đang say sưa trên giường với tư thế kì quặc, cậu mỉm cười. Sợi dây chuyền cậu tặng, hình như Nhi giữ rất tốt thì phải, nó lấp lánh trên cổ trông thật đẹp. Kéo nhẹ chặn lên cho Nhi. Cậu sờ lên đầu cô..

- ngủ ngon nhé ngốc!

32. Chương 32: Người Quan Trọng

Lạch cạch.....

Những âm thanh quái dị phát ra từ trong bếp. Chẳng là Nhi đâu có ăn tối, ngủ một mạch đến 2h sáng, đã thế đang ngủ ngon lại có cảm giác như bị ma sờ đầu nữa chứ. Nhìn quanh nhìn quất mà chẳng có gì ăn được cả. Nhi ngáo ngán ra tu nước lọc. Thật không có từ gì để miêu tả nữa. Nhi ôm bụng quay về phòng. Chỉ uống nước xuống nên chốc chốc lại dậy một lần. Thiệt tình, cô gái Uyển Uyển gì gì kia nấu cũng đâu cần nấu hết sạch như thế.. Hại Nhi khổ sở như vậy..

6:00 sáng

- ủa? Nhỏ ngốc không chuẩn bị bữa sáng à?_ Thiên Ân khoác cặp từ tầng trên đi xuống

” nhỏ ngốc? Thân mật đến vậy sao?”

Uyển Uyển nghĩ thầm, trong lòng có chút ghanh tỵ

- cậu quên là hết đồ rồi à? Chắc cậu ấy đi trước rồi!_ Uyển Uyển vội nói

- ừm.. Ồ nhỉ? Tớ quên mất! Ta đi ăn sáng thôi!_ Thiên Ân gãi đầu mỉm cười. Thiên An đăm chiêu, lượn vào trong bếp một lượt, cậu tròn mắt

- ủa? Anh.. Nước hết từ lúc nào vậy? Hôm qua em thấy vẫn còn mà!

- ừ nhỉ? Lạ thật!

Cả ba tò mò nhìn bình nước có vẻ khó hiểu... Không ai uống vậy thì ai uống? Chẳng lẽ là....ma..

- a ha! Chúng ta đi thôi anh!_ Thiên An tái mặt vội lôi hai người kia ra ngoài. Nói cậu yếu bóng vía thật không sai tí nào.

10” sau...

Nhi lật đật mở cửa phòng đi ra. Cả người Nhi lúc này có thể mô tả duy nhất bằng 3 từ ” mềm như bún”. Đã mệt lại còn phải quốc bộ. Trong túi không còn xu nào cả.. Nhi nặng nhọc lết đến trường. Vừa mới đến cửa lớp, hàng mấy chục con mắt đổ dồn..

- cậu sao vậy? Trông cậu có vẻ không được khoẻ cho lắm!_ Quỳnh Nhi chạy tới.

- tớ không sao!

Nhi nhăn mặt quay về chỗ, ba người kia đi trước mà giờ lại không thấy đâu.. Lạ nhỉ? Nằm phịch xuống bàn. Nhi nhắm mắt lại, chỉ kịp nói đúng một câu rồi thiếp đi

- thể dục.. Nhớ gọi tớ!

Quỳnh Nhi lo lắng nhìn cô bạn mình, cô quay về chỗ ngồi, quay xuống đặt nhẹ tay lên trán Nhi, cô thở phào, không thấy trán nóng gì cả..

1 tiếng sau...

Reng.....reng.....

Đang ngủ ngon thì bị lay dậy, Nhi nhăn nhó lết xuống phòng thay đồ dưới sân thể dục, thay xong... Ra lớp tập trung, lời thầy đồng dục mà Nhi cảm tưởng như sét đánh ngang tai vậy.. Chạy 10 vòng sân? Nghĩ vậy thôi, chứ Nhi cũng cố hết sức chạy, cả lớp xong hết rồi, có mỗi Nhi còn tận 2 vòng..

- trông cô ấy có vẻ không được khoẻ thì phải!_ Thiên An lo lắng nhìn Nhi đang hí hục chạy.. Thiên Ân vẫn mãi mê nói chuyện với Uyển Nhi mà không để ý tới lời em trai nói..

- cậu khát chứ? Ta đi mua nước đi!_ Thiên Ân mỉm cười, Cùng Uyển Uyển đi mua nước.

Trong lúc hai người đang vui vẻ bên nhau thì có người đã bất tỉnh... Cả lớp hoảng loạn, xúm lại, Thiên An lo lắng, bé xốc Nhi chạy vội đến phòng y tế, Quỳnh Nhi cũng chạy theo sau.. Biết ngay là Nhi mệt mà, vậy mà còn cố..

Sau khi hai người kia mua nước về.. Thiên Ân cũng hết sức vui vẻ. Thì thấy cả lớp đang xúm lại bàn tán cái gì đó, thầy dạy cũng chẳng thấy đâu, cậu đi đến hỏi mấy bạn trong lớp

- thầy đi đâu vậy?

- à! Vừa nãy Nhi bị ngất trong lúc tập luyện nên thầy đã lên phòng y tế rồi!

Bộp....

Chai nước lăn lóc dưới đất, Thiên Ân chạy nhanh hết mức có thể làm Uyển Uyển chạy theo còn không kịp, lên đến nơi, thấy cô y tế đang đo nhịp tim cho Nhi, cậu hốt hải chạy vào..

- thầy.. Bạn ấy sao rồi?

- thầy cũng không biết!_ thầy giáo khẽ lắc đầu..

- sao anh giờ mới tới?_ Thiên An đứng dậy

- học... Nhi sao rồi?_ Uyển Uyển vịn vào cánh cửa thở không ra hơi

- được rồi! Không sao đâu mấy đứa! Cô bé chỉ ngất do quá sức thôi! Thể chất cũng kém.. Chắc nhịn ăn rồi đây.._ cô y tế lắc đầu thở dài quay ra

- bạn ấy ổn không cô?_ Thiên An quay lại

- không sao! Mấy đứa đừng quá lo! Cô bé sẽ tỉnh dậy thôi! Đi mua chút gì đi! Chắc do nhịn đói nên mới ngất vậy đó!

- dạ vâng ạ!

Thiên An chạy thẳng xuống mua tạm chiếc bánh mì và hộp sữa đem lên phòng y tế. Thiên Ân nặng nhọc nhìn Nhi, mặt cô bé tái mét vậy..

” xem chừng cô ta rất quan trọng với cậu thì phải!”

Uyển Uyển khẽ liếc sang Thiên Ân nghĩ thầm. Còn cậu thì lại cảm thấy có lỗi.. Quên bém mắt việc Nhi chưa ăn tối... Lại quên cả việc đi chợ mua thêm đồ(hôm đấy Nhi dọn cả ngày nên không có thời gian đi mua) hại Nhi chịu đói.. Chắc hôm qua Nhi uống nước xuống đây mà..

Hết tiết thể dục, thầy giáo dặn dò hai anh em rồi về phòng hội đồng. Uyển Uyển cũng muốn ở lại nhưng Thiên Ân một mực không cho nên cô đành cắn răng quay về lớp học. Rõ ràng là Thiên Ân yêu cô vậy mà quan tâm con nhỏ kia còn hơn cả cô nữa.. Rốt cục là tại sao chứ..

- ưm...

Nhi khẽ mở mắt, nhìn xung quanh, căn phòng trắng toát phẳng phất mùi thuốc, cô bé có nhớ là mình bị ngất còn đây là đâu thì hoàn toàn mù tịt..q

- cậu tỉnh rồi hả?_ hai anh em đồng thanh. Nhi quay sang nhìn cả hai khẽ gật đầu. Đỡ Nhi ngồi dậy, Thiên An lấy bánh và sữa cho Nhi..

- cậu ăn đi cho lại sức! Hôm qua cậu nhịn đói hả?

Nhi đỏ mặt gật nhẹ đầu, cái bình nước kia bị cô bé xơ tái hết rồi còn đâu..

Thiên Ân cho Nhi dựa vào người mình rồi xé nhỏ miếng bánh cho Nhi ăn...

Ăn no nê chán chê, cốc thuốc đã lù lù trước mặt. Tất nhiên là Nhi uống ngon lành rồi vì Thiên Ân đã hoà với nước đường rồi mà!

- sao hả? Đỡ mệt chưa?_ Thiên Ân sờ nhẹ lên trán Nhi. Cô cảm giác như tim mình có chút vấn đề thì phải.. Nó đập rộn ràng hơn bình thường

- tớ không sao rồi! Nghỉ lát sẽ khỏi! Hai cậu về lớp học đi!_ Nhi khẽ đẩy Thiên Ân ra vì sợ cậu nhóc sẽ thấy điều kì lạ này

- thật không đó?_ Thiên Ân cau mày

- thật thật! Tiết sau tớ lên!_ Nhi phẩy tay. Đúng là, có đồ ăn nạp vào người trông khoẻ hẳn ra..

- ừ! Nghỉ đi nhé!_ Thiên Ân nói xong đi về lớp, Thiên Ân khẽ nhéo má Nhi rồi vô tư hôn chụt lên cái chõ mình vừa véo làm Nhi ngại đỏ hết cả mặt..

- nhanh khoẻ nhé!_ cậu nhóc nháy mắt tinh nghịch nhanh chóng phéng ra ngoài, tất nhiên là phải chạy nhanh rồi, thường thì chậm 1 s thôi cũng đã bị thương tích rồi.. Còn không chạy nhanh thì khỏi nói nhé.. Thiệt tình, tên bí ngô này thật biết tranh thủ mà... (=_=)

33. Chương 33: Em Gái

Tôi nhất định phải đá cô ta ra khỏi cái nhà này

Hôm nay Nhi thực sự cảm thấy sung sướng hết cỡ. Chỉ việc ngồi im một chỗ mà chẳng phải làm gì cả.. Ăn trưa xong, Nhi lăn ra ngủ, chẳng biết trời đất là gì nữa.. Uyển Như sang chơi cũng còn chưa dậy..

- anh ơi!_ cô bé cao giọng gọi, ngó quanh mà chẳng thấy ai ở nhà cả

cô bé chạy lên tầng tìm.. Mãi mà chẳng thấy ai, đành phải xuống nhà đợi vậy. Rót cốc nước uống, Uyển Như quay ra..

- cô là ai?

Choang.....

Mảnh cốc vỡ đầy dưới sàn nhà, Uyển Như nhìn lên, một cô gái khá xinh đẹp ở đầu cầu thang đi xuống..

- sao cô lại ở trong nhà tôi? Lại còn thản nhiên lấy nước uống, giờ thì làm vỡ cốc? Cô là kẻ trộm hả? Khai mau? Tôi báo công an đấy!

Uyển Nhi mặt đầy sát khí tiến tới, Như sợ quá bèn lùi lại

- tôi không phải kẻ trộm!_ Như lí nhí

- trông cô cứ lén la lén lút! Khai mau.._ Uyển Nhi nắm chặt lấy cổ tay Như, cô bé đau quá hét lên.. Có giằng ra mà không được

Cạch...

Tiếng cửa phòng mở ra, Như đưa đôi mắt ướt đẫm của mình về phía Nhi, cô tiến đến kéo tay Uyển Uyển ra khỏi tay Như..

- nó là kẻ trộm!_ Uyển Uyển mắt đăm

đăm nhìn, Như sợ quá lui ra sau bám vào gấu áo Nhi..mắt lăm lét nhìn người kia

- ai nói cậu đó là kẻ trộm?_ Nhi lạnh tanh nhìn Uyển Uyển

- không kẻ trộm thì là gì? Lén la lén lút! Cô lại còn bênh nó hả?_ Uyển Uyển ném cái nhìn tức giận về phía Nhi.

- con bé là Uyển Như! Em gái của cậu đấy!

Cả hai người căng mắt nhìn nhau, Như còn không tin cái chị hung dữ kia lại là chị của mình, mẹ có nói, chị cô bé là người rất hiền lành và tốt bụng cơ mà.. Hoàn toàn chẳng giống chút nào..

- chị xin lỗi!_ Uyển Uyển gãi đầu ái ngại, đây cũng chỉ là nhượng bộ thôi..

Uyển Như vẫn không lên tiếng, bắm áo Nhi.. Rồi ngẩng mặt lên nhìn cô

- không sao! Chị ấy rất tốt! Chỉ là chị ấy hiểu nhầm em là trộm thôi!_ Nhi mỉm cười nhẹ lau nước mắt cho Uyển Như. Cô bé lăm lét tiến đến phía Uyển Uyển

- chị là Uyển Nhi? Chị gái ruột của em?_ Như lí nhí

- ừ! Xin lỗi em về chuyện lúc nãy nhé!

- dạ không sao đâu ạ!

Uyển Uyển khuyu gối ôm Như vào lòng. Ước mong được gặp chị mãi thôi, nhưng mùi hương, cũng như thái độ khi này, thật chẳng thân quen chút nào. Cô bé hoàn toàn không có cảm giác gì..

A!

Như reo lên khi nhìn thấy Thiên Linh, bỗng chú cún lên, Như vuốt ve bộ lông mượt mà thơm phưng phức của cún..

- đáng yêu quá à! Em càng ngày càng béo rồi đó!_ Như cười khi khi. Đang định đưa cún cho Uyển Uyển thì tự nhiên thấy cô lùi lại, Như tròn mắt

- chị sao vậy? Mẹ nói chị rất yêu động vật mà!

- à... Đây là hồi nhỏ! Giờ chị không thích nữa rồi!

Uyển Uyển vội giải thích, Như cũng gật gù.

- chào cả nhà!_ Thiên An cười tươi xách đồ cùng Thiên Ân đi vào trong nhà. Thấy không khí có vẻ hơi căng dây đàn thì phải.

- cậu về rồi hả? Thiên Ân.._ rõ là nói với Thiên Ân nhưng lại quay ra cười với Thiên An, xem chừng lại bị nhầm lẫn rồi..

- chị! Đây là anh Thiên An mà! Sao chị có thể nhầm được!_ Như ngạc nhiên

- a..... Chắc chị cuống quá.....!_ Uyển Uyển gãi đầu.

Thiên Ân còn lạ không kém. Chẳng lẽ ngay đến việc phân biệt thôi mà Uyển Uyển của cậu cũng phải khổ sở vậy sao? Vậy còn con nhỏ gốc kia lại chưa hề nhầm lẫn nào..

- xin lỗi nhé!_ Uyển Uyển chữa cháy. Thiên An nhìn cô có chút nghi ngờ..

- không sao! Như ở lại ăn tối cùng bọn anh nhé!_ Thiên An cười tươi. Như mỉm cười gật đầu lia lịa

- chị Nhi nấu nhé! Em thích ăn đồ chị làm!_ Uyển Như cười tươi nhìn Nhi

- chị ấy đang mệt! Hôm nay hai chị em gặp nhau! Chị sẽ nấu cho em ăn! Được chứ?_ Uyển Uyển có chút ghen tị với Nhi. Ngay cả em mình mà cũng ưa cô ta hơn..

- cũng được ạ!_ Như khề gật đầu.. Không còn hào hứng như trước.. Chẳng biết tại sao nữa

- cậu khoẻ hẳn chưa? Vào hộ tố một tay được chứ?_ Uyển Uyển quay sang phía Nhi

- cũng đỡ rồi! Để tôi vào hộ!_ Nhi thần nhiên xách túi đồ từ tay Thiên An đem vào trong.

Cả nhà hôm nay cùng nhau nhặt rau, cùng nhau nấu bữa tối, vui ơi là vui, lâu lắm rồi mới được mẹ cười khùng hoảng như vậy. Giờ mới biết Nhi nấu ăn ngon lại còn biết cách làm người khác ” cười không nhặt được mồm” nữa..

Bữa tối diễn ra nhanh chóng, mặc dù muốn ở lại cùng Uyển Uyển để nghe cô tâm sự lắm nhưng Như lại phải ra về, mặt cô bé buồn thiu. Sau khi Như về mọi người mới chịu ai về phòng nấy. Thiên Ân vòng qua phòng Uyển Uyển..

- có chuyện gì vậy Ân?

Thiên Ân đỏ mặt gãi nhẹ đầu, những lúc như vậy, trông cậu đáng yêu kinh khủng..

- à! Chỉ muốn nhìn cậu thôi!

Cái lí do gì vậy trời, thường ngày cậu dửng dưng lắm mà, vậy mà giờ đứng trước mặt Uyển Uyển của cậu lại mềm nhũn như vậy..chắc chắc..

- hi! Vào hát cho tớ nghe đi!_ Uyển Uyển lôi Thiên Ân vào. Hai người ra ngồi cạnh cửa sổ, âm điệu bài hát du dương vang lên..

Nhi bên dưới nhà cũng còn nghe thấy, cô bé ảm Thiên Linh ra ngồi cạnh gốc lan rồi lắng nghe, hình ảnh tên bí đao kia lại hiện hữu trong tâm trí Nhi lúc này, mặt cô bé chột nóng ran... Tim thì rạo rục lạ lắm..

- aizza.... Làm sao bây giờ nhỉ?_ Nhi thở dài trống tay ra sau gáy rồi nhìn lên bầu trời đầy sao phía bên trên.. Lòng cô bé rối bời vậy...

34. Chương 34: Kẻ Bám Đuôi

Nhi dụi dụi mắt, cổ cô bé đau ê ảm. Quay xuống thấy cún con vẫn ngủ ngon lành trong lòng mình, Nhi mới sực nhớ ra là mình ngủ quên..

- Thiên An?_ Nhi tròn mắt quay sang bên cạnh, cậu nhóc đang ngủ ngon thì bị Nhi làm cho tỉnh giấc. Chắc là cho Nhi tựa vào đây mà.. Hỏi sao mà ngủ ngon thế

- cậu dậy rồi hả? Tớ thấy cậu gật gù ngoài này nên cũng ra đây luôn!_ Thiên An ngáp dài. Nhi ném cái ánh mắt nghi ngờ về phía bí ngô..

- này! Trong lúc tớ ngủ cậu có tranh thủ không đấy?

- ế? Hoàn toàn không nhé!_ Thiên An lùi lại phòng tránh trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Chỉ đơn giản là nhìn Nhi ngủ đáng yêu như ” trư bát giới” nên cậu mới tranh thủ lên má Nhi một cái thôi.. Sự việc là như vậy đấy!

- tạm tin nhé!_ Nhi ảm Thiên Linh đứng dậy. Thiên An cũng vào theo sau, không quên khoá cửa..

- cảm ơn! Chúc bí ngô của bí đao ngủ ngon nhé! Tớ về phòng đây!

Nhi lờ đờ vì vẫn còn buồn ngủ. Thiên An mỉm cười xoa nhẹ đầu Nhi rồi cũng tốt lên phòng. Cô quay vào trong trèo lên giường rồi lăn ra đánh chén một giấc ngon lành..

Ngày hôm sau...

Nhi bị cô giáo triệu tập lên phòng hội đồng trường, cũng chỉ với lí do đơn giản là họp hội học sinh thôi. Có nhiều công chuyện lắm, sắp tới cả trường cũng đi dã ngoại nữa nên phải bàn một số công việc.. Lúc kết thúc buổi họp, Nhi thu đồng giấy ghi chép của mình xuống tầng, tất nhiên là cô không hề biết có ai đi theo sau mình rồi, đứng trên đầu cầu thang, vừa mới đông mà sao đi nhanh thế, chẳng thấy ai cả.. Nhi thấy có gì đó lạ lạ thì phải.. Cái bóng... Nhi hốt hoảng quay lại thì...

Bộp....

Người đó cười nham hiểm lấy hai tay đẩy Nhi từ đầu cầu thang xuống.. Nhi mất đà ngã ngửa ra sau, nhìn lại thì chẳng thấy Người đó đâu cả..

Á.....

Nhi hét toáng lên..cảm nhận được như có ai vừa mới đỡ mình thì phải, nhận ra mùi hương quen thuộc này.. Nhi chẳng còn tâm trí nào mà suy nghĩ nữa..

Rầm....

Cả hai ngã xuống đất.. Thiên Ân thở mạnh, tay vẫn ôm chặt lấy Nhi... Cậu đưa mắt lên nhìn trên đầu cầu thang mà chẳng thấy ai cả.. Chân cậu bị tẹo rời..

- này! Ngốc! Không sao chứ?_ Thiên Ân lo lắng nhìn xuống

Nhi ngồi dậy.. Đỡ Thiên Ân dậy..

- tớ ổn! còn cậu?_ Nhi lo lắng nhìn Thiên Ân, phủi đất cát trên tay cho cậu.. Động tác này.. Sao lại thân quen đến vậy? Thiên Ân nhìn Nhi chăm chú.

- tẹo chân rồi! Cậu đỡ tớ xuống phòng y tế!

Nhi cuống quýt đỡ Thiên Ân xuống. Cô y tế cũng đến chịu với mấy đứa này... Xem qua chân cho Thiên Ân, cô chườm ít đá rồi bắt đầu băng bó cho cậu. Vừa băng xong thì Uyển Uyển từ đâu chạy vào mặt đầm đìa nước mắt..

- Thiên Ân! Cậu sao rồi? Ổn chứ? Trời ơi.. Ai khiến cậu thành ra như vậy?

Nói xong Uyển Uyển liền tiến về phía Nhi, thẳng tay tát Nhi một cái, Nhi tròn mắt

- cậu làm gì vậy?

- tất cả! Tất cả là tại cậu!

Uyển Uyển định tát Nhi thêm thì bị tay cô bé ngăn lại, mắt Nhi sắc lém

- xin lỗi nhưng...

Nhi nói nhẹ vào tai Uyển Uyển gì đó khiến cô ta lập tức thu tay về..

- không phải lỗi của Nhi! Lần sau cậu đừng làm vậy!_ Thiên Ân giờ mới lên tiếng, chính cậu còn bị sốc vì hành động của Uyển Uyển..

- tớ biết rồi!_ Uyển Uyển quay lại

- không sao đâu! Cũng là do tớ hậu đậu nên mới hại cậu thành ra như vậy!_ Nhi nhìn Thiên Ân

- được rồi! Hai cậu về lớp học đi! Đừng ở đây! Tớ tự lo được!

- hay để tớ ở lại với cậu nhé!_ Uyển Uyển lau nước mắt nhìn Thiên Ân.

Mắt cậu vẫn đăm đăm nhất quyết bắt hai người kia phải lên lớp và tất nhiên là cậu thắng rồi.. Thiên Ân nằm phịch xuống giường thở dài.. Cậu biết chắc chắn là không phải do Nhi sơ ý, nếu như vậy thì Nhi cũng phải xoay mặt xuống dưới chứ không phải ngã ngửa ra như vậy, chắc chắn có người nào đó cố tình gây chú ý, Nhi quay lại nên mới bị như vậy.. Còn là ai thì cậu chịu, để mà nói thì chẳng chỗ nào là an toàn cho Nhi cả.. Tại sao Uyển Uyển lại có hành động như vậy nhỉ? Uyển Uyển mà cậu từng biết không hề như vậy, lúc nào cũng tìm ra nguyên nhân rồi mới xem xét vấn đề, Nhi đã nói gì với Uyển Uyển mà trông mặt cô có vẻ lo lắng như vậy? Chẳng lẽ Uyển Uyển dấu diếm cậu chuyện gì sao?

Aizza.. Càng nghĩ càng đau đầu khó hiểu. Thiên Ân nhắm mắt lại định chén một giấc thì thấy Nhi lén lút đi vào.. Thiên Ân giả vờ ngủ. Nhi lục xục tìm cái gì đó..

A...

Nhi tròn mắt vội vàng nhặt sợi dây chuyền dưới đất lên. Vội vội vàng vàng cất vào túi. Cô nhẹ nhàng tiến đến giường Thiên Ân. Thấy tên này thở đều đều có vẻ ngủ say.....

- làm sao bây giờ? Mỗi lần ở gần cậu thật nguy hiểm....

Tim Thiên Ân đập thành thịch.. Nhi đang nói cái gì vậy... Mặt cậu đỏ dần lên, chẳng hiểu tại sao nữa..

- cậu sốt hả? Sao mặt lại đỏ lên vậy?_ Nhi hồn nhiên dí sát trán mình vào trán Thiên Ân, gương mặt của họ giờ thật gần.. Thiên Ân hé mắt, cậu có thể nhìn thấy gương mặt góc ghech kia, đôi mắt lo lắng.... Và đôi môi đỏ mọng đó... Hỏi sao cậu em quý tử lại ba lần bảy lượt muốn hôn con nhỏ góc này..

- chắc cậu không sao.. Nghỉ đi nhé! Xin lỗi vì chuyện lúc nãy!..... Chắc tớ thích.....

Câu nói đó chỉ thoáng nhẹ qua, nhưng Thiên Ân lại nghe rất rõ, Nhi rời phòng rồi, ánh mắt cậu đăm chiêu.. Khó thật, Chỉ cần Nhi ở gần cậu có thể đỏ mặt + tim đập nhanh thật, nhưng ở với Uyển Uyển cậu lại chẳng có cảm giác gì cả... Rốt cục thì trái tim cậu muốn như thế nào đây..

35. Chương 35: Nghi Ngờ

Chật vật mãi cuối cùng cũng về đến nhà, đỡ Thiên Ân ngồi tạm xuống giường, Thiên Ân quay ra gọi bác sĩ riêng tới khám cho anh trai.. Cũng không nặng lắm nên chắc ba bốn ngày là khỏi..

Lại phải phục vụ bí đao dài dài rồi.. Uyển Uyển lo lắng nhìn Thiên Ân.. Cậu ái ngại xoa xoa đầu..

- cậu đừng quá lo! Tớ ổn mà!

- không lo sao được! Haizza.._ Uyển Uyển thở dài thườn thượt

- mà lúc ở trường! Nhi có nói gì với cậu à?_ Thiên Ân chăm chăm nhìn

- à không có gì! Cậu không cần để ý mấy chuyện đó đâu!_ Uyển Uyển vội vàng xoa tay.

- à ừ! Vậy là được rồi! Mấy lần Nhi bị hại rồi! Tớ phải gọi hỏi thầy hiệu trưởng mới được!

- sao lại gọi thầy hiệu trưởng?_ Uyển Uyển tròn mắt

- trường có lắp camera mà! Vậy thì sẽ biết ai đẩy Nhi xuống!

Nói đến đây, Thái độ Uyển Uyển có chút lạ lẫm... Thiên Ân liếc qua... Cậu chỉ thử vậy thôi, xem phản ứng của Uyển Uyển thế nào..

- à ừ! Cũng nên vậy! Tớ ra ngoài chút nhé! Lát tớ mang điểm tâm lên cho cậu!_ Uyển Uyển nháy mắt cười rồi đi ra ngoài.. Để lại cái dấu hỏi to đùng cho Thiên Ân..

Với thái độ như vậy, cách hành xử với Nhi, chẳng lẽ Uyển Uyển của cậu ghét Nhi vậy sao? Người đẩy Nhi xuống, mong là không phải Uyển Uyển, nếu không người có lỗi sẽ là cậu..

Lát sau, Uyển Uyển quay vào với khay cháo hành thơm phức, nhưng cái này là do Nhi làm nhé..

- cậu ăn đi nè!_ Uyển Uyển cười tươi

- ừ! Cảm ơn cậu!_ Thiên Ân nhích chút chân qua để ăn cho tiện, từng múng cháo một..

- ngon quá! Cháo cậu làm hả?_ Thiên Ân ăn lấy ăn để

- à..... Ừ!_ Uyển Uyển nghĩ ngợi rồi mới gật đầu, cậu khen đại gì mà không nhận..

Cháo ngon quá, nên dù có nóng vẫn sạch sẽ trong 5 phút.

Sau khi ăn no nê xong.. Nhi mới lên dọn dẹp, thấy tô cháo sạch bong, Nhi khẽ cười nhẹ

- xem chừng cậu đau chân mà ăn khoẻ ghê nhỉ?_ Nhi trọc đầu

- Uyển Uyển làm ngon quá nên vậy chứ sao!_ Thiên Ân vỗ bụng phì cười.

- Uyên Uyên? _ Nhi tròn mắt nhìn sang người bên cạnh, rõ là cô ta đang nói dối mà, ánh mắt như muốn xin Nhi đừng nói

- sao hả? _ Thiên Ân nhìn Nhi

- à! Không sao! Tớ xuống dọn đây!

Nhi lắc nhẹ đầu rồi quay xuống nhà dưới... Cô thật không ngờ người Thiên Ân yêu đến mức mù quáng lại là người như vậy.. Cô từng nghe Thiên Ân cũng như Uyên Như kể... Chẳng lẽ đây không phải Uyên Uyên?? Nếu vậy thì Thiên Ân sẽ như thế nào nhỉ? Nhi lắc đầu đi xuống tầng, dọn dẹp xong xuôi, lại còn phải giặt một đồng quần áo nữa.. Thật là mệt mà.. Cũng may là có Thiên Ân, nếu không hồi sáng cô bé cũng chầu diêm vương từ đời nào rồi..

Cót...kết....

Tiếng xích đu cọt vào thanh đỡ bằng sắt, Nhi ngồi vuốt ve chú cún.. Công nhận Thiên Linh khôn thật, lại rất đáng yêu nữa.... Mới hôm cứu về còn gầy mà giờ đã béo xù lông lên rồi.. Cơn gió thoang thoảng bay qua, làm mái tóc đen láy của Nhi phất nhẹ trong gió.. Tự nhiên cảm thấy thanh bình quá.. Chẳng muốn suy nghĩ gì thêm nữa. Nhi tựa đầu vào cạnh xích đu rồi thiếp đi.. Cún con tròn mắt nhìn rồi cũng thu tròn mình lại dụi dụi vào người Nhi ngủ ngon lành..

Cả hai ngủ say mà chẳng hay biết có người đang nhìn mình.. Chính xác là tên gốc bí đao chứ chẳng phải ai khác.. Cậu cũng không hiểu nổi bản thân mình muốn gì cả.. Trái tim cậu luôn ép buộc cậu.. Chắc phải đánh chính lại thôi.. Cậu rút máy điện thoại ra gọi cho anh Kim

- anh à?

” sao hả?”

- ừm... Chủ nhật tuần này sắp xếp cho em một vé ở khu vui chơi nhé!

” lại dẫn Uyên Uyên của nhóc đi chơi hả?”

- ẹ hèm... Nhớ đấy nhé! _ Thiên Ân có chút đỏ mặt

” rồi rồi rồi! Oki... Thật tình.. Anh vẫn kết bé Linh Nhi hơn đấy!”

Tút...tút.....

- cái thằng nhóc này... Chưa nói hết đã tắt máy rồi! _ anh Kim nhăn nhó.. Chỉ có vậy thôi cũng hại ai đó đỏ mặt tía tai rồi..

Tim Thiên Ân đập nhanh hết mức có thể, nó khiến cậu có chút khó thở..

- đừng nhắc đến tên đấy nữa... Mình làm sao thế này....

Thiên Ân lẩm bẩm, cố lấy lại nhịp thở đều đặn, cậu nhìn qua lớp kính.. Vẫn thấy Nhi ngủ.. Con nhỏ này.. Thật giống ” con nhện” mà..

6:00 tối..

- Nhi ơi!!! _ tiếng gọi thanh thoát vang lên. Nhi đang thu quần áo liền dừng lại

- có chuyện gì mà trông mặt cậu tưng tưng thế? _ Nhi cười

- à! Tớ có mua vé xem phim vào chủ nhật tuần này! Cậu đi cùng tớ nhé! _ Thiên Ân nhìn Nhi bằng ánh mắt không thể nào đáng thương hơn

- này! Đừng đem cái bộ mặt thẩm sát ra thế chứ? _ Nhi cau mày (=_=)

- nha nha nha! _ Thiên Ân ra sức..

- rồi rồi rồi! Giờ thì đi tắm đi! Cậu vừa đi tập về mà! _ Nhi đành phải đồng ý

- nhớ nhé! Cậu đồng ý rồi nha! _ Thiên Ân nháy mắt tinh nghịch, tên nhóc này luôn luôn trẻ con đáng yêu như thế.. Còn tên bí đao thì thật phải nói là = với cụ non.

- rồi rồi! Vào đi tắm đi cho tở nhờ!_ Nhi lườm nguýt...
- cậu đồng ý rồi nhé!
- rồi mà!_ Nhi gật gật
- nhớ là chủ nhật đó nha!
- rồi rồi!_ Nhi lại tiếp tục gật gật
- đừng có quên nha!
- biến ngay cho khuất mắt tở!(=__=) không là tở quên luôn đấy!_ Nhi hét lên
- á! Đi liền!

Mắt Nhi giật giật.. Thật hết nói nổi tên này.. Thật may là cậu nhóc biết điều nên ngoan ngoãn đi lên phòng chứ không thì chắc chắn sẽ không toàn thây..

36. Chương 36: Phim Kinh Dị

Cuối cùng thì chân Thiên Ân cũng khỏi, không phải tập tễnh như trẻ tập đi nữa, cậu đang có việc quan trọng cần phải làm đây.. Hôm nay là chủ nhật rồi.. Đưa Uyên Uyên đi ra chỗ chị quản lí, cô được chị trang điểm cho, trông thật xinh đẹp..

- sao cậu nhìn tở mãi thế?_ Uyên Uyên ngại đến đỏ mặt
- à! Tại cậu xinh quá đó mà!_ Thiên Ân gãi nhẹ đầu
- thằng nhóc này xem chừng háo sắc gớm nhỉ?_ chị Kim liếc đều..
- chị!_ Thiên Ân lườm nguýt (¬_¬)
- rồi rồi! Hai đứa đi đi kéo hết thời gian tình tứ bên nhau giờ!_ Chị Kim phẩy phẩy tay, Thiên Ân nhún vai rồi nắm tay Uyên Uyên đi ra ngoài. Cặp này vừa đi thì cặp sau cũng vừa đến..

Chẳng là Nhi không có bộ nào tử tế cả, mà cô lại sợ làm mất mặt Thiên An nên đành để cậu nhóc kéo đi vậy..

Lần này trang điểm xong xuôi không chỉ có mình Thiên An choáng mà cả phòng lúc đó cũng râm rộ..

- bình thường đã xinh mà giờ lại còn xinh khủng thế này! Chắc chắc... Khâm phục khả năng biến hình của mình quá ta!_ Chị Kim vỗ ngực tự đắc
- con bé xinh thế?
- này! Cháu bao tuổi rồi?
- hai đứa đẹp đôi nhỉ?

Nhi ái ngại nhìn mọi người. Thiên An chẳng giúp cô bé giải vây gì cả, cứ đứng ngậy ra đó..

- mấy chị tha cho con bé! Làm nó ngại kìa!_ Chị Kim bắt buộc phải ra tay.
- Sau khi ngồi yên vị trên xe, Nhi mới thở phào nhẹ nhõm..
- trông cậu xinh thật đó! Mà khỏi trang điểm cũng xinh!_ Thiên An cười
- này!_ Nhi cau mày. Thiên An vén tóc mai lên cho Nhi rồi quay ra ngoài..

Chiếc xe trở họ đến một nhà hàng sang trọng, cả hai bước xuống, khoác trên mình bộ đồ này, Nhi cảm giác như mình là công chúa vậy.. Cả hai quay vào trong..

- chào Thiếu gia! Mời cậu vào! Mọi thứ chuẩn bị xong hết rồi ạ!_ chủ nhà hàng niềm nở ra tiếp đón. Chắc Nhi phải dọn dẹp cái bao tử mình thật kĩ càng rồi vì chỉ có hai người mà thức ăn trải dài cả một bàn, nhìn món nào cũng ngon hết..

- tiểu thư nhà nào mà xinh quá!

- a dạ... Tôi không

Chưa kịp nói hết câu đã bị Thiên An cắt ngang lời rồi

- bạn gái tôi đây! Cô ra ngoài đi!

- dạ thưa cậu!

Đợi người kia đi khỏi, Nhi mới quay sang nhìn Thiên An

- có hai người mà sao cậu gọi nhiều thế?

- huh? Anh tớ sẽ đến bây giờ!_ Thiên An vô tư, vừa nhắc tới thì tào tháo đã có mặt, cậu khoác trên mình một bộ vest đen lịch lãm, chững chạc.. Bên cạnh là tục tưng xinh đẹp của bí đao..

- chào nhóc! Đến lâu chưa?_ Thiên Ân mỉm cười kéo ghế cho Uyển Uyển ngồi, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh

- em vừa mới đến!_ Thiên An cười

- ủa? Ai đây?_ Thiên Ân ngạc nhiên nhìn người bên cạnh cậu em mình. Hẳn là tay nghề của chị Kim cao dữ lắm thì mới có thể khiến cho Thiên Ân không nhận ra..

- Nhi đó!

Thiên Ân há hốc mồm, đôi mắt đen láy được tô điểm một chút phấn phớt hồng có chút lấp lánh, sống mũi, đôi môi.. Thật không thể ngờ Nhi lại xinh như vậy

- a ha..... Xinh ghê!_ Thiên Ân liếc đều. Nhi lườm nguýt rồi lại thôi.

Bữa cơm cũng bắt đầu, hai bên im thin thít, thỉnh thoảng Thiên Ân lại liếc Nhi mấy cái.. Trông Nhi hôm nay thật khác, nhìn đôi môi đỏ mọng kia, cậu lại phải nghĩ cái gì trong đầu.. Thiên An nhìn anh chỉ khẽ mỉm cười, thật khó đoán trong đầu cậu đang nghĩ cái gì nữa..

Dùng bữa xong, cả bốn người cùng nhau đi xem phim. Chẳng biết bí ngô mua vé thế nào mà lại mua phải vé xem kinh dị mới chết chứ.. Chắc cậu không biết Nhi sợ máu đây mà..

Nhi nắm chặt tay Thiên An cùng cậu đi vào phòng. Thiên Ân với Uyển Uyển đã vào trong từ trước rồi. Ngồi xuống ghế xong. Nhi mới để ý xung quanh chẳng có ai cả, thật lạ..

Màn hình bắt đầu chiếu, Xem được mấy đoạn đầu đã máu me rồi, Nhi quay đi không dám xem nữa.. Thiên Ân từ nãy đến giờ cũng không yên khi nhìn thấy Nhi như vậy. Uyển Uyển đành phải quay sang

- cậu sao vậy?

- à không! Tớ ra ngoài lát nhé!_ Thiên Ân gỡ nhẹ đầu rồi nhanh chóng đi ra ngoài..

Nhi cũng vô tình ra theo, hai người chạm mặt nhau. Có chút ngại ngùng..

- sao cậu ra đây?_ Nhi tròn mắt

- à! Không!

- cậu sợ hả?

- cậu nghĩ gì mà kêu tớ sợ?_ Thiên Ân cốc nhẹ đầu Nhi

Chẳng biết nói thế nào nữa, Nhi cứ im thin thít.. Thiên Ân cũng vậy.. Cậu sực nhớ đến chuyện ở phòng y tế bữa trước.. Vừa muốn hỏi lại vừa không dám hỏi..

- cậu...

Cả hai đồng thanh, nhìn nhau...

- à! Chuyện hôm trước ở phòng y tế....

Vừa nghe đến đây, Nhi đã đỏ mặt

- huh? Cậu nói gì?

- cậu nói... Cậu thích.....

Tim Nhi đập thành thịch, cô vội quay đi

- chúng ta vào thôi!

Bộp....

Thiên Ân giữ chặt cổ tay Nhi.. Nhi xoay người lại. Không dám ngẩng mặt lên nhìn sợ Thiên Ân trông thấy mặt đang đỏ ửng lên của Nhi..

- cậu biết mà.. Biết là không thể... Vậy tại sao?_ Thiên Ân thoáng buồn nhìn Nhi

- tớ biết.... Chỉ là tớ cảm nhận thế thôi.. Cậu đừng quan tâm!

- tớ có thể tin cậu không?

- do cậu!

Thiên Ân buông tay Nhi ra rồi quay vào.. Tự nhiên thấy nhói ở lồng ngực.. Đau thật.. Nhưng không thể khóc được.. Nhi cắn răng quay vào.. Ngồi xem tiếp. Thiên Ân có quay sang nhìn Nhi rồi lại quay đi. Tay cậu đưa qua nắm chặt lấy tay Nhi...

- đừng sợ!

37. Chương 37: Yên Nào..... Ăn Cháo Sen Nhé!

Cuối cùng bộ phim cũng kết thúc.. Nhi cùng Thiên Ân đi công viên chơi. Còn Thiên Ân với Uyển Uyển thì tách riêng rồi..

- sao trông mặt cậu buồn thiu thế hả?_ Thiên Ân cúi xuống nhìn Nhi

- không có gì! Chúng ta đi đâu đây?_ Nhi lắc đầu

- đi đến nơi mà cậu thích!_ Thiên Ân cười tinh nghịch

- vậy tớ muốn đến một nơi... Được chứ...?

- tất nhiên!

Chiếc xe trở hai người đến một cánh đồng hoa cải hoang vu, ở giữa có đầm sen khá rộng được ngăn cách bởi hàng cây lan trắng.. Tựa nên vẻ thơ mộng.. Sen tàn rồi, chỉ còn mỗi đài sen.. Nhi thích thú ngắt bao nhiêu là đài sen lên..

- cái này mà nấu cháo là thơm lắm nhé!

- cậu trông hả?_ Thiên Ân vừa ôm đống đài sen Nhi đưa cho vừa cười

- ừ! Từ hồi tớ còn bé! Lâu lắm rồi tớ không ghé qua...

Nhi thoáng buồn.. Khệ nệ đứng dậy.. Thật chẳng có từ gì tả được cảm xúc lúc này nữa..

- cậu suy nghĩ gì đó?_ Thiên Ân liếc sang

- không có gì! Ừm... Về nhà thôi! Chúng ta sẽ.....

Nhi quay sang, chưa kịp định thần sau nụ hôn phớt nhẹ lên má thì đã bị Thiên An làm cho sốc nặng luôn rồi..

- làm bạn gái tớ nhé....

Đơ....

1“.....2”.....5”

Nhi đơ, chân tay hoàn toàn tê liệt.. Thiên An nhìn Nhi có chút lo lắng.. Khua tay trước mặt Nhi mãi..

- cậu sao vậy?

....

- đừng thế mà!

.....

- không đồng ý cũng được!

.....

Nhi thở dài.. Thật chẳng biết làm thế nào cho phải.. Cô bé ẵm đồng đài sen trên tay Thiên An rồi đi thẳng

- này! Cậu không trả lời hả?

- bình tĩnh nào! Ăn cháo sen nhé!_ Nhi quay lại

Gương mặt thiên thần nhưng đối với Thiên An lúc này là ” tử thần”

- ừ!

Cậu sợ, chỉ biết gật gù cái đầu rồi đi theo sau. Thật tình.. Côn đồ đến cậu còn chẳng sợ mà người con gái trước mặt chỉ cần cười cũng khiến cậu sợ.. Mà nụ cười lúc này của Nhi... Thật ko có từ nào diễn tả được bằng hai từ..” Ác quỷ”

Vuốt mặt thở dài. Thiên An leo lên xe..

Hôm nay chắc cả nhà được mở cháo sen no nê rồi...

Tại khu vui chơi giải trí....

Thiên Ân bị Uyển Uyển lôi đi, hết trò này đến trò khác..

- nữa nha.... Đang vui mà!_ Uyển Uyển cười híp cả mắt..

- cho tớ xin!!

Thiên Ân nhăn mặt. Uyển Uyển đành ngồi phịch xuống bên cạnh, mắt cô hướng lên bầu trời phía bên trên..

- thật vui khi chúng ta đã từng quen nhau!_ cô mỉm cười

- cậu còn nhớ hồi bé tớ từng nói gì với cậu chứ?_ Thiên Ân cười nhẹ

- tớ không nhớ gì cả! Sau vụ tai nạn đó...

- à ừ! Không sao!_ Thiên Ân cũng nhìn lên trời...

Cậu vẫn còn nhớ cái kỉ niệm đó... Thật không thể quên được...

- Ân này....

- gì vậy?

- tớ yêu cậu!

Uyển Uyển chủ động xoay qua hôn lên má Thiên Ân..

” bí đao thổi”

Giọng nói lạnh lạnh của Nhi lại len lỏi trong tâm trí cậu. Thiên Ân vò đầu bứt tai..

- cậu sao vậy?_ Uyển Uyển tròn mắt

- chúng ta về thôi! Sương xuống sẽ óm!_ Thiên Ân ái ngại đứng dậy, nắm tay Uyển Uyển ra về..

* hít hít*

Mùi gì mà thơm quá ta? Thiên Ân nhanh chân bước vào bên trong, hương thơm lan ra ngào ngạt..

- anh về rồi hả?_ Thiên Ân đang sắp bát đĩa, thấy anh về thì nhào tới

- ừ! Mùi gì mà thơm dữ vậy?

- cháo sen! Nhi đang nấu đó!_ Thiên Ân mỉm cười...

- vậy hả? Chắc là ngon lắm!_ Uyển Uyển chen vào..

- xong rồi đó! Chắc các cậu cũng đói!_ Nhi tắt bếp rồi quay ra..

Gật gật...

Cả ba người này.. Địch thị là đang rất đói rồi...

Vừa mới dọn ra mà ăn như bị bỏ đói cả tháng... Nhi ngồi chống cằm xem bí đao, bí ngô, và tục tưng của bí đao ăn mà cũng no luôn... Nồi cháo chẳng mấy chốc mà hết sạch

- cậu không ăn hả?_ Thiên Ân nhìn Nhi

- các cậu hùng dũng xơi tái cái nồi cháo.. Thật may vì nồi còn nguyên vẹn!_ Nhi lắc đầu ngán ngẩm

- không sao chứ?_ Thiên Ân ái ngại nhìn Nhi

- thôi! Các cậu lên phòng nghỉ đi! Để tớ dọn! Khi khác nấu cho ăn tiếp nhé!_ Nhi hiền từ..

- Nhi muôn năm!_ Thiên Ân reo lên..

- được rồi được rồi! Các cậu vui là được..

Nhi bắt đầu dọn bãi chiến trường.. Ba người kia thì ai về phòng nấy.. Nhi đem chút sữa vào bát cho cún con rồi quay ra dọn dẹp.. Ôi cái nồi cháo, cô bé còn chưa kịp ăn...

Nhi nhăn nhó, nấu tạm bát mì ăn lót dạ rồi dọn tiếp..

Mãi sau Nhi mới về phòng tắm rửa. Cả ngày mệt mỏi rồi.. Thật không muốn tốn sức thêm tí nào nữa...

- con chào Dì!

- chào con gái! Đạo này con khoẻ chứ?

- dạ khoẻ ạ! Còn Dì?

- Dì khoẻ!

- chuyện con gái Dì thì thế nào rồi ạ?

- haizz... Nhắc đến lại buồn thêm.. Dì thực sự rất mong con bé vẫn còn sống.. Đứa con gái khốn khổ...

- Dì đừng buồn! Cháu có một cô bạn! Rất tốt bụng! Dì có thể tâm sự với bạn ấy!

- vậy thì tốt quá...

- bố mẹ bạn ấy mất rồi.. Chỉ còn mỗi thân một mình..

- ừ.. Vậy khi nào con cho ta gặp con bé nhé!

- dạ vâng ạ!

12 năm trước. Tại công viên

- sao cậu ấy lâu vậy nhỉ?

- chào cậu! Tổ tới rồi!

- a... Uyển..... Ủa? Cậu không phải Uyển Uyển!

- tớ là Uyển Nhi! Uyển Uyển của cậu đây mà!

Cậu bé cau mày.. Cô bé đứng trước mặt hoàn toàn không phải là Uyển Nhi nhưng lại có những nét khá giống..

- nói dối... Uyển Uyển đâu?

- huh? Uyển Nhi của cậu? Xem chừng nếu cậu không đến kịp thì sẽ không gặp được cậu ấy đâu!

Chỉ kịp nghe có thể, cậu tức tốc chạy đi... Không suy nghĩ gì thêm cả.. Trong đầu óc cậu bây giờ chỉ toàn là hình ảnh của Uyển Nhi... Hoàn toàn không có cái gì khác....

38. Chương 38: Nơi Đó Có Mẹ

* giờ ra chơi*

- cậu gọi tớ ra đây.. Có chuyện gì không?_ Nhi khẽ nheo mày

- tớ có chuyện muốn nhờ cậu!_ Quỳnh Nhi cười. Nhi càng thêm khó hiểu..

- cậu nói đi!

- tớ có một người Dì! Con gái của Dì ấy bị mất tích hơn chục năm rồi! Dì tớ buồn dữ lắm.. Muốn có ai để tâm sự... Nên tớ nghĩ chỉ có cậu thôi!

- vậy hả! Nếu giúp được gì thì tớ sẽ giúp..

- vậy nhé! Tan học! Chiều nay tầm 4h ở trung tâm văn hoá nghệ thuật nhé!

- ừ!

Tan học, Nhi ăn trưa rồi đi nghỉ. Gần 4h chiều, cô bé chọn tạm chiếc váy đẹp nhất rồi bắt taxi đến địa điểm mà Quỳnh Nhi dặn. Ở đây có điều hoà thì phải, càng đi sâu vào trong thì càng mát.. Nhi nghe như có tiếng dương cầm vang vọng đâu đó, cô bé đi về hướng phát ra âm thanh yên bình... Khẽ dừng lại, Nhi nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang tấu đàn trên sân khấu, Nhi có xem qua rồi, đây chẳng phải nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng hay sao? Bài đàn này là soạn cho người đặc biệt..

Nhi đứng mãi mê nghe, từng nhịp đàn một, Nhi có nghe thấy nhiều âm thanh quen thuộc lắm... Hương hoa lan.... Giọng ai đó trầm và êm ấm vang lên bên tai... Mọi thứ như kéo Nhi trở về kí ức vậy.. Mặc dù Nhi hoàn toàn chẳng nhớ cái đó là gì cả.. Tiếng dương cầm du dương, nghe như tiếng mẹ vỗ về... Nhi cũng cảm nhận được mẹ ở gần đây vậy, nước mắt rơi lúc nào chẳng hay.. Một đứa con gái sinh ra mà không thấy mẹ lần nào, tất nhiên là rất mong mỏi rồi, mỗi lần thấy những đứa trẻ khác được mẹ đưa đón, chiều chuộng, Nhi lại thèm khát.... Nhập tâm quá nên bài nhạc kết thúc lúc nào không hay... Có ai đó chạm nhẹ vào vai Nhi, cô bé giật mình quay lại, ngỡ ngàng

- cháu có phải là....._ Giọng nói trầm mà ấm áp vang lên

- chào cô! Cô là Dì của Quỳnh Nhi phải không ạ?_ Nhi lau nước mắt, lễ phép hỏi

- phải rồi! Ra là cháu! Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện nhé!

- dạ vâng!

Nhi đi theo sau, cảm giác thanh bình đến lạ, nhìn người đằng trước, có sự ấm áp lạ thường, Nhi lại ngỡ là mẹ quay trở về..

Hai người đi vào phòng riêng.. Ngồi nói chuyện, cả hai có vẻ rất hợp nhau nên nói chuyện nhiều lắm, cô cũng tâm sự với Nhi nhiều lắm.. Nhi cũng thấy giống hoàn cảnh của mình nên rất chăm chú lắng nghe

- con gái cô.. Thật đáng thương!

- cô ạ... Cháu nghĩ cô ấy vẫn còn sống! Nên cô đừng lo!

- cháu không cần phải an ủi cô như thế đâu! Cô biết mà!

Cô nhìn Nhi, ánh mắt có chút dò xét.. Nói thật, Nhi không khác nào con gái của cô cả, cũng gương mặt này nhưng trưởng thành hơn.. Cũng phong thái này nhưng có chút chững chạc hơn.. Làm cô lại đau thắt lại khi nhớ về cô con gái nhỏ của mình.. Tóc cô cũng vì thương nhớ con nên đã xuất hiện những sợi tóc bạc..

Nhi cũng thương cô không kém.

Từ hôm đó, hai người gặp nhau nhiều hơn, có chuyện gì Nhi cũng kể cô nghe hết, có lần cô còn nấu bữa trưa cho Nhi, nhờ Quỳnh Nhi đem đến trường cho..

Mỗi lần ăn là sống mũi cay xè.. Thiên Ân thấy dạo này Nhi hay ra ngoài nên cũng sinh nghi..

- cậu dạo này đi đâu nhiều vậy?_ Thiên Ân chặn Nhi lại

- tớ đi có chút việc! Việc nhà tớ cũng làm xong rồi!

- nhưng..

Suyt....

- tớ đi nhé! Rồi tối tớ lại về!

Câu nói quen thuộc này, chắc cậu nghe sắp thành quen rồi.. Cậu thực sự không muốn xen vào chuyện của Nhi.. Lần này chắc cậu phải làm tới..

- cậu sao vậy?_ Nhi nhăn nhó..

- hôm nay tớ có việc! Cậu ở nhà hộ tớ nhé!_ Thiên Ân đành dùng đến cách này..

- cho tớ đi..... Nhé!

Rầm....

Nhi ngã lăn ra sàn, sắc mặt tái nhợt, chưa bao giờ cô bé cảm thấy nhọc như lúc này... Dạo này Nhi vẫn ăn đủ, ngủ đủ.. Vậy mà giờ lại như vậy...

- gấng nhé!

Thiên Ân chỉ kịp nói rồi bế Nhi lên, phóng xe thẳng đến bệnh viện.. Đưa Nhi vào phòng cấp cứu.. Mãi sau Thiên Ân, Uyển Uyển với Quỳnh Nhi mới chạy đến, gương mặt lo lắng tột độ..

1 tiếng sau...

Bác sĩ quay ra.. Thật may là không ảnh hưởng lắm.. Chỉ là thiếu hụt chất dinh dưỡng trong thời gian dài, cân bằng dinh dưỡng không ổn định. Nhi nặng nhọc thở đứt quãng nhìn mọi người xung quanh..

- sao rồi? Đỡ hơn chưa?

Thiên Ân luôn là người hỏi đầu tiên, Nhi chỉ khẽ gật đầu.. Cơ thể cô bé như muốn đã rời ra vậy..

Mọi người cho Nhi nghỉ... Tối mang cháo lên cho Nhi.. Xem chừng cô bé có vẻ khá hơn sau khi ăn tô cháo " thập cẩm" này..

Thiên Ân nhìn Nhi thở dài..

- này! Mọi người về nghỉ đi!_ Thiên Ân quay sang nhìn Quỳnh Nhi, Uyển Uyển

- thôi! Để tụi tớ ở đây cũng được!_ Quỳnh Nhi phẩy tay.. Uyển Uyển vẫn im lặng, chỉ liếc nhìn Thiên Ân.. Thái độ ân cần của cậu với Linh Nhi là như thế nào đây? Chẳng lẽ cậu đã quên tình xưa?
- Sau hồi ném qua, ném lại, rốt cục thì Quỳnh Nhi cũng bị bắt ra về..
- uyển uyển! Cậu cũng về nghỉ đi!_ Thiên Ân quay sang
- Nhi đang bệnh! Hai cậu ở thì tớ cũng ở!
- để tớ về cùng! Anh Thiên Ân ở đây cũng được!
- Đời nào mà cô chịu, Uyển Uyển có chút hậm hực, Thiên Ân biết nên đành khuyên ngọt cô một câu..
- Bệnh viện giờ đã im bật, Thiên Ân dăm dăm nhìn Nhi..
- sao cậu còn ở?_ Nhi nhú mày
- canh cậu! Mà dốt cục mấy ngày qua cậu ăn gì đó?
- canh xương hầm...
- sao lại ăn riêng món đó thôi! Mà tớ đâu có thấy cậu làm đâu!
- Nhi khẽ mỉm cười...
- vì mỗi lần ăn nó... Tớ mới cảm nhận được mẹ đang ở bên cạnh!

39. Chương 39: Vết Sẹo Quá Khứ

Thiên Ân sững người, nhìn Nhi không nói gì thêm..

Cả bệnh viện nháo nhác, nghe nói chủ tịch MN có đến. Thiên Ân tối sầm mặt mũi đang định đi ra ngoài thì đám người áo đen xông vào..

- chào con trai....!_ Đinh Kiến Văn máu lạnh cười. Nhi quay sang nhìn người đàn ông đó
- ông đến đây làm gì?_ Thiên Ân gằn giọng
- ta đến thăm con chút không được sao? Có phiền không? Vì ở đây là bệnh viện
- phiền!
- con hơi bất lịch sự đấy!

Thiên Ân bực giọng, rốt cuộc ông ta đến đây có mục đích gì? Sao lại... Thiên Ân giật mình, Kiến Văn, ông ta đang nhìn chằm chằm Nhi trên giường, đoạn khẽ nhếch môi cười..

- huh.. Tầm thường...
- ông nói linh tinh gì vậy?_ Thiên Ân lạnh lùng
- không có gì! Ta chỉ đến xem con thế nào thôi!

Kiến Văn cười, lẳng lặng cùng đám người quay về, ngay khắc đó, Nhi cảm nhận được như có luồng điện chạy qua.. Cái đó.... Cái đó...

Nhi ôm đầu đau đớn..... Cả người cứ run lên.... Đau quá.....

- này! Cậu bị làm sao vậy?_ Thiên Ân hốt hoảng chạy lại.. Nhi không ngừng ôm đầu...
- đau.....
- bác sĩ!

Thiên Ân gọi to, muện rồi, cũng may là vẫn còn người.. Cậu đi ra ngoài đợi trong lúc Nhi khám.. Đứng ngoài cửa mà lòng không yên, rút điện thoại gọi cho Thiên Ân nói về chuyện lúc nãy rồi tắt máy.. Tiếng bác sĩ vọng ra...

- sao nào... Cháu nhớ được gì chưa?_ bác sĩ ôn tồn sờ nhẹ lên đầu Nhi

- dạ.... Có.... Chút chút..._ Mắt Nhi vô hồn. Chẳng có chút định hướng gì cả..

Tất nhiên là nhớ rất rõ rồi.. Vết sẹo đó, vết sẹo đằng sau cổ của người đàn ông lúc nãy, hay nói chính xác là bố của Thiên Ân chẳng phải là rất quen thuộc sao, Nhi thu mình lại

- cậu ấy nói... Mái tóc của cháu rất đẹp! Phải chăm sóc cho thật tốt! Cháu rất thích hoa Lan và cậu ấy cũng bắt đầu thích theo...

Thiên Ân đứng hình, trái tim cậu như có gì đó cửa vào, thật sắc, thật mạnh mà cũng thật đau... Thiên Ân bỏ đi...

- và cậu ấy hứa... Nhất định sẽ lấy cháu! Nên nhất nhất phải đợi!

Nhi nói câu cuối rồi im hẳn..

- ừm.. Cháu chỉ nhớ vậy thôi sao?_ bác sĩ nhìn Nhi

- dạ... Chỉ có vậy!

- được rồi! Không sao! Nhớ được vậy là tốt! Chắc cháu bị mất trí nhớ rồi! Do tai nạn đúng chứ?

- dạ....

Nhi áp úng.... Bác sĩ đành lặng im, dặn dò Nhi một chút rồi quay về phòng làm việc của mình.. Nhi lặng thinh, nhìn lên đồng hồ, đã quá giờ rồi, muện thế này.... Thiên Ân đâu rồi nhỉ? Ra ngoài lúc này, không chỉ lạnh vì sương mà còn có nhiều bọn xấu... Nghĩ vậy thôi, Nhi mặc nguyên bộ đồ bệnh nhân rồi chạy ra ngoài.. Thật may mắn là hàng ngày cô bé có rèn luyện đều nên thể chất khá tốt.... Đi xuống hành lang tầng thứ 2 của bệnh viện, bóng tối bao trùm, Nhi có chút sợ nhưng vẫn lượn qua một vòng.. Tầng tầng một, nhưng mãi chẳng thấy tên bí đao kia đâu cả..

Đoàng.....

Rào....rào.....

Tiếng mưa xối xả, trút xuống phá tan bầu không khí tĩnh lặng vốn có.. Nếu Thiên Ân bị ướt thì chắc chắn sẽ cảm.. Nhi sợ quá.. Hai mắt bắt đầu đỏ dần lên, không cầm máy theo nên chẳng biết gọi cho cậu kiểu gì.. Nhi vòng ra sân sau của bệnh viện.. Ngoài này không có mái che, nên mưa ướt đẫm lắm, Nhi cố gắng tìm kiếm dưới mấy tán cây kia... Thấy bóng dáng quen thuộc đó, Nhi chạy vội đến.. Thiên Ân đang gục xuống... Một bên đầu gối co lên..

Nhi quỳ xuống trước mặt Thiên Ân, nhìn cậu... Tay cô bé run run đặt lên má Thiên Ân, có dòng nước nóng hổi chảy xuống, nước mưa... Không thể nào nóng như vậy được! Nhi lo lắng

- bí đao ngốc!

Thiên Ân nhìn lên, người con gái trước mặt cậu.. Rốt cục thì cô là ai? Sao làm cậu đau như vậy? Vì cô mà cậu lo, vì cô mà cậu nóng tính hơn bình thường, vì cô mà cậu gạt bỏ cái tôi của mình và vì cô mà trái tim cậu thổn thức đến lạ.... Tay kia vẫn đặt lên má cậu, Nhi chăm chú nhìn, nước mắt suýt nữa trào ra rồi..

- vào thôi! Ngoài này mưa! Bí đao như cậu sẽ ốm!

- cậu lo cho tớ?_ Thiên Ân nói nhỏ, giọng có chút gì đó thoáng buồn..

- sao lại không lo? Cậu giúp tớ nhiều vậy...

- cậu coi tớ là gì?

- là... bạn!

Nhi cố kìm nén lắm thì mới thốt ra được lời này.. Nhìn mắt Thiên Ân đỏ hoe.. Cô chợt thấy đau lòng.. Nếu cô không thích cậu, chắc chắn sẽ không như vậy..

- bạn thôi sao?

Thiên Ân thấy nhói đau ở đầu đó.. Giọng nói có chút căm hận mà vang lên....

- cậu... Tất cả.... Đều giống Uyển Uyển! Cậu là ai? Sao lại giống cô ấy đến vậy?

Nhi lặng im... Chắc chỉ là trùng hợp..

- sao cậu không trả lời...

Thiên Ân tức giận nhìn Nhi... Cô bé vẫn im lặng..

- trái tim này... Cậu thấy chứ...?

Thiên Ân đặt tay Nhi lên ngực mình, Phải.. Tim cậu đập nhanh lắm, tim Nhi cũng vậy.. Bàn tay bắt giắc run lên, cả hai đã ướt sũng từ khi nào.. Mưa ngày một lớn...

- mưa to rồi! Nếu cậu không vào nhanh sẽ bị cảm! Uyển Uyển sẽ trách tở!

Nhi lúi húi rút tay lại.. Thiên Ân lặng im, chỉ nhìn Nhi.. Gương mặt người đối diện... Đáng yêu và thật xinh đẹp, y hệt người đó khiến Cậu thực không kiềm chế nổi..

40. Chương 40: Cơn Gió Thoảng Qua

*** đặc biệt***** (=^x^=)

Nhi đứng hình, tim cũng ngừng đập luôn.. Sự việc xảy ra nhanh quá, cô bé hoàn toàn không phản ứng kịp... Môi Thiên Ân lạnh ngắt... Nhi đỏ mặt.... Nước mắt lăn dài trên má... Thiên Ân thực nghĩ cô là Uyển Uyển sao? Vậy nên cậu mới làm vậy? Tim nhói đau... Mãi sau môi cậu mới dời môi Nhi.. Như vừa nhận thức được hành động của mình, Thiên Ân thoáng đỏ mặt... Nhi đứng dậy...

- về thôi!_ giọng Nhi có chút lạnh lùng..

- xin lỗi....._ Thiên Ân nói xong cũng chỉ im lặng.. Nụ hôn này... Rốt cục là gì chứ... Cậu rốt cục cũng làm tổn thương người con gái kia...

Sau khi quay trở về phòng bệnh, Đành phải ngồi đợi cho khô quần áo vậy, Nhi quay vào phòng vệ sinh lấy khăn rồi đưa cho Thiên Ân, ý bảo cậu lau khô mặt mũi và cả đầu nữa.. Thiên Ân đành phải làm theo.. Tay cậu chợt dừng lại khi chạm đến môi của mình... Cậu vẫn còn cảm nhận được sự mềm mại, ngọt ngào kia... Thiên Ân vò đầu bứt tai..

- sao hả?_ Nhi cau mày..

- không! Xin lỗi cậu!

- không có gì! Cậu không cố ý! Tở biết!

Nhi quay đi.. Không muốn cho cậu thấy đôi mắt mọng nước của mình, Nhi cắn răng.. Nhất định! Nhất định không được khóc... Tim đau như bị cắt ra hàng nghìn mảnh vật.. Biết... Biết đó không phải là thật nhưng Nhi vẫn mong.. Vậy là sao chứ? Cái tên mà lúc đầu Nhi ghét cay ghét đắng mà bây giờ trái tim lại dành hết cho cậu.... Yêu.... Một người thật không đơn giản!

A...choo....

Tiếng hắt hơi làm Nhi giật mình quay lại..

- mệt hả?

- không! Chắc tại nãy dính mưa...

- kêu cậu vào mà không nghe!_ Nhi lườm.. Đi về phía Thiên Ân, đặt tay lên trán cậu..

- giờ muộn rồi... Cậu thay tạm bộ đồ trong nhà vệ sinh rồi ngủ đi! Đây là phòng vip chắc cũng chuẩn bị 2 bộ!

- còn cậu?

- tớ lát ngủ sau! Cả chiều rồi nên giờ không thấy buồn ngủ lắm!

Thiên Ân lặng nhìn Nhi..

Ân ngay phát cốc vào đầu.. Nhi lườm

- bí đao thổi nhà cậu!

- sao lại đánh tớ?_ Thiên Ân ôm đầu

Rắc...rắc...

Tiếng bẻ tay vang lên, Nhi nhếch mép cười, mắt sáng chói..

- vậy thì... Tớ có nên...

- ế? Bình tĩnh! Cậu phải thực sự bình tĩnh! Tớ sẽ đi ngay! Ok!

Thiên Ân lùi bước thương lượng, mặt Nhi đáng sợ quá... Cậu ba chân bốn cẳng chạy tót vào bên trong...

"tớ có nên ngừng yêu cậu..... Không nhỉ?"

Nhi nghĩ thầm.. Ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ, ánh mắt nhìn xa xăm...

"cậu ấy... Thực sự coi chuyện vừa rồi..... Đơn giản vậy sao?"

Thiên Ân thắc mắc..

"phải! Chỉ giống như cơn gió vừa thoảng qua vậy!"

Nhi thiếp đi lúc nào không hay, ngày hôm sau, mọi thứ sẽ trở về đúng theo quy luật của nó.. Sẽ không có gì thay đổi...

Cạch.....

Cửa phòng tắm mở ra, Thiên Ân ngó nghiêng thì thấy Nhi đang gật gù bên cạnh cửa sổ.. Khi ngủ trông cô thật thanh bình... Nhẹ nhàng... Cậu thực không muốn đánh thức Nhi dậy..

Chiếc vòng cổ cậu tặng đang trên cổ Nhi, chắc cô sẽ không biết đâu.. Đó là sợi dây chuyền rất đặc biệt! Một nửa của sợi dây chuyền cậu tặng Uyên Uyên, nửa còn lại cậu đem Nhi giữ.. Liệu đó là sai lầm...

- xin lỗi!!!

Tiếng thở dài nặng nhọc vang lên... Cậu không ngăn tim mình vì Nhi mà thổn thức, cậu cũng không thể vì Nhi mà bỏ mặc Uyên Uyên... Cậu không tin thời gian có thể làm thay đổi con người ta nhưng tình thế hiện giờ bắt buộc cậu phải thừa nhận.. Có lẽ thời gian mười mấy năm chờ đợi, tình cảm cậu.... Thay đổi rồi...

Ngày hôm sau...

Nhi nheo mắt thức giấc, ánh sáng hắt vào mặt cô... Nhìn quanh mà không thấy ai cả... Nhi vươn vai, hít một hơi thật sâu.. Cùng bắt đầu một ngày mới vui vẻ thôi nào.. Giờ cũng không thể đi học, Nhi đành nhờ bác sĩ cho cô bé đi chăm sóc bệnh nhân khác cùng, đến bữa trưa thì xuống khu bếp của bệnh viện nấu cháo cho mọi người ăn.. Vì đông nên Nhi phải nấu ít nhất 5-6 nồi cháo to bự.. Nấu xong, Nhi cùng mấy chị y tá lấy xe đi đẩy.. Thường thì người nhà bệnh nhân sẽ phải tự đi lấy nhưng hôm nay sẽ khác.. Các bác sĩ cũng như y tá có vẻ rất nhàn dối.. Một tay Nhi cũng lo phân nửa rồi, mọi người ăn cháo cô bé nấu, ai cũng khen ngon.. Nhi vui lắm.. Cuối cùng lại tìm được niềm vui nho nhỏ rồi..

- cháu hồi sức cũng nhanh gọn nhỉ?_ Bác sĩ khẽ cười

- dạ! Cơ thể cháu vốn khoẻ mà! Chỉ có đầu là không khoẻ thôi!_ Nhi gật đầu

- ừ... Nhớ cẩn thận nhé! Mà người nhà cháu có dặn ta là cháu ở đây khi nào họ đến đón sau!

- dạ vâng! Cảm ơn bác!

Bác sĩ đi ra ngoài, Nhi cũng không biết làm gì nên đành ngủ một giấc..

6h tối....

- trán cậu nóng quá này!_ Uyển Uyển sốt sắng nhìn gương mặt Thiên Ân đang đỏ gay lên.

Cô bưng bát cháo hành dưới nhà đem lên cho Thiên Ân.. Đỡ cậu ngồi dựa vào đầu giường.. Uyển Uyển cẩn thận thổi cháo cho nguội rồi bón cho Thiên Ân. Cậu nhóc cũng cẩn thận ăn nhưng có gì đó hơi lạ thì phải... Không giống bát cháo hôm trước cậu ăn, cùng một người nấu, sao lại khác nhau được nhỉ?

- cậu sao vậy?_ Uyển Uyển nhìn Thiên Ân

- à! Không! Chỉ là tớ thấy cháo lần này không ngon bằng lần trước cậu làm thôi!

Uyển Uyển giật thót, thật may là Thiên Ân không có nghi ngờ gì chứ không mọi chuyện sẽ bị lộ mất..

Ăn xong, Thiên Ân uống tạm thuốc rồi nằm nghỉ, được một lúc thì Thiên An và Nhi cũng về. Thiên An quay lên phòng, Uyển Uyển cũng vừa từ trên đi xuống, ánh mắt có chút căm phẫn nhìn Nhi..

- sao cậu nhìn tôi bằng ánh mắt đó?

- cô là đứa đáng ghét! Vì cô mà Thiên Ân bị cảm! Cô vui nhỉ?_ Uyển Uyển khoanh tay

- thật chẳng biết thế nào đâu! Nhưng tốt nhất cậu nên biết điều tí đi! Thật không ngờ người Thiên Ân hết mực yêu thương lại là loại người như vậy..

Nhi nói có hơi quá đáng nhưng với người như Uyển Uyển bây giờ thì đành vậy..

- cô ghen với tôi hả?_ Uyển Uyển nhếch mép cười. Nhi đang đi nhanh về phòng nhưng bước chân có chậm lại

- ghen sao? Xin lỗi nhé! Nhưng tôi không biết người nào mới thực sự đang ghen!

Nhi mỉm cười..rồi quay về phòng, Uyển Uyển thực sự tức đến xì khói tai nhưng vẫn không thể làm gì được..

” cô cứ đợi đấy! Xem tôi làm gì cô!”

41. Chương 41: Đùng Khóc.....

Sau ngày hôm đó, mọi thứ trở về ban đầu.. Chẳng ai, động chạm đến ai..

Hôm nay Nhi đến gặp gì của Quỳnh Nhi, vừa trông thấy cô bé đến đã vội vàng xin lỗi vì chuyện hôm trước, vì Nhi thích ăn nên gì ngày nào cũng nấu.. Vậy mà không ngờ lại hại Nhi vào viện... Nhi cũng ngại không kém...

Về Thiên Ân với Uyển Uyển thì vẫn mật mật ngọt ngọt còn hơn cả lúc trước.. Vậy nên Nhi rất hạn chế ở trong nhà, làm hết công việc xong, cô bé toàn ở trong phòng, có hôm thì qua bệnh viện, hôm thì đi gặp gì... Niềm vui nho nhỏ... Thà như vậy còn hơn là trông thấy hai người kia mật ngọt với nhau.. Không biết thế nào đâu.. Cơ mà Nhi ngứa mắt lắm, muốn cãi còn chẳng được!

- dạo này cậu sao thế?_ Thiên An lo lắng nhìn Nhi

- tớ không sao! Ừa? Cậu không đi tập hả?_ Nhi lắc nhẹ đầu

- không! Thấy dạo này cậu lạ lạ nên ở nhà chơi với cậu vài hôm!_ Thiên An vòng tay qua vai Nhi.. Kéo Nhi lại..

- hát nhé!_ Thiên An tiếp lời, chẳng cần Nhi đồng ý, cậu hát luôn..

Là bài because of you.. Bài mà Nhi rất thích, giọng cậu nhóc trầm ấm.. Nghe thật yên bình.. Làm mắt Nhi cứ díp cả vào..

Bài hát kết thúc, Thiên An mỉm cười

- hay....

Cậu ngừng nói, cúi xuống nhìn người con gái bên cạnh đang dựa vào cậu ngủ ngon lành, cậu bắt giác cười.. vén tóc mai Nhi gọn sang bên cạnh, cậu thở dài... Nhìn xung quanh, thấy con gấu bông Nhi hay ôm đang nằm gọn ở đầu giường..

Con gấu đó... Thực sự quan trọng với Nhi vậy sao? Nhìn thật không có gì đặc biệt cả..

Thiên An đặt Nhi nằm gọn trên giường, đóng cửa cẩn thận rồi quay lên phòng anh trai.. Lên đến nơi thấy hai người kia đang ôm nhau, cậu khó chịu, gõ nhẹ vào cửa

- là em hả? Có chuyện gì không?_ Thiên Ân quay lại, Uyển Uyển cũng quay sang nhìn

- có việc! Uyển Uyển! Phiền cậu ra ngoài!

- ừ! Hai anh em nói chuyện đi nhé!_ Uyển Uyển mỉm cười quay ra ngoài.. Nhưng cũng chỉ đứng nép ở bên cạnh tường..

- anh này!

- sao? Trông em mệt mỏi vậy?

- Nhi ngủ rồi....

Mặt Thiên Ân có chút đanh lại...

- rồi sao?

- anh đang dối lòng mình hả?

- không phải! Em về phòng mình đi!

- cố tình quan tâm Uyển Uyển.. Để gạt bỏ những suy nghĩ về Nhi.... Anh nghĩ em chưa lớn sao? Vẫn còn bé.. Còn cần anh bảo vệ?

Thiên Ân lặng im.. Đến nửa lời cậu cũng không nói.. Thiên An đặt nhẹ tay lên vai Thiên Ân..

- em biết... Người anh thực sự quan tâm là ai..... Vậy nên anh hãy suy nghĩ lại nhé!_ Thiên An nói xong đi thẳng ra ngoài...

Thiên Ân nặng nhọc nằm dài xuống giường.. Rốt cục thì... vẫn là Thiên An nói đúng.. Cậu đang tự lừa dối chính bản thân mình, lừa dối Uyển Uyển..... Cậu đã hứa.. Nên cậu nhất định phải giữ lời... Cậu đã hứa sẽ lấy Uyển Uyển..... Có ai để ý, giọt nước mắt của cậu lăn thật nhanh... Không để lại dấu vết gì cả...

" nếu... Tổ gặp cậu trước... Thì bây giờ liệu có tốt hơn không?"

8h tối..

Thiên Ân hốt hoảng chạy khắp nơi, Nhi với Thiên An cũng vậy.. Ai nấy đều lo lắng... Từ chiều đến giờ không thấy Uyển Uyển đâu cả, gọi điện thì không bắt máy.. Thiên Ân chạy đi tìm mà mãi không thấy, sự lo lắng càng ngày càng dâng lên cao hơn... Cậu bực giọng...

- chết tiệt... Cậu trốn đâu rồi.... Định bỏ tổ lần nữa sao?

Gọi cho Thiên An thì cậu chưa tìm thấy, Nhi cũng vậy, mỗi người rẽ một hướng.. Nhi chạy mãi... Mệt quá nên dừng lại một lúc.. Thấy có bóng người thấp thoáng phía trước.... Nhi tò mò chạy lại, phát hiện ra Uyển Uyển đang ngồi xổm dưới đất...

- sao lại ra đây? Để bọn tôi lo lắng đi tìm..

- cô được lắm.. Quyển rũ Thiên Ân của tôi, lại còn giả vờ hiền thực! Thì ra cô cũng chỉ có như vậy.. Thủ đoạn..._ Uyển Uyển đứng dậy, mắt ánh lên vẻ tức giận

- cậu có quyền gì mà nói tôi? Cậu nên nhớ... Tôi đã nhường nhịn cậu! Cũng chỉ vì cậu là người đặc biệt của Thiên Ân!_ Nhi lạnh tanh.. Cô bé cũng không biết Uyển Uyển lấy đâu ra mảnh thủy tinh nữa, cô ta tự cửa từng đường một lên tay mình..

- cô quyển rũ cậu ấy sao? Để giờ cậu ấy lấy tôi làm người thay thế?

Xẹt...

Lại thêm một đường dài nữa trên tay Uyển Uyển, máu bắt đầu chảy theo dòng xuống, Nhi hét hoảng

- cậu làm gì vậy?

- huh? Tôi làm gì kệ tôi! Liên quan gì đến cô đâu nhỉ?

Xẹt xẹt...

Lần này thì máu loang lổ, chảy cả xuống đất, Nhi vội vàng với tới giật mảnh thủy tinh, nhưng Uyển Uyển nhất nhất không chịu đưa, Còn cố ý xoay ngược đầu nhọn lại khiến chúng cắm sâu vào tay Nhi.. Cô bé nhăn mặt.. Cả hai đang rằng co thì Thiên Ân, Thiên An chạy đến.. Uyển Uyển khóc lóc dở giọng..

- cứu tớ với.....

Thiên Ân tức tối chạy đến giật mảnh thủy tinh rồi vứt đi, nhìn thấy tay Uyển Uyển toàn những vết cứa, máu chảy nhiều quá, vội vàng xé áo của mình quấn tạm vào cho Uyển Uyển.. Ánh mắt có chút căm phẫn nhìn về phía Nhi, chẳng biết thế nào mà vừa nãy lúc Thiên Ân đến Nhi lại là người trong thế chủ động khiến mỗi nghi ngờ là không thể tránh khỏi..

- là cậu làm? Uyển Uyển đâu có làm gì cậu đâu!_ Thiên Ân quát

- anh à.....

- em ra chỗ khác..!

Thiên An đành lặng im.. Nhìn Nhi đầy lo lắng, cậu chắc chắn.. Nhi không bao giờ làm như vậy...

- là do.....

- cậu khỏi giải thích! Do cậu thích tớ nên ghen tỵ với Uyển Uyển? Tớ thật không ngờ.....

Thiên Ân có chút nhíu trong lòng, nhìn người con gái trước mặt, ánh mắt cô lạnh tanh nhưng lại toát lên nỗi sầu nào đó..

Cậu cắn răng.. Cố gắng lắm mới nói ra được, biết sẽ làm tổn thương cô, nhưng nếu vậy.. Uyển Uyển của cậu.... Sẽ đau.. Nhi lặng im.. Dõi theo nhất cử nhất động của Thiên Ân.. Có giận thì Nhi cũng sẽ im lặng.. Cậu ấy không tin tưởng cô thì nói gì cũng vô ích... Thôi thì lùi một bước.. Cái bây này... Thật là giỏi..

Uyển Uyển đứng sau khe nhếch môi cười, nhưng đã kịp để Thiên An nhìn thấy..

- từ giờ trở đi! Đừng coi nhau là bạn!

Dứt câu, Thiên Ân đỡ Uyển Uyển quay về nhà..

- cậu không sao chứ?_ Thiên An nhìn Nhi

- không sao! Cậu về đi!

- nhưng còn cậu?

- nhanh!

Nhi hét lên.. Thiên An lặng im, nhìn Nhi.. Rồi quay về...

Tách..

Giọt máu đỏ tươi từ lòng bàn tay Nhi nhỏ xuống..

” đừng khóc.....”

42. Chương 42: Dã Ngoại..

Nhi mỉm cười..... Ngược mắt lên nhìn bầu trời thăm thẳm phía trên, những vì sao lấp lánh, đẹp đến kì lạ, Nhi nhìn không chớp mắt... Từ giờ không là bạn nữa sao? Vậy thì.....

Tốt thôi..Nhi sẽ không cần phải quan tâm đến cậu ấy nữa.. Trái tim sẽ không bị tổn thương.. Bao nhiêu nỗi đau đã trải qua.. Trái tim cũng đã sút mẻ theo năm tháng, mà có sút thì rất khó để lành lại..

Nuốt ngược nước mắt vào trong.. Nhi khẽ mỉm cười.. Đôi mắt lấp lánh, u khuất đến lạ lùng.. Tay Nhi chảy máu.. Nhưng lại không hề đau bằng việc Nhi được nghe câu nói đó phát ra từ chính Thiên Ân.. Sức công phá của nó..... Mạnh thật... Làm tim Nhi vỡ vụn ra rồi...

Tại căn phòng của Thiên Ân..

Vết thương cũng đã băng bó xong.. Thiên Ân thở dài..

- cậu đau không?

- không! Tổ đã đỡ rồi!_ Uyển Uyển lắc nhẹ đầu..

- chiều cậu bỏ đi đâu?

- tổ đã nghe thấy tất cả... Nên bỏ đi nhưng khi vừa tìm thấy tổ.. Nhi lại trách cứ rồi...

- được rồi!

Uyển Uyển bậm môi.. Cô còn chưa nói hết.. Thiên Ân nhìn cả hai, khẽ cười..

- nói dối!

- em nói gì vậy?_ Thiên Ân nhìn Cậu em..

- đừng quan tâm! Lo cho Uyển Uyển của anh đi! Thời gian có thể làm thay đổi một con người.. Điều có quy luật của nó cả! Ở hiền thì gặp lành!

Rầm...

Cánh cửa đóng sầm lại... Thiên Ân ngạc nhiên với những gì Thiên Ân vừa nói..

- cậu nghỉ đi! Muộn rồi!

- ừ!

Uyển Uyển gật đầu mỉm cười rồi nằm xuống. Tay Thiên Ân vẫn nắm tay của Uyển Uyển.. Tay cậu ấm nhưng tim cậu thì không hề ấm tí nào.. Cậu có hơi quá đáng không nhỉ? Chưa kịp hiểu rõ vấn đề đã đồng dạng tuyên bố rồi.. Giờ thì làm sao để có thể quay trở về thời điểm xuất phát đây... Muộn rồi.. Không biết Nhi về chưa nhỉ? Chẳng phải bạn bè nữa rồi.. Cậu chẳng còn chút lí do nào để quan tâm Nhi cả. Rút tay mình ra khỏi tay Uyển Uyển. Thiên Ân đóng cửa cẩn thận rồi đi về phòng.. Trần trọc cả đêm, mà không tài nào ngủ được.. Trong đầu cậu... Tất cả đều có Nhi xuất hiện.... Sự hối hận lại khiến cậu phải bận tâm, nhưng Nhi làm Uyển Uyển của cậu ra như vậy.. Thật không thể xem nhẹ được.....

Ngày hôm sau.....

Nhi tự đi bộ đến trường, đáng lí ra phải vui mới đúng, vì hôm nay cô bé được nhận lương.. Mà số tiền mua máy cũng không bị trừ, chẳng hiểu sao... Lại buồn đến thế..

- Nhi!

Tiếng hét thất thanh vang lên, Nhi hoảng hồn

- cậu làm tớ giật cả mình! Làm gì mà hét to thế?
- tay cậu... Bị sao vậy?
- chuyện dài dòng lắm...

Hai cô bạn kéo nhau ra sau trường.. Sau một hồi chất vấn, thăm dò và giảng giải thì cuối cùng Quỳnh Nhi cũng hiểu ra được vấn đề của nó... Đúng là chỉ có mỗi Quỳnh Nhi là hiểu cô bé thôi.. Nhi thoáng buồn..

- cô ta đúng là đáng ghét mà.. Thật không ngờ.....

Quỳnh Nhi cũng bực thay.. Người gì đâu mà xấu tính.. Mình tự làm rồi đổ lỗi cho người khác..

- tớ không trách gì hai cậu ấy... Là do tớ, Biết cậu ấy yêu ai rồi mà vẫn.....

Nhi chán nản nhìn xa xăm..

" nhà trường thông báo... Kế hoạch dã ngoại của chúng ta sẽ được thực hiện vào ngày thứ 6-7 của tuần này.. Các em về chuẩn bị! Địa điểm tập trung thì ở trường, các em đến từ 5:30 nhé! Lưu ý: buổi dã ngoại chỉ dành riêng cho khối 12"

Quỳnh Nhi nhìn cô bạn mình, mắt sáng lên..

- sướng ghê.... Sắp được đi dã ngoại rồi! Cậu biết ở đâu không?
- ở trang trại gần bìa rừng ấy.. Cách khá xa thành phố này..
- vậy hả? Không biết chỗ đó có đẹp không nhỉ?
- có chứ... Chắc chắn là đẹp rồi..
- ta lên lớp thôi!

Quỳnh Nhi lôi cả người cô bạn đi. Cả hai quay về lớp, thấy mấy bạn trong lớp cũng bàn tán rộn ràng lắm, riêng Nhi là im lặng. lát sau, đám con gái bắt đầu xúm xuống bàn hai tên nhóc kia hỏi hỏi han han.. Nào là hai cậu định đi với ai? Hai cậu có đi cùng lớp không? Nghe nói chương trình dã ngoại lần này có nhiều trò chơi hay lắm cậu có tham gia không?... Blo bla.....

Nhi ngồi ngay gần đó nên đau hết cả đầu với mấy đứa này.. Có mỗi buổi dã ngoại thôi mà..

- chúng tôi sẽ đi cùng bạn gái!_ hai anh em nhìn nhau.. Thiên Ân thắc mắc..

Thiên Ân có bạn gái rồi mà không báo thẳng anh này lấy một tiếng sao?

Quỳnh Nhi nghe hai từ bạn gái mà mặt dài ra.. Thực thì cô có thích Thiên Ân thật.. Nhưng cậu ấy có bạn gái rồi.. Haizz.. Có muốn cũng khó..

Nhi thì cảm tạ ông trời vì cô bé được trả lương đúng lúc, mặc dù có tiền tiết kiệm riêng nhưng tốt nhất là cứ giữ, được đồng nào thì hay đồng nấy..

Tan học.....

Thiên Ân toe toét chạy về phía Nhi..

- cậu có chuyện vui hả?_ Nhi vừa thu gọn sách vở vừa hỏi
- vui chứ.. Sắp tới sẽ được đi dã ngoại cùng cả lớp và đặc biệt là cậu nữa!
- có gì vui....
- đồng ý làm bạn gái tớ hôm đấy nha!

Nhi lắc đầu.. Nhẹ nhàng nói

- tớ không muốn mất đi một người bạn.. Vậy nên tớ sẽ không đồng ý.. Có người rất thích cậu đấy!
- ai vậy? Là bạn cậu phải không?
- Quỳnh Nhi đấy! Lúc nào cũng kể về cậu.. Trong phòng thì chi chít ảnh của cậu..

- nhưng tớ thích cậu cơ..._ Thiên An nhún vai..

- cậu nghĩ lại nhé! Quỳnh Nhi thực sự rất tốt.. Cô gái như vậy rất ít.. Cậu ấy không chê tớ nghèo, mà cô mà vẫn tốt với tớ..

Thiên An lặng im.. Kể ra thì cô bạn của Linh Nhi đúng là rất xinh thậm chí còn đáng yêu nữa, mà không đua đòi như mấy cô gái khác. Nhưng Nhi còn hơn thế.. Khó nhí.. Như vậy thì Nhi sẽ mất đi người bạn tốt, kể cả bạn thân đến mấy thì cũng rất mực khó chịu khi người mình thích lại đi thích người khác. Cậu chỉ nói thích Nhi trước mặt Thiên Ân, chứ cậu vẫn luôn coi Nhi giống như người chị gái vậy.. Vì.. Nhi giống Uyển Uyển mà cậu biết, một cô gái mạnh mẽ, nhường nhịn, chịu đựng.. Hồi cậu còn bé, ngoài có anh bảo vệ ra thì lúc nào Uyển Uyển cũng bên cậu, làm cho cậu đủ thứ.. Cậu thích là hai người họ chiều cậu liền.. Còn Uyển Uyển bây giờ... Cậu có linh cảm.. Đây chỉ là một trò lừa... Vô cùng thú vị...

43. Chương 43: Ngại Ngùng

Thứ 6- 5:30”

Học sinh đã tập trung đông đủ ở trường, khối 12 có 5 lớp từ T1->T5

Nhà trường đã thuê xe riêng.. Mỗi lớp sẽ đi chung một xe, còn thầy cô sẽ đi xe riêng.. Báo cáo điểm danh sĩ số xong, cả đoàn bắt đầu khởi hành.. Nhi mệt, nên suốt cả quãng đường chỉ dựa vào người Thiên An mà ngủ ngon lành..

- Quỳnh Nhi! Cậu mang nước không?_ Thiên An quay sang bên cạnh

- ừm.. Tớ có! Cậu khát hả?

Quỳnh Nhi lấy trong túi ra một chai nước khoáng đưa cho Thiên An, mặt thoảng đỏ.. Thiên An mỉm cười cảm ơn rồi quay đi.. Chết mất.. Không cười thì sống mà cười chắc Quỳnh Nhi sẽ toi mất.. Căn bản là nó có năng lực hút hồn người mà..

Kít.....

Đoàn xe dừng lại sau chặng đường dài, Nhi sực tỉnh dụi dụi mắt ngồi dậy.

- đến nơi rồi.... Cậu có mệt không?

Thiên An ân cần, Nhi lắc nhẹ đầu rồi xách đồ xuống, còn phải dựng lều nữa.. Quỳnh Nhi với Nhi sẽ cùng một nhóm.. Thiên Ân với Thiên An một nhóm, còn Uyển Uyển thì cùng nhóm với Lan, lớp phó học tập.. Đang yên đang lành tự nhiên bạn Phong bê đê yếu điệu chạy đến.

- xong chưa mấy nàng?

- sắp! Ông còn không về lều mình hả?_ Quỳnh Nhi quay sang

- tui có người dựng hộ rồi!

- ai?

- Thiên An đó! Xem cậu ấy kia.... Chụi ui... Người gì đâu mà tốt bụng thế không biết!

Cả hai cô bạn đồng loạt nổi da gà.. Cái tên này biến thái nặng rồi.. Người ta là trai thẳng, đâu phải ai cũng cong như ông đầu! Thiên An có quay sang nhìn hai cô bạn rồi nháy mắt cười.. Đám con gái vì vậy mà chết lên chết xuống..

Sau phần dựng lều.. Các bạn trai có công việc trọng đại đó là canh cho mấy bạn nữ tắm.. Mấy thành phần háo sắc thì bị thầy cô cho ở ngoài.. Đàng nào thì cũng chỉ là canh xung quanh khu vực đấy thôi.. Chứ chỗ tắm cũng được che bởi mấy lớp cây rồi..

Mấy bạn nữ thi nhau nhảy xuống suối.. Nước vừa trong lại vừa mát nữa, nhìn được cả sỏi bên dưới.. Nhi thích thú thò tay xuống nhặt mấy viên sỏi bạc lên ngắm ngía..

- ủa Nhi? Viên gì mà đẹp thế?_ các bạn cùng lớp xúm lại, đây là lần đầu tiên họ chịu nói chuyện với Nhi..

Nhi ban đầu có chút ngạc nhiên rồi mỉm cười nhẹ.. Và đây cũng là lần đầu tiên mấy bạn trong lớp thấy Nhi cười...

- sỏi bạc! Tớ vừa lấy ở dưới lên đó!

- đẹp ghê ha...

- ủa? Các cậu không chơi cùng Uyển Uyển hả?_ Nhi ngạc nhiên

- cậu ta đáng ghét lắm.. Cái mặt lúc nào cũng vênh lên... Sĩ diện.. Cậu là bạn gái của Thiên Ân đây mà..

- lớp thì nên đoàn kết! Thôi thì chúng ta bỏ qua cho nhau nhé!

Mấy bạn nữa cũng gật gù.. Kéo Uyển Uyển lại chơi cùng cả lớp.. Vui ơi là vui, đầu tóc ai cũng đều ướt sũng... Tắm xong.. Các bạn lên thay đồ... Rồi thay lượt cho mấy chàng.. Nói là thay chứ chạy đi chơi hết vì con trai tắm ai mà thêm ngó!

Đốt lửa trại xong, các bạn ngồi quây quần bên nhau trò chuyện, chẳng còn phân biệt lớp nào với lớp nào nữa..

- khiêu vũ theo cặp nào!_ cô giáo chủ nhiệm 12T1 là người trẻ trung năng động nhất trong các giáo viên đề nghị.. Cả 5 lớp vỗ tay tán thưởng..

- nhạc đâu cô?

- các em cứ từ từ khiêu vũ.. Còn nhạc cứ để cô lo ok! Giờ chọn cặp đi!_ cô giáo cười tươi.. Chạy đi lấy loa bật nhạc.. Mấy trăm học sinh bắt đầu tìm kiếm đối tượng cho riêng mình..

Nhi nhìn Thiên Ân cười tươi.. Cậu gật đầu hiểu ý rồi đi ra..

Quỳnh Nhi đang ngó nghiêng chẳng biết chọn ai, các bạn khác chọn xong cả rồi.. Quay sang thấy ngay Thiên Ân đang đi đến, Quỳnh Nhi ngại nên quay đi chỗ khác..

- tớ có thể nhảy cùng cậu chứ?_ Thiên Ân mỉm cười đưa tay ra.. Quỳnh Nhi đỏ mặt lúng túng..

- à... Còn Nhi?

- cậu ấy không nhảy! Cậu đồng ý chứ?

Quỳnh Nhi không biết làm thế nào nên gật nhẹ đầu.

Đằng nào thì đó cũng là Thiên Ân, người cô bé thích.. Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, các đôi bắt đầu điệu nhảy của mình.. Nhi đứng nhìn cô bạn thân thì phì cười.. Họ thật đẹp đôi mà... Còn Thiên Ân với Uyển Uyển.... Xem họ tình tứ chưa kìa.. Nhi quay ra chỗ khác, cách khu này một đoạn.. Ngồi tạm lên mặt đất, mùi cỏ non thật thanh mát.. Đêm nay trời rất nhiều sao, ánh trăng cũng thật sáng.... Nhi ngồi nghe tiếng nhạc du dương mà mắt cứ díp lại.. Buồn ngủ quá.. Chui về lều ngủ trước vậy...

Buổi tối mà vui ghê, các thầy cô mọi hôm khó tính mà hôm nay dễ tính khác thường.. Lại còn nghịch hơn cả học sinh... Thiên Ân với Thiên Ân thì bị các thầy cô kéo bắt phải hát, vậy là cả hai bắt đầu giọng hát du dương của mình.. Hơn trăm học sinh ai cũng chăm chú lắng nghe..

Hai anh em họ đích thị là hai giọt nước nên thỉnh thoảng có qua đổi chỗ cho nhau nên chẳng ai biết đâu là anh đâu là em nữa.. Lộn tùng phèo hết cả lên rồi..

Hát xong, hai anh em bị các thầy cô véo má, xoa đầu... Căn bản vì họ vừa ngoan vừa đáng yêu nên ai cũng quý đó mà..

Tan tiệc, mọi người giải tán, Quỳnh Nhi chui vào trong lều thì thấy Nhi đang ngủ ngon lành, cô cũng nằm xuống rồi ngủ thiếp đi luôn... Cả ngày hôm nay đã đủ mệt rồi..

44. Chương 44: Đi Lạc

- Nhi ơi! Nhi!

Tiếng gọi khê vang lên, Nhi tựa mình mở mắt, ngồi dậy..

- có chuyện gì vậy?

Vợ lấy cái điện thoại, ủa? 12 h đêm? Quỳnh Nhi cũng nằm ngay cạnh ngủ say như chết rồi..

- ưm... Đi ra đây cùng tôi đi!

- đi đâu? Cậu không ngủ hả? Muộn rồi mà!

- tôi vừa phát hiện ra một chỗ hay lắm! Chúng ta đi nhanh còn về!

- sao cậu không rủ Thiên Ân? Rủ tôi làm gì?_ Nhi nghi hoặc nhìn Bóng đen trước mặt

- không! Hai đứa đi mới vui! Đi đi!

Nhi còn chưa kịp ngáp nốt lần cuối đã bị lôi đi rồi. Nhi nhắm mắt run lên.. Gì chứ đang nằm ấm mà chui ra ngoài trời đây sương thế này! Thật là yêu quý cái giường quá đi..

- đi nhanh còn về nào!

- này! Cậu chạy nhanh thế?

Nhi bị bóng đen lôi đi, sao tự nhiên lại chui vào rừng làm gì nhỉ? Đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ thì cánh tay bóng đen đó tuột ra khỏi tay Nhi rồi biến mất sau lùm cây.. Nhi hoảng hốt nhìn xung quanh, chỗ này... Cô bé chưa được vào một lần nào cả... Xung quanh không có đường đi mà toàn cây là cây.. Nhi ngó xung quanh, trời tối quá..

- này! Cậu đâu rồi! Đợi tôi với!

Rít.....

Nhi sợ hãi, nghe tiếng gió tách lá mà rùng rợn ghê, Nhi tiến tới tìm đường ra nhưng hình như càng đi càng sâu vào bên trong thì phải.. Nhi giật mình, chớp le lối trên bầu trời.. Hình như sắp sửa có mưa to rồi.. Nhi đành chịu.. Ngồi thụp xuống một gốc cây.. Nhi ôm gối mà khê thờ dài.. Chẳng sao cả.. Vì mọi người không thấy cô trong lều nhất định sẽ đi tìm!

Rào... Rào.....

Mưa xối xả, hắt vào mặt Nhi, người cô bắt đầu run lên vì lạnh.. Đôi mắt mệt mỏi nhắm dần lại..

Tại khu trại..

Cả đoàn trường nháo nhào chui vào trong xe trú mưa, đài báo rõ ràng thời tiết đẹp vậy mà giờ mưa.. Các bạn lớp trưởng bắt đầu điểm danh học sinh..

- Nhi.. Nhi đâu rồi?_ Thiên Ân lo lắng quay xuống

- tớ không biết! Lúc tỉnh dậy đã không thấy Nhi đâu rồi! Điện thoại vẫn ở đây!_ Quỳnh Nhi cũng lo lắng không kém... Cả hai vội báo với thầy cô giáo.. Nghe đến đây Thiên Ân tức tốc khoác áo chạy đi trong sự ngạc nhiên của cả lớp..

Mặt Uyển Uyển biến sắc.... Chẳng biết đang vui hay đang giận nữa..

- Nhi!

Tiếng gọi thất thanh vang lên giữa cánh đồng rộng lớn, biết tìm cô ở đâu bây giờ? Trời thì mưa to.. Sức khoẻ Nhi không được tốt... Thiên Ân chạy quanh, cậu mới sực nhớ ra.. Nhìn sang cánh rừng bên cạnh, cậu

neho mắt rồi chạy thẳng tới.. Ngó quanh ngó quất.. Trong đây rất mực tối tăm.. Nghe tiếng gió rít lại rất đáng sợ, chắc Nhi sẽ không vào đây.. Nhưng...

- sợi dây chuyền?

Thiên Ân ngập ngừng.. Trên người chẳng mang theo cái gì cả.. Nhờ cứu được Nhi ra thì cậu sợ cả hai cũng sẽ lạc luôn.. Mắt Thiên Ân nhìn quanh xem có vật nào hữu dụng không thì thấy có nút thắt đỏ đỏ trên cành cây, cậu lấy đèn pin soi, vừa đi vừa tìm nút thắt, có vẻ như đây là dấu thì phải.. Đi hết đoạn dấu đỏ.. Cậu soi xung quanh, chân dò từng bước một.. Ánh đèn pin chợt bị ngăn lại.. Cậu nhú mày chạy vội đến..

- Nhi!... Này! Không sao chứ?_ Thiên Ân vỗ nhẹ vào mặt Nhi nhưng chỉ thấy cô lặng im bất động, hai mắt thì nhắm nghiền..

Thiên Ân hoảng quá bế xốc Nhi lên chạy nhanh theo dấu đỏ mà ra ngoài.. Vừa ra đến nơi thì thầy cô với mấy bạn cũng vừa tới..

" chúng ta... Không là bạn rồi nhỉ?"

Mắt Thiên Ân có chút đỏ, Nhi đã được thầy cô đưa đi rồi.. Một mình cậu đứng đây...

- Ân! Cậu đứng đây làm gì vậy? Mưa to quá! Sẽ cảm mất!_ Uyển Uyển cầm theo ô chạy đến..

" vào thôi! Ngoài này mưa.. Bí đao như cậu sẽ ốm!"

Giọng nói Nhi vang vọng bên tai.. Hơn ai hết, cậu mong người chạy đến che mưa cho cậu là Nhi chứ không phải Uyển Uyển..

- không sao! Ta về thôi!

Hai người cùng nhau ra về, vì Thiên Ân cao nên lẽ đương nhiên là cậu cầm ô.. Uyển Uyển vừa mừng vừa lo.. Vừa lên đến xe. Nghe mấy bạn nói Nhi đã tỉnh, Thiên Ân thở phào nhẹ nhõm.. Nhi đang bị ủ cho nóng người.. Sắp ngạt thở rồi.. Ngoan ngoãn uống hết hộp sữa Thiên Ân bón cho, Nhi khẽ rùng mình rồi thôi..

- cậu đỡ chưa?_ Thiên Ân ân cần nhìn Nhi

- tớ không sao!

- ai bảo cậu vào trong đây?

Ánh mắt Nhi rời đến người đang ngồi hàng ghế đối diện.. Có ai đó giật mình tránh né

- không sao! Chỉ là tớ đi lạc!

Nhi lắc nhẹ đầu... Tất cả.. Nhi sẽ cho qua.. Nhi không muốn gây thù gây oán với ai cả.. Thiên Ân nhìn Nhi cũng chỉ biết im lặng.. Nhi nói thế nào thì cậu cứ tin là vậy đi... Đẳng nào thì chuyện cũng xảy ra rồi.. Biết trách ai?

- ngủ đi không mệt!

Thiên Ân kéo lại tấm áo trên người Nhi, khẽ kéo cô dựa vào vai mình.. Nhi nhắm mắt lại ngủ một giấc.. A ha.. Chắc sáng mai dậy tên nhóc này sẽ như cả hai vai mất.. Quỳnh Nhi bên này cũng đã dựa vào vai cậu mà ngủ say rồi.. Nhìn hai cô bạn thân này.. Thật đáng mến..

Uyển Uyển bên này cũng chẳng vừa, xoay qua ôm Thiên Ân mà ngủ.. Cậu cười nhẹ rồi quay sang nhìn về phía Nhi.. Mới đó mà sắc mặt đã hồng hào lên rồi.. Thật khiến người khác lo mà!

" nhỏ ngốc!"

45. Chương 45: See You Again

Sáng hôm sau...

Cả 5 lớp cùng ăn liên hoan cho buổi cuối cùng. Ai nấy đều rất vui vẻ.. Sắp ra trường đến nơi rồi, vậy mà quán thầy cô mãi thôi.. Tầm chiều tối, cả đoàn ra về, Nhi đang định leo lên xe thì có ai đó chạm nhẹ vào vai, cô quay lại..

- chuyện gì vậy?_ Nhi ngạc nhiên nhìn người đối diện

- đây chuyện...

Thiên Ân đưa sợi dây chuyền cho Nhi rồi quay lên xe. Nhi im lặng nhét sợi dây chuyền vào túi rồi quay vào.. Nhi còn tưởng nó mất rồi cơ, may quá..

- Nhi ơi! Cậu ra chợ mua hộ tôi ít đồ về làm bữa tối nhé!

Uyển Uyển gọi to, vừa mới nghỉ được có 30" mà đã sai người khác rồi, Nhi ậm ừ rồi cùng cầm cái ví đi chợ...

- Uyển Uyển! Cậu có mệt không?_ Thiên Ân đi xuống tầng..

Uyển Uyển trông thấy cậu thì quay lại mỉm cười lắc nhẹ đầu.

Thiên Ân tiến tới ôm cô vào lòng.. Uyển Uyển ngạc nhiên..

- mai Thiên Ân đi mỹ rồi! Một tháng mới về!_ Thiên Ân buồn bã

- nhớ em hả?_ Uyển Uyển phì cười

- nhớ chứ!_ Thiên Ân gật gật.. Uyển Uyển vỗ nhẹ lưng cậu an ủi

- thì cậu với tớ có thể qua thăm cậu ấy mà!

- biết thế nhưng có nhóc bên cạnh vẫn vui hơn chứ!_ Thiên Ân buông Uyển Uyển ra, cô mỉm cười, rướn người hôn lên má cậu..

- không sao! Cậu ấy sẽ ổn!

- ừ!_ Thiên Ân bị hành động của Uyển Uyển làm cho bất ngờ, cậu gãi đầu mỉm cười..

Nhi thản nhiên đi vào, cảnh này đã quá quen thuộc rồi.. Chẳng còn gì lạ lắm nhưng mỗi lần như vậy.. Nhi lại cảm thấy nhớ bên lòng ngực..

Bữa tối diễn ra khá nhanh, vì mọi người còn giúp Thiên Ân dọn đồ đạc nữa.. Dọn xong cũng đã muộn, Nhi quay về phòng mình. Đang ngồi nghịch cún con thì Thiên Ân mở cửa vào, ngồi phịch xuống bên cạnh Nhi thở dài..

- mai tớ đi rồi!

- ừ! Giữ gìn sức khỏe nhé!_ Nhi buồn bã gật đầu.. Tên bí ngô lắm chuyện này mà đi thì cũng nhớ lắm chứ..

- nhớ tớ không?

- nhớ!

- không biết tớ có nhớ Quỳnh Nhi không nhỉ?

Tên này.... Hai câu hoàn toàn không ăn khớp với nhau, Nhi nheo mày

- tất nhiên rồi! Chắc Quỳnh Nhi sẽ nhớ cậu lắm đó!

- vậy hả?

- ừm!_ Nhi nhún vai gật đầu

- này! Ở nhà hay đi đâu thì nhớ cẩn thận nhé! Canh chừng Uyển Uyển đấy! Dù có chuyện gì xảy ra cũng phải đợi tớ về!_ Thiên Ân nhìn Nhi

Nhi mỉm cười, tất nhiên là phải vậy rồi! Nhưng chính Nhi còn chẳng biết mình sẽ trụ được bao nhiêu lâu tại đây nữa.. Hai mắt rưng rưng.. Thiên An ôm Nhi vào lòng... Tựa nhẹ cầm lên vai cô bé..

- không sao! Cậu nhất định sẽ ổn thôi!

Nhi thực không dám khóc, nhưng xống mũi cay xè hết cả. Thật buồn quá, Thiên An đi rồi, ngoài cún con ra thì biết trút bầu tâm sự cùng ai đây?

Chụt.....

Thiên An hôn nhẹ lên trán Nhi, xoa xoa đầu cô rồi tùm tùm cười..

- này!_ Nhi lườm nguýt..

- hì hì... Mai xa rồi! Cả tháng mới được gặp lại đó! _ Thiên An gãi đầu cười cười..

- haizz! Cậu về phòng nghỉ đi! Mai còn đi sớm!

- ừ! Ngủ ngon nhé tình yêu!

Thiên An nháy mắt tinh nghịch rồi chạy tót lên phòng. Nhi khoá cửa lại cẩn thận rồi lên giường đi ngủ.. Hôm nay quả thực là một ngày dài!

Phòng Thiên Ân..

- anh này!

- gì hở?

- em đi rồi! Anh nhớ để ý đến Nhi hộ em cái nhé!

- ừ! Anh biết!

- haizz, em sẽ nhớ mọi người lắm! Nhớ giữ gìn sức khoẻ nhé!

- nhóc cũng vậy nha! Đi đi! Hết tháng rồi về với anh!_ Thiên Ân vò đầu cậu em trai rồi mỉm cười

- ok anh!

Hai anh em nhìn nhau cười, cậu nhóc này, mới ngày nào còn bé xíu lẻo đẻo theo anh mà giờ đã lớn tướng và trưởng thành rồi! Thiên An ngày còn bé xíu, cậu đáng yêu lắm, Thiên Ân cứ trêu cậu mãi thôi! Mấy lần làm Thiên An khóc.. Nghĩ lại trong lòng cảm thấy vui vui.. Rốt cục thì Thiên An là một người rất quan trọng trong cuộc sống này của cậu! Và đối với Thiên An thì tất nhiên anh trai " bí đao" của cậu là trên hết rồi..

Cả căn nhà tối đen như mực, mọi người bắt đầu chìm vào giấc ngủ sâu của mình...

Sáng sớm hôm sau..

Sau khi thu dọn đồ đạc lên xe cẩn thận và chắc chắn rằng không bị thiếu thứ gì.. Thiên An mới chào tạm biệt mọi người.. Cậu nói nhiều lắm, dặn anh trai ăn khoẻ ngủ khoẻ, dặn Uyển Uyển chăm anh cậu thật tốt, còn Nhi, cậu huyền thuyên đủ thứ, ăn nhiều, ngủ đủ, giữ gìn sức khoẻ! Và đợi cậu về. Xong lại còn khuyến mãi thêm cho hai má Nhi hai nụ hôn nữa, thiết tình.. Nhi muốn đấm cho cái tên luôn luôn tranh thủ này quá.. Nhưng mai.. À không! Chỉ lát nữa thôi là không được nhìn thấy cái mặt gian tà kia rồi... Nhi buồn bã. Thiên An nhìn Nhi một cái rồi leo lên xe.. Bóng xe cậu khuất dần, khuất dần đến khi Nhi không còn trông thấy gì nữa thì cô mới thở phào quay về phòng..

" giữ gìn sức khoẻ nhé bí ngô! Tổ sẽ rất nhớ cậu! Yên tâm.. Tổ sẽ đợi cậu quay về... Miss you.... And..... See you again"

46. Chương 46: Khinh Thường

Thiên An đi rồi, chẳng còn ai tâm sự.

Nhi buồn muốn thú ruột luôn.

Gâu..... Gâu....

Nhi thở dài bế cún con lên. Miệng thì cười nhưng chẳng hiểu sao nước mắt lại cứ thế đua nhau chảy hàng dài trên má. Nhi sụt sịt, mới đó mà đã nhớ tên nhóc kia rồi, đang ngồi ngẩn ngơ thì Uyển Uyển từ ngoài đi vào, Nhi thoáng ngạc nhiên nhưng rất nhanh chóng, ánh mắt đánh lại....

- cậu vào đây có chuyện gì?

- Cô như vậy mà cũng mít ướt nhỉ?

- Việc của cậu?

- Haizzzz..... Cô cứng đầu thật! Còn Thiên Ân thì năm lần bảy lượt bênh vực cô! Chán chết.....

Uyển Uyển khê liếc xuống cổ Nhi, cô nhếch mép cười rồi đi ra ngoài.

Nhi có chút thắc mắc. Tay vân vê sợi dây chuyền trên cổ, Nhi buông cún con rồi đi ra ngoài, lại phải làm công việc của mình thôi. Nhi lên tầng phòng một để dọn dẹp, lấy đồ xuống giặt.

Bước vào phòng Thiên An, Nhi hít một hơi thật sâu, mùi hương của cậu nhóc vẫn còn lưu lại, Nhi sắp xếp lại đồ đạc trong phòng cho gọn gàng, lau cửa kính thật sạch, Nhi bỏ quần áo của cậu vào giỏ, đóng cửa cẩn thận rồi đi sang phòng Thiên Ân, cậu nhóc đi tập rồi, chẳng còn ai trong phòng, Nhi buồn rầu ngó quanh... Câu nói buổi tối hôm đó.. Nhi vẫn còn nhớ rất rõ, chỉ cần gấp chăn Thiên Ân đắp, xếp lại đồng sách mà cậu hay đọc hay xếp lại đồng quần áo cậu mặc thôi cũng đủ để Nhi nhớ.... Rồi đau.... Làm gì cũng vậy, hình ảnh tên bí đao kia luôn tràn ngập trong đầu, mặc dù ngày nào cũng mặt chạm mặt...

Nhi leo lên chiếc ghế cao để tháo rèm... chẳng biết ngẩn ngẩn ngơ ngơ thế nào mà trượt chân ngã từ trên xuống, ê hết cả mông...

- mình hậu đậu quá!

Nhi tự cốc nhẹ vào đầu mình vừa xoa mông vừa đứng dậy, thiệt tình, ngày gì mà đen vậy nè. Chiếc rèm cũng vì vậy mà bị Nhi lôi xuống hết luôn, thật may là không bị gì chứ không cái rèm hàng hiệu này thì moi đầu tiên ra mà đền..(nàng có quỹ đen đó thôi --)

Khập khiễng ôm đồ xuống để giặt, Nhi đau đến méo cả mặt luôn. Uyển Uyển cũng vừa từ phòng đi ra, cô rẽ sang phòng Thiên Ân, thấy cuốn sổ nhỏ màu hồng ở trên bàn, Uyển Uyển lôi ra đọc..

" thì ra đây là..... huh.....cũng có ích đấy nhỉ?"

Uyển Uyển đặt quyển sổ xuống rồi tiến tới chỗ cửa kính.. đứng ở đây, cô có thể nhìn thấy hết Nhi đang làm gì ở bên dưới... chẳng lẽ.... Thiên Ân...

Uyển Uyển lắc nhẹ đầu để xua đi cái ý nghĩ vớ vẩn đó, ánh mắt vô tình lướt qua vật gì đó nằm gọn dưới sàn, Uyển Uyển cúi xuống nhặt lên, cô thoáng ngạc nhiên khi nhìn vật trên tay

- đây..... đây là.....

Uyển Uyển im lặng một hồi, sau đó cũng chỉ mỉm cười một cách bí ẩn rồi đi ra ngoài...

8h tối..

Sau khi ăn xong bữa tối, Uyển Uyển quay lên phòng, Nhi dọn dẹp bàn rồi quay ra rửa bát...

Bộp...

Nhi thở dài chán nản, lại rơi nữa... hôm nay Nhi làm cái gì cũng hậu đậu thế này.. đang định cúi xuống nhặt thì tay cô bé chạm vào tay ai đó cũng đang định nhặt. Cả hai bất giác đỏ mặt theo phản xạ, Nhi rụt tay lại đứng phất dậy..

- sau nhớ cẩn thận nhé!_ Thiên Ân đưa cho Nhi rồi quay lên phòng, chết tiệt.... tim cậu lại mất khả năng tự chủ rồi...

Nhi nhìn theo bóng Thiên Ân đang khuất dần ở đầu cầu thang, Nhi im lặng quay đi, có đôi lúc thật gần mà cứ ngỡ thật xa vậy...

- Thiên Ân này! Nếu ngày nào đó tớ biến mất.... thì cậu sẽ thế nào?_ Uyển Uyển dựa đầu vào vai Thiên Ân nhẹ nhàng nói

- đừng nói vậy! Tớ sẽ không cho cậu đi đâu cả!

- tớ lo lắm..... tớ cảm giác như trái tim cậu.... không còn tớ trong đấy nữa rồi...

- cậu nói gì vậy? Cậu quên là tớ đã hứa cái gì sao?

- tất nhiên là nhớ rồi.... cậu nói... cậu nhất định sẽ lấy tớ!_ Uyển Uyển khẽ mỉm cười

- vậy nên đừng nói gì linh tinh nữa nhé! Cậu làm tớ buồn đấy!_ Thiên Ân siết nhẹ vai Uyển Uyển, ánh mắt đăm đăm nhìn về nơi nào đó.... cậu... lại nói dối nữa rồi....

- Thiên Ân này!

- gì hả?

Uyển Uyển lôi trong túi áo ra một sợi dây chuyền lấp lánh.. Thiên Ân tròn mắt cầm lấy sợi dây chuyền

- cái này.....

- của Nhi phải không?_ Uyển Uyển nhìn Thiên Ân

- ừ! Là tớ tặng!_ Thiên Ân mặt lạnh lùng..

- vậy sao.... hôm nay tớ lại trông thấy nó trong sọt rác?

- cái..... cái gì?_ Thiên Ân sững sốt, nét mặt có chút sẫm lại..

- tớ chỉ là vô tình trông thấy nó thôi!_ Uyển Uyển vội giải thích

- cậu nói thật chứ?..... nó ở trong... thùng rác thật sao?

- tớ không nói dối cậu!

Một mớ hỗn độn trong đầu khiến Thiên Ân rối bời... sợi dây chuyền cậu tặng Nhi.... Nhi làm rơi, cậu đã trả lại cô, vậy mà giờ... nó lại ở trong sọt rác bẩn thỉu..... vậy chẳng phải? Nhi khinh thường cậu.... coi cậu không ra gì..... tim Thiên Ân thất lại khiến cậu đau nhói... đã bao nhiêu lần, cậu gạt bỏ sự sai lầm của Nhi để giữ Nhi lại, để nhìn thấy cô hàng ngày... vậy mà..... lần này... chắc chẳng thể được nữa rồi.. không sao... cậu sẽ chẳng phải phân tâm với người con gái xấu xa đó... người khiến trái tim cậu nghe theo vô điều kiện, người mà coi thường cậu.... người đó đáng phải như vậy...

Rầm....

Cánh cửa phòng bật mở, Nhi giật mình nhìn lên.. là Thiên Ân, nhưng nét mặt cậu... trông thật đáng sợ... Nhi đứng dậy... Thiên Ân vẫn im lặng.. chỉ đơn giản là cậu không muốn ngẩng mặt để trông thấy gương mặt đó, để rồi tim lại đau... và cũng để ngăn cho nước mắt không được rơi ra.. để cho người con gái đó thấy... cậu yếu lòng....

- cậu.....đi đi..... đừng ở lại đây nữa!!! Tớ ghét nhìn thấy mặt cậu!!!

47. Chương 47: Yêu

” bí đao thối! Ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe nhé! Tớ biết tớ là đứa xấu xa... nhưng tất cả những gì tớ làm đều là vì cậu! Vậy nên..... phải sống tốt nhé!.....”

Thiên Ân khuyu gối.... bức thư này... cậu đã đọc đi đọc lại cả trăm lần... khóc gì chứ? Chẳng phải Nhi đã khinh thường cậu hay sao? Chẳng phải Nhi hãm hại người mà cậu yêu nhất hay sao? Rốt cục.... những giọt nước mắt này có ý nghĩa gì? Bức thư trên tay đã ướt đẫm cả một góc.. chưa bao giờ cậu cảm thấy tim mình đau như vậy... hôm cậu đuổi Nhi đi, cô không hề khóc mà thay vào đó... là nụ cười..... thực sự như Nhi đang hạnh phúc lắm vậy....

- bí đao thối! Cậu buồn gì hả? Nói tớ nghe xem nào.....

Thiên Ân giật mình nhìn lên, ánh mắt đó... nụ cười đó.... lại hiện lên ngay trước mắt nhưng cậu đưa tay ra chạm vào Nhi thì cô lại biến mất...

- này! Tên điên! Đồ đáng ghét!

Những lời Nhi mắng cậu, quát cậu, quan tâm cậu lại vang lên trong tâm trí.. Thiên Ân nặng nề đứng dậy... căn nhà này, lạnh lẽo từ khi nào mà cậu chẳng hay... không còn sự ấm áp như lúc Nhi đến..

- đói rồi hả? Tớ nấu xong rồi nè! Cậu ăn đi!

Không còn mùi hương thơm phức của món Nhi làm... lấy tay vặn ổ khóa... căn phòng quen thuộc hiện ra trước mắt cậu... trước đây... nó ấm lắm... mà giờ như bị bỏ hoang vậy... nhưng... hương hoa lan quen thuộc vẫn thoang thoảng đâu đó quanh căn phòng.. những lời Nhi viết trong thư... có vẻ rất đơn giản nhưng cậu lại thấy u khuất đến vậy? Lần đầu gặp con nhỏ ngốc đáng ghét, lần đầu bị coi là người giúp việc rồi bị đặt cho cái biệt danh xấu hoắc.... cậu nhớ rất rõ... tim cậu bị ai đó cào đến rướm máu... đau thật..... từ giờ.. chắc cậu phải làm quen với cái cuộc sống này rồi, không có Nhi, không còn cái giọng khinh khỉnh trọc tức cậu, không còn tiếng cười đùa... không còn sự ấm áp.....

Mọi thứ vẫn trôi đều theo thời gian.. Nhi vẫn ổn, chỉ là sức khỏe cô không được tốt lắm. Ngoài giờ học trên lớp, Nhi đi làm thêm để kiếm tiền trả tiền nhà... sắp sang đông rồi.. trời về chiều cũng lạnh hẳn.. khoác áo rồi mà vẫn thấy lạnh, gương mặt Nhi tím tái hết cả... cái gương mặt đáng ghét kia lại hiện về... Nhi không hề hận vì cậu đuổi cô đi... thay vào đó.. là sự lo lắng.. sao lại vậy nhỉ? Cậu không hề tin tưởng cô... vậy mà..... chắc Nhi yêu tên đó đến phát điên rồi... Nhi khẽ mỉm cười, giờ mới thấy mình thật ngốc. Về đến nhà.. Nhi tháo mũ, giầy rồi lên giường trùm chăn kín mít.. cả người run lên... thối nhẹ hơi lên đôi tay lạnh cóng, Nhi xoa xoa.. nhưng chỉ được một lúc thì tay lại lạnh... Nhi bất lực, chán nản xoay qua nhắm mắt ngủ luôn...

Tinh... tinh....

Nhi giật mình mở mắt, là Thiên Ân đây mà... lại chúc cô bé ngủ ngon nữa.. Nhi mỉm cười nhẩn cảm ơn cậu nhóc rồi ngủ luôn...

- BMK! Điều tra lai lịch của tập đoàn này cho tôi!

- dạ vâng thưa tổng giám đốc!

- à! Cả gia đình nữa....

- dạ vâng!

Thiên Ân ngã người ra ghế... công việc trong công ty thì nhiều... nó khiến đầu cậu đau nhức... tay xoa nhẹ hai bên thái dương... Thiên Ân khựng lại... cậu mỉm cười đau đớn..

- hình như..... quên cậu là điều không thể!

Quên sao được khi ngày nào Nhi cũng ngồi ngay bên cạnh... chỉ khi ở trên lớp... nỗi nhớ mới giảm đi một chút... Uyển Uyển dạo này cũng bận nhiều công việc ở trường nên cũng ít trên lớp, vậy chẳng khác nào là tạo điều kiện cho cậu vậy... Nhi vẫn giống như ngày nào... chỉ có người là gầy đi thôi...

Thứ 4..... ngày 26 tháng 11...

Hôm nay đến phiên bàn cuối trực nhật rồi... tất nhiên là chỉ có hai người trực... Nhi xách xô nước lên. Khổ nỗi là nó rất nặng... nhưng nặng nhọc với Nhi đã khá quen rồi...

Bộp.....

Nhi khựng lại... xô nước rơi xuống đất, thật may là không đổ...

- con gái như cậu xuống quét lớp đi!

Nhi nhìn theo bóng Thiên Ân, mặt cúi gằm xuống đất... không phải Nhi không xách được.... chỉ đơn giản.... là tay Nhi... nó đang run lên... Nhi quay vào trong quét lớp. Chẳng hiểu sao nữa... lớp Nhi quét cũng không được sạch... cô chán nản thở dài... lại thiếu chất rồi... ăn chẳng đầy đủ gì cả..

Bảng đã được lau sạch, cây cũng đã được tưới, lớp cũng được quét sạch, là Thiên Ân làm hết đấy... chỉ là Nhi làm chẳng ra hồn, không muốn bị trực lại thì đành vậy thôi...

- ổn chứ?

Nhi gật nhẹ đầu... Thiên Ân khoác cặp lên rồi quay đi

- về nhé!

Bóng cậu nhóc khuất khỏi, nước mắt Nhi lăn dài trên má... ở đầu cầu thang.... Thiên Ân cũng chẳng bước nổi... cậu rất muốn.... rất muốn được ở cạnh Nhi.... nhưng biết sao được... không còn gì để cứu vãn nữa rồi....

” tó.... rất nhớ cậu...!”

Nhi đứng dậy. Lau nước mắt khe mỉm cười..... lá cây rụng đầy sân rồi... đã đau.. nay lại càng đau thêm... nếu, thời gian quay ngược trở lại... thì hay biết mấy....

” tó.... cũng nhớ cậu!..... nhớ cậu đến phát điên lên được..... nhưng..... giờ..... hai ta.... chẳng là gì của nhau..”

Nỗi nhớ niềm thương... gửi gió đem đến Anh...

Còn tình yêu chân thành... Anh nhờ gió gửi lại nơi em...

48. Chương 48: Vô Tâm

- tài liệu tổng giám đốc cần đây ạ...!

- được rồi! Ông lui ra đi!

Dò xét qua tập hồ sơ một lượt, Thiên Ân nheo mày...

- tham ô? Huh.... có chuyện hay rồi đây....

Cậu nhếch mép cười... thách cậu? Thật không hề dễ... nghĩ cậu là trẻ lên ba kém tầm, được bố nâng đỡ nên được ngồi lên ghế tổng giám đốc... có vẻ như tập đoàn BMK... chỉ được vẻ bề ngoài...

17h...

1...2...3...4...5...6...7...8...2...

- dừng! Dừng ngay lại!_ Anh Kim hét lớn.

- sao vậy?_ Ông đạo diễn quay sang

- Thiên Ân.... em làm sao vậy hả? Động tác quên hết là sao?

- không sao! Em hơi mệt!

Thiên Ân vừa lau mồ hôi vừa nói...

- em điên rồi..... đừng ép buộc mình như vậy nữa... đòi người.... thất hứa một lần thì có sao?

- anh không sao... nhưng em thì có sao đấy! Hủy...

Thiên Ân bực bội khoác áo ra về.. Anh Kim khẽ lắc đầu... thằng nhóc này.. bản thân nó.. nó còn không chịu.. cố chấp...

Bốp....

- ui da....

Anh Kim nhăn nhó xoa đầu

- cái thằng ngốc... nó đang nhảy cảm mày lại đi quát nó thế...

- sao chú đánh cháu.... do nó chứ bộ...

Ông đạo diễn điên tiết, vo viên tờ giấy đánh cái bốp lên đầu Anh Kim..

- lại còn cãi....

” vợ mình đã dữ nay chú còn dữ hơn.. đòi tào... hic hic T T”

- cậu về rồi hả?

Uyển Uyển cười tươi đơn đơn đả đả ra đón Thiên Ân

- ừ! Cậu cho Thiên Linh ăn gì chưa?

Thiên Ân vừa tháo giày vừa nói..

- tớ... cậu biết tớ sợ....

- à..... chắc phải thuê giúp việc thôi!

Uyển Uyển ngạc nhiên, về đến nhà là hỏi đến con chó đó... nó quan trọng hơn cô sao? À.. mà dù gì con chó đó là do nhỏ Nhi đem về nên cậu mới quan tâm như vậy...

- cậu ăn gì chưa?_ Uyển Uyển cố gượng cười, trong lòng không hề vui chút nào

- tớ chưa!

- vào ăn gì đi.... tớ làm xong rồi...

Còn chưa nói hết câu Thiên Ân đã lắc đầu kêu không đói.. Uyển Uyển khóc..

- cậu thực sự.... quan tâm đến Nhi... như vậy sao?

Thiên Ân khựng lại. Ngẩng mặt lên nhìn Uyển Uyển... cơm cô nấu.. sao cậu lại không ăn nhỉ? Cậu sai rồi...

- xin lỗi.. tớ hơi vô tâm với cậu.. đừng khóc nữa nhé!_ Thiên Ân ôm Uyển Uyển vào lòng..

Đợi cô hết khóc cậu mới quay vào dùng bữa tối...

- ngon không vậy?_ mặt Uyển Uyển có vẻ tươi tỉnh hơn một chút.. Thiên Ân an tâm mỉm cười gật đầu.. thực sự, từ ngày Nhi đi, trình độ nói dối của cậu tăng đến mức cực đại mất rồi.. chỉ có mỗi một điều là cậu không dối được thôi....

- trời lạnh rồi... cậu nhớ phải giữ ấm nhé!_ Uyển Uyển vừa gấp thức ăn cho Thiên Ân vừa dặn dò...

- tớ biết mà... lo cho cậu hơn đó.. công việc ở trường thế nào rồi?

- vẫn bình thường.. mệt lắm...

- Uyển Uyển của tớ giỏi mà.. cố lên nhé!

- tất nhiên rồi! Hihi...

Chẳng mấy chốc đã sang đông....vừa bước ra ngoài mà như đóng băng vào vậy.. chưa năm nào Nhi đón mùa đông mà lạnh lẽo như năm nay.. người ta thì đầm ấm có đôi có cặp.. còn Nhi thì sáng đi học chiều về đi

làm... chẳng còn thời gian lo cho bản thân... bữa trước được các bác sĩ ở bệnh viện khám cho miễn phí.. nghe nói cô thiếu máu dữ lắm.. phải ăn uống đầy đủ.. không nằm viện như chơi..

Nhi cứ âm ừ ừ.. nhưng lại quên.. chẳng nhớ cái gì cả, sáng nào cũng mì tôm lót dạ, trưa cơm với ít canh ít thịt, tối cũng tương tự.. chán quá.. tay chân sắp không làm nổi nữa rồi.. năm nay hình như đại hàn thì phải.. trời có tuyết nữa này.. nhìn đồng tuyết dày cộp mà Nhi méo cả mặt..

- con chào bà chủ!

- Nhi tới rồi hả? Vào lẹ cho ấm nhanh lên!

- dạ...

Bà chủ rất tốt luôn, quý Nhi cực kì.. khi nào nhận lương toàn đúi thêm cho Nhi thôi..

- trời lạnh quá... mặt con tím hết vào rồi kìa....!

- con không sao..

- cố nốt hôm nay! Nghe đài nói mai giảm xuống mấy độ nữa.. ta đóng cửa! Cho nhân viên nghỉ mấy hôm!

- vậy ạ?

- ừ! Lạnh vậy đến ta còn lười.. con bé này.. lại tiếc hả?

- hì hì... bà biết tính con mà..

Nhi cười ngây ngốc... ngồi sưởi một tí lại chạy đi làm luôn.. trời dần tối rồi.. Nhi dùng bữa với bà chủ rồi khoác áo ra về...

- này! Con không sao chứ? Trông con không ổn tí nào!

- con không sao! Chào bà chủ con về nhé!

Nhi nói xong về luôn, Nhi đi mà cứ như bò trên đường vậy. Bà chủ khẽ liếc theo rồi lắc đầu quay vào trong.. tuyết bắt đầu rơi.. Nhi lang thang trên con đường về nhà... lạnh quá.. gió ngày càng mạnh.. mặt Nhi chột tối sầm lại.. chỉ nhanh thôi là sẽ về đến nhà... vậy mà sao Nhi lại nằm đây thế này....

Toàn thân lạnh cóng.. mắt Nhi mờ đi rồi cô chẳng biết gì nữa... thực không đi nổi nữa rồi... mệt....lạnh nữa....

Kết.....

Tiếng xe ô tô phanh gấp trên đường... thật suýt hại người... đang yên đang lành lại nằm giữa đường vậy... tông phải người đi tù chẳng chơi...

Rầm....

Cửa xe bật mạnh, xem chừng người trên xe có vẻ rất bức tức... không bức sao được... nếu đâm phải tất nhiên tội lỗi là ta đây....

Bước chân dừng lại trước người đang nằm dưới đường, khuôn mặt nhợt nhạt trắng bệch... đôi môi tím tái, tay thì vẫn nắm chặt vật gì đó trên cổ....

Thật khiến người ta..... phải đau

49. Chương 49: Bảo Vệ Cậu

Bóp.....bóp.....

Rầm....

Thiên Ân ngã lăn ra sàn, cậu nhăn nhó ngồi dậy..

- Thiên Ân! Ân là anh cậu! Sao cậu lỡ làm vậy?_ Uyển Uyển chạy tới đỡ Thiên Ân, miệng liên tục hỏi han, thật chường mắt

Thiên Ân thực không muốn làm vậy nhưng... Thiên Ân đã quá mù quáng đến nỗi không phân biệt thật giả nữa... cậu ném cái nhìn lạnh lùng về phía Uyển Uyển..

- cô đi ra chỗ khác! Chuyện của chúng tôi thì chúng tôi tự giải quyết!

- cậu thật quá đáng! Làm em mà đánh anh vậy sao?_ Uyển Uyển bực tức hét lớn..

- cậu ra ngoài đi! Để hai anh em tớ nói chuyện với nhau!_ Thiên Ân đứng dậy

Uyển Uyển cứng họng chỉ biết im lặng.. lui ra ngoài..

- mù quáng..... anh điên rồi!_ Thiên Ân tiến lại túm cổ áo anh trai..

- anh biết!

- anh biết sao? Biết mà vẫn để Nhi đi?

- là Nhi.... cậu ấy ném sợi dây chuyền..

Thiên Ân còn chưa kịp dứt câu thì đã bị Thiên Ân chặn họng..

- anh yêu người con gái mang tên Uyển Nhi đến vậy à? Tin tất cả những gì cô ta nói... tin cả tờ giấy xét nghiệm cô ta đưa sao?

Thiên Ân buông tay ra... mệt mỏi ngồi phịch xuống sàn.. ánh mắt sẫm lại..

- phải! Anh tin cô ấy!_ Thiên Ân thở dài... cậu tin Uyển Uyển? Tin một cách mù quáng.... phải.. con người của cậu là vậy...

- anh tin cô ấy.. nhưng anh thực lòng thì yêu ai cơ chứ? Là Nhi! Em nói không sai chứ?

- Nhi sao? Tim anh chết theo Uyển Uyển từ lâu rồi...

Thiên Ân nhìn anh trai, người cậu tin tưởng nhất, muốn bảo vệ nhất... thực chất là người như vậy sao? Anh cậu điên rồi.. chỉ vì người con gái đó...

- được! Em sẽ kéo anh ra khỏi sự mù quáng đáng chết này...

Phòng bên cạnh...

Uyển Uyển tức giận tát Nhi... cô chỉ vừa mới tỉnh lại, thậm chí còn chưa nhận ra được tình trạng của mình..

- cậu....._ Nhi tròn mắt

- đáng ghét! Chỉ tại cô! Chỉ tại con nhỏ chó chết như cô....._ Uyển Uyển gằn giọng tiến tới.

- chó chết?_ Nhi hỏi lại.

- phải! Cô đáng phải chết!

Tay Uyển Uyển dơ lên định tát Nhi cho hả dạ thì cánh tay đã bị ai đó giữ chặt. Cô giật mình quay lại... Thiên Ân nhìn Uyển Uyển, ánh mắt sắc như dao...

- cô dám đụng đến Nhi?

- cậu....

Uyển Uyển tái mặt định rút tay lại nhưng vô dụng.. Thiên Ân nắm rất chặt...

mặt Nhi nhợt nhạt hết cả.. nhìn lên hai người bọn họ... Nhi nhúu mày..

- cậu đừng... làm vậy!

- cậu bệnh vực cô ta?

- Nhóc.....

- anh đứng im đấy!

Thiên An quay lại.. chưa bao giờ Nhi lại thấy Thiên An đáng sợ như vậy.. thực sự rất đáng sợ..

- cô đi đến bệnh viện cùng tôi!

Thiên An định lôi Uyển Uyển đi thì bị Thiên Ân ngăn lại.. hai bên rằng co nhau mãi, rốt cục thì Uyển Uyển cũng thoát khỏi cánh tay kia mà chạy về núp sau Thiên Ân, nét mặt sợ hãi... không dám nhìn thẳng vào mắt Thiên An.

- cô sợ sao? Nói... ai khiến cô làm vậy?_ Thiên An nhếch mép cười

- em điên rồi hả?_ Thiên Ân ngăn Thiên An lại..

- phải! Em điên! Anh xem đi... Uyển Uyển của anh có vẻ rất sợ khi phải đi xét nghiệm thì phải..

Thiên Ân quay lại, Uyển Uyển giật bản mình khi trông thấy ánh mắt lạ của Thiên Ân...

- cậu chắc chắn mình là Uyển Nhi chứ?_ Thiên Ân quay lại

- cậu không tin tớ sao? Nếu là giả thì lời hứa cậu nói chắc chắn tớ sẽ không biết!

Uyển Uyển mắt rưng rưng biện cố.. miệng thì nói vậy nhưng trong lòng thì nơm nớp lo sợ..

- đừng để vẻ mặt nai tơ đó đánh lừa! Cô ta là Uyển Nhi thật? Thì sẽ chẳng có thái độ hách dịch như vậy đâu!

- cậu không tin? Được! Tôi đi cho khuất mắt mấy người...!

Uyển Uyển ôm mặt khóc, chạy ra ngoài, Thiên Ân chạy đuổi theo...

- haizzz.... Thiên Ân... Anh ấy điên thật rồi!

Thiên An thở dài nặng nhọc ngồi phịch xuống giường.

- cậu đừng như vậy... do tớ cả! Nếu từ đầu tớ không đến thì sẽ không có...

- cậu đừng nói vậy!

Thiên An ngăn những lời Nhi định nói.. tựa nhẹ đầu vào vai cô.. cậu nhắm mắt lại.. nhận được giải thưởng danh giá, muốn mang về tặng Nhi.. rồi trên đường, lại thấy cô nằm co ro, gương mặt trắng nhợt nhạt.. nhanh chóng ôm Nhi lái xe quay về nhà, thì mới biết Nhi bị anh trai cậu đuổi đi..

Những tin nhắn, cuộc gọi điện thoại hằng ngày... Nhi không hề nói ra chuyện này, cô cam chịu đến vậy sao..

- tất cả là vì cậu!_ Thiên An nhẹ nhàng nói..

- cậu biết không... đối với tớ.. việc gặp được hai anh em cậu chính là việc khiến tớ hạnh phúc nhất!_ Nhi khẽ mỉm cười

- cậu... yêu anh tớ hả?

Cơn gió lạnh buốt thoảng qua.. tuyết ngoài trời bắt đầu rơi lưa thưa.. rồi ít dần.. câu hỏi vừa rồi biết trả lời sao nhỉ? Nhi khẽ mỉm cười..

- cậu không nói gì hả?_ Thiên An ngẩng mặt lên nhìn.. lấy chần quàng qua người Nhi.. trông cô gầy đi nhiều quá.. chẳng đáng yêu như lần đầu cậu gặp nữa.. thật thiếu sức sống.

- mệt hả? Tựa vào vai tớ rồi ngủ đi! Cậu sẽ không buồn nữa! Tớ sẽ bảo vệ cậu!_ Thiên An kéo Nhi lại. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt..

- cảm ơn bí ngô nhé!

- không có gì... cậu vui tớ cũng sẽ vui...!

Không gian lấp đầy sự yên lặng.. ngoài trời vẫn lạnh buốt.. Nhi nặng nhọc, mí mắt không mở nổi nữa...

- tớ yêu cậu ấy! Đáng ghét.... tớ đã yêu tên bí đao đó đến phát điên mất rồi....

50. Chương 50: Sự Thật Chôn Vùi

- này! Cậu còn chạy nữa!_ Thiên Ân hét lớn. Bước chân ai kia chợt dừng lại. Cuối cùng cũng chịu để cho cậu đuổi kịp. Uyển Uyển quay lại

- Thiên Ân...không tin tớ! Tớ ghét! Tớ ghét Nhi! Vì cậu ấy mà cậu không quan tâm gì đến tớ cả!

Thiên Ân thở dài tiến đến ôm cô vào lòng

- được rồi... là tớ sai! Tớ xin lỗi! Cậu nín đi!

Uyển Uyển càng khóc to hơn, Thiên Ân vẫn im lặng. Mãi sau nàng mới thôi khóc. Thiên Ân mỉm cười buông cô ra. Lau nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt cho cô rồi nhẹ nhàng nói

- ngoan nào! Ta về thôi! Tớ tin cậu mà!

- nhưng..... còn Nhi?_ Uyển Uyển ngập ngừng

- Nhi chỉ ở nốt hôm nay thôi! Được chứ?

- ừm..

Uyển Uyển khẽ gật đầu, tay nắm lấy tay Thiên Ân cùng quay về nhà. Cô cắn răng, trong lòng bứt rứt khó chịu. Nhất định phải trừ khử cô ta.

Mấy ngày sau đó...

Nhờ sự chăm sóc tận tình của Thiên Ân mà Nhi trông khỏe khoắn hơn hẳn. Cảm ơn cậu còn không hết. Bà chủ đã gọi rồi, chẳng biết sao Nhi lại nhận được nhiều tiền lương như thế. Tăng gấp đôi luôn... Nhi vui lắm. Số tiền làm tháng này sẽ nhiều hơn... Thiên Ân thì vẫn đến quán Nhi đều đều để ủng hộ. Tất nhiên quán vì thế cũng nổi tiếng hơn, khách kéo đến ngày càng nhiều, không phải vì nhờ Thiên Ân, mà chắc hẳn món ăn ở đây ăn một lần là không thể quên hương vị đặc biệt của nó..

Tập đoàn MN...

Bộp...

Đống hồ sơ tố cáo việc gian lận trong làm ăn bị ném bộp xuống bàn. Cô tiểu thư nọ mặt hầm hầm tức giận..

- ông làm vậy sao?

- tôi không hề biết chuyện này!_ Kiến Văn vội vàng lên tiếng

- ông không biết hay cố tình không biết? Hay con trai quý tử của ông làm?_ cô tiểu thư bực tức, mắt hằn lên những tia máu

- Thiên Ân sao?

- huh.... ông nhớ đấy... BMK phá sản rồi... ông vui gồm nhỉ... tôi sẽ cho hai cậu con trai của ông chết dần chết mòn... và đương nhiên, người tôi tiễn xuống địa ngục tiếp theo sẽ là ông!

Kiến Văn sợ xanh mặt. Cô ta không đơn giản, cả đồng sát thủ được cô ta mua chuộc... phen này... Ông phải lui đường khác rồi..

Ngay lập tức, hai tổng giám đốc được triệu tập ngay sau đó..

- ai? Là ai làm?_ Kiến Văn tức giận

- tôi!_ Thiên Ân khoanh tay trước ngực bình thản nói

- mày..... ai cho phép mày làm vậy?

- huh? Ông muốn lí do? Xin lỗi.. tại tôi thấy BMK quá ngứa mắt thôi.. và tất nhiên... tôi sẽ cho tập đoàn này sụp đổ tương tự!_ Thiên Ân quay sang

- mà... nó là do ông nội mày xây dựng lên.. vậy mà lại muốn đập đổ sao?

- bị vậy bản bởi tay ông rồi! Tôi không muốn giữ lại làm gì! Kể cả có to lớn đến đâu!_ Thiên Ân nhếch mép cười

- hai chúng mày.... láo..... cút hết ra ngoài cho tao!

- khỏi cần đuổi! Chúng tôi cũng định ” cút” bây giờ!

Hai anh em cười thầm trong bụng. Thật hả hê, với số tiền khổng lồ trong tay thì hai anh em cậu thừa sức xây dựng lại tập đoàn này... rất cục thì mục đích chính của hai anh em cậu chỉ có thể là tống cái người mang danh nghĩa là bố kia vào tù thôi... người rần độc như ông ta đáng bị như vậy...

Trong căn phòng nhỏ..

Một người quỳ một người đứng, một người khóc, một người cười...

Nhi đứng là không khóc nữa, chỉ cười cho cái số phận trớ trêu của mình.

Uyển Nhi là tên thật cô sao? Con gái ruột của nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng sao? Nực cười...

- ai đã sai ông làm những chuyện này?

- là Đinh Kiến Văn! Bố đẻ của hai anh em sinh đôi kia!_ ông Lâm lấp bắp

- sao?_ Nhi sững người..

- là ông ta! Ông ta vì tham ô bị bố con bắt được! Ra tay giết hại bố con rồi con vô tình trông thấy nên đã sai ta đâm chết con!

Nhi ngồi bệt xuống đất. Miệng không nói được một từ nào.. độc ác... quá độc ác.. cô đâu có lỗi gì mà phải khổ sở như vậy.. kẻ giết bố mình, nhẫn tâm hại mình lại là bố của người cô yêu sao??

- bác xin lỗi... con giết bác đi cũng được!

- giết ông tôi đổi được lại là cái gì chứ.. con người thật của tôi bị mấy người chôn vùi rồi phải sống khổ sở như vậy.. vui lắm sao?_ Nhi hét lên, nước mắt rơi ngày một nhiều..

- con giết bác đi! Là bác có lỗi...

- mọi người khinh tôi vì là đứa mồ côi, nhà nghèo.. sống trong ám ảnh suốt mười mấy năm qua... tôi hận.... tôi hận mấy người!

Nhi đứng dậy chạy thật nhanh ra ngoài... vui vì được gặp lại bác Lâm mà giờ ông ấy lại khiến cô như vậy.. Đinh Kiến Văn... cô hận người này đến tận xương tủy... vậy còn Thiên Ân? Cô phải làm thế nào đây?

Kết....

Nhi chợt sững người khi trông thấy chiếc ô tô đen trước mặt, xém chút nữa là bị đâm rồi...

- chào!

Chỉ kịp nghe câu nói đó, mắt Nhi đã tối sầm lại rồi chẳng còn hay biết gì nữa...

Ngày ngày hôm đó, hàng loạt tờ báo đăng tin, BMK phá sản. MN vươn lên vị trí dẫn đầu.... điều này càng khiến cho Tiểu Thư họ Diên tiết... trong lòng khắc sâu hai chữ Uyển Nhi.... bị đâm sau lưng như vậy... vui thật!

51. Chương 51: Biến Mất

Đã mấy ngày trôi qua, không thấy Nhi đi học.. Thiên An, Thiên Ân lo lắng. Cả Uyển Uyển cũng biến mất nữa..

Thiên An có đến quán tìm nhưng bà chủ nói Nhi đã không đến làm được mấy ngày rồi... sự bất an dâng lên.. hai anh em chạy vội đến đồn cảnh sát..

Cuối cùng thì công cuộc tìm kiếm cũng bắt đầu. Nhưng rốt cục thì vẫn vô ích.. người thì không thấy...

- anh không chịu nổi nữa! Anh phải đi tìm hai cậu ấy!_ Thiên Ân đứng phất dậy

- bình tĩnh đi anh! Cảnh sát vẫn đang đi tìm mà!_ Thiên An cố trấn tĩnh anh trai

- không thể được!_ Thiên Ân quay lại.

Thật sự thì hai người họ đã đi đâu? Hay bị ai đó hãm hại... hàng loạt thứ hiện lên trong đầu của cả hai anh em

Ring ring.....

- anh có điện thoại!

Thiên Ân vội vàng rút máy ra, chỉ là tin nhắn nhưng đó là của Uyển Uyển, cậu vui mừng mở ra xem nhưng ngay sau đó, khuôn mặt chợt biến sắc..

- anh! Có chuyện gì vậy?_ Thiên An chăm chú nhìn

- không! Không có gì!_ Thiên Ân như người mất hồn ngồi phịch xuống ghế.. cái cảm giác gì đây?

Chưa bao giờ cậu thấy sợ hãi như lúc này.. hình ảnh đó, tin nhắn đó, từng từ từng chữ vang vọng trong tâm trí cậu..... nó thật đáng sợ..

Thiên An nhìn thái độ lạ của anh khẽ nhíu mày... tin nhắn vừa nãy có gì đó sao? Thật đáng nghi mà...

Tại khu nhà hoang..

Rào....

- dậy đi!

Nghe tiếng ai đó thất thanh cộng thêm cả việc bị tạt nước vào mặt khiến Nhi bừng tỉnh, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh, nơi đây tối om, lạnh lẽo, mùi ẩm mốc xộc lên mũi thật khó chịu, tay Nhi đau nhói, giờ mới để ý, tay chân cô bị trói chặt vào thành ghế, đến cử động cũng thật khó khăn.

- dậy rồi hả sóc con?

Nhi giật mình nhìn lên, là một tên, tóc cắt xém, quanh mắt có vết sẹo dài hình hương cá, nhìn thật chẳng khác nào xã hội đen..

- người là ai?

- là người sẽ tiễn người đi! Haizzz..... xem chừng sóc con này cũng xinh gồm nhỉ?_ hắn ta ngạo nghễ nâng cằm Nhi lên.

- bỏ bàn tay bẩn thỉu của người ra!_ Nhi cắn mạnh vào tay hắn ta khiến hắn giật mình lùi lại..

- được đấy! Dám cắn ta sao?

Bốp!

Mặt Nhi đau điếng, hắn ta... thật đáng sợ.. kinh tởm..

- thằng mà mày yêu nhất! Sẽ đến cứu mày. Nhưng làm thế nào bây giờ nhỉ? Tao có lệnh phải giết cả hai..

Tút...tút.....

Hắn ta bấm điện thoại, tiếng nói đầu dây vang lên khiến Nhi tái mặt, hắn ta cười gian rồi dí điện thoại vào tai Nhi..

- nói đi!

” Nhi! Phải cậu không? Nhi?”

Giọng bên kia có vẻ gấp gáp, Nhi không thể... không thể để cậu gặp nguy hiểm được..

- dừng... dừng đến! Tớ không muốn cậu..... xảy ra chuyện gì cả!

” ngốc! Cậu là đồ ngốc! Tớ nhất định! Nhất định đến.....tút.....tút...”

- luyện thuyên thế đủ rồi!

- Uyển Nhi.....

- sao?_ hắn ta nhìn Nhi

- Uyển Nhi đứng sau phải không?

- huh? Uyển Nhi là ai?

Nhi tròn mắt, ngẩng mặt lên đã không nhìn thấy tên kia đâu rồi... nếu không phải Uyển Nhi, thì ai có thể chứ?...

Nhi cọ quây, nhưng dây trói chặt quá, cô không cử động được.

” trái, phải, phải, trái trái”

Nhi khựng lại, tay khê nhích theo những gì bản năng mách bảo, dây trói bị tuột ra khỏi tay, Nhi nhanh chóng tháo nốt dây bên dưới chạy vội đi, nhưng vừa ra đến cửa thì...

Rầm...

- sóc con này nhanh thật! Dám chạy sao?

- con nhỏ này.... thông minh thật! Trói vậy mà vẫn dễ dàng tháo ra được sao?

- vác con nhỏ này trói cho cẩn thận lại đi! Canh chừng cô ta đấy! Thằng kia cũng sắp đến rồi!

19h.....

Chiếc xe ô tô đen lao vun vút trên đường, chẳng mấy chốc mà dừng lại trước khu nhà hoang phía ngoại thành, bóng đen từ trên xe lao thật nhanh xuống...

- đến rồi!

Nhi hoảng hốt nhìn lên màn hình..

- sóc con có thêm bạn này!_ tên cầm đầu mỉm cười, Nhi nhìn về phía cửa..

- Uyển.... Uyển Nhi?

Cô trợn tròn mắt, Uyển Nhi cũng bị trói, khuôn mặt cúi gằm xuống..

- ô... thì ra hai nhóc quen nhau từ trước rồi hả?

- mấy người....tại sao lại làm vậy?_ Nhi hét lên

- lí do sao? Có người bảo thôi!_ hắn ta nhún vai.

Rầm.....

Cánh cửa bật mở, Nhi giật mình quay sang, đuôi mắt ướm nhèm nhìn bóng dáng kia..

- Thiên Ân.....

- nhóc tới rồi hả? Bọn anh đợi mãi đấy! Xem chừng giữ lời hứa gồm nhỉ?

- mau thả hai cậu ấy ra! Các người muốn gì cũng được!_ Thiên Ân mặt hầm hầm tiến tới.

- muốn lấy mạng mày! Lên đi!

Vừa dứt câu, cả đám người xông lên, Nhi sợ hãi... một mình Thiên Ân, sao có thể đánh lại bọn chúng.. Uyển Uyển vẫn còn chưa tỉnh nữa..

- Ngốc!_ Nhi hét lớn, nước mắt đua nhau chảy dài trên má.. cô không muốn mất thêm ai nữa.... đặc biệt...càng không muốn mất Thiên Ân.. như vậy... cuộc sống chẳng còn gì ý nghĩa..

Nhi chột giật mình, khuôn mặt biến sắc nhìn lên, cổ đau rát, hấn ta... hấn ta đang cứa dao vào cổ Nhi. Mất hấn lên những tia máu..

- mày muốn chết?

Thiên Ân xoay người, vội vàng lao tới giật con dao găm trên tay tên kia..

- ai cho phép mày đụng đến cô ấy?

Cậu tức giận lao tới. Nhưng... nhìn ngoài thì rõ là cậu vẫn yếu thế hơn... làm sao mà địch được với tên kia cơ chứ.. chỉ một lát, Thiên Ân đã lăn ra sàn..

- không!_ Nhi nói lớn

- bảo tao tha cho hấn sao? Người đã làm BMK sụp đổ...

- người... rốt cục là ai?_ Thiên Ân gượng ngồi dậy, máu rỉ ra từ tay cậu..

...

- hậu vệ của BMK!

52. Chương 52: I Need You Because I Love You

Bóp.....bóp.....

- Thiên Ân!!!!!!_ Tiếng hét thất thanh vang lên, nước mắt làm ướt đầm cả cổ áo. Nhi tuyệt vọng nhìn Thiên Ân đang nằm trên sàn đất, máu ứa ra từ những vết thương trên người cậu..

- yêu nhau gồm nhi?

Giọng nói ai đó vang lên khiến Nhi giật mình quay sang bên cạnh, Uyển Uyển đang nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ, vừa lúc này Uyển Uyển cũng bị trói cơ mà.. tại sao?? Chẳng lẽ không nằm ngoài dự đoán của Nhi...

Uyển Uyển tiến về phía Thiên Ân, khẽ quỳ xuống.. nhếch mép cười..

- đau chứ?

- Uyển.....

- Im!!

Uyển Uyển quát lớn, mắt hấn lên những tia máu...

- Uyển Nhi sao???? Huh... chỉ vì nó... mà công ty tôi bị phá sản! Tại sao nhi??_ cô ta cười phá lên.. đứng dậy..

- không phải Uyển Nhi thì cô là ai?

- Trần Kiều My! Chủ tịch tập đoàn BMK!

Cả Nhi lẫn Thiên Ân đều trợn tròn mắt... nhưng có lẽ... người đau nhất vẫn là cậu, cậu thực sự sai lầm. Tin người không nên tin, yêu người không nên yêu. Nhi đau đớn nhìn Thiên Ân..

- vậy.....tại sao?_ mắt Thiên Ân đỏ hoe nhìn người con gái đối diện

- vì hợp tác với MN của mấy người! Bố cậu đã bắt tôi đóng giả Uyển Nhi..

- bố tôi..... biết Uyển Nhi?

- sao bây giờ nhỉ? Bố cậu sắp bị tống vào tù với tội danh giết người đấy! Bố cô ta... là do bố cậu giết! Còn cô ta là do bố cậu sai khiến gây tai nạn! Cô ta mới là Uyển Nhi!.....

Cô ta gian manh cười, cầm con dao từ tên hậu vệ tiến tới chỗ Nhi. Thiên Ân hoàn toàn bất lực, bao nhiêu thứ hỗn độn trong tâm trí khiến cậu rối bời... từng hành động của Nhi lúc đó, đến lời nói, giống như vậy sao cậu lại không nhận ra? Người con gái đó... đã vì cậu mà chịu đựng không biết bao nhiêu nỗi đau, vậy mà đến khi tìm được cô rồi, chính cậu lại là người hất hủi...

- vết xước trên tay tôi là do chính tay tôi cửa vào! Sợi dây chuyền cô ta làm rơi trong phòng cậu! Cũng là chính tay tôi ném vào sọt rác! Huh... đùa với người mù quáng vì yêu như cậu! Thú vị thật!

Kiều My cầm dao cửa nhẹ lên tay Nhi một đường, Thiên Ân vội lao tới nhưng đã bị mấy tên kia chặn lại..

- cô dừng tay lại!_ cậu thở hỗn hển..

- dừng sao? Với những gì tôi phải chịu?_ cô ta giận dữ quay lại

- là do cô tự làm! Nếu không... cô cứ hành hạ tôi đi! Dừng trút lên cô ấy! Là tôi sai... tôi quá mù quáng để mọi chuyện thành ra như vậy!_ Thiên Ân hết mực bình tĩnh, nếu cậu làm loạn lên.. Nhi sẽ gặp nguy hiểm..

- cậu nói dễ nghe nhỉ? Hành hạ cậu! Giết cậu còn chưa rửa sạch được mối thù này... trừ khi....

Thiên Ân sợ hãi nhìn con dao trên tay Trần Kiều My, Nó đang giơ cao lên, đầu dao nhọn hoắt hướng về phía sau..

- không được! Mấy người không thể làm vậy!

- đến nước này rồi... có chết thì chúng ta phải cùng chết!

Thiên Ân quay sang đánh gọn hai tên bên cạnh xông tới. Trần Kiều My nhanh nhẹn xoay người kẻ dao vào cổ Nhi

- cậu còn tiến tới tôi sẽ giết con nhỏ này..

Nhi run rẩy nhìn Thiên Ân, càng làm cho cậu căng thẳng... cứ như vậy... Trần Kiều My sẽ làm bừa mắt... là do cậu đã khiến BMK phá sản, do cậu đã tiếp tay cho địch... tất cả do cậu... nếu hôm nay phải chết... thì ít nhất người chết phải là cậu... vì lỗi lầm của cậu không thể bù đắp được hết những tổn thương cậu gây ra cho Nhi...

- ha ha ha..... Về mặt sợ hãi đó là sao nhỉ? Cậu giỏi lắm mà... còn mày.. con ranh, mọi hôm mày oai lắm sao hôm nay nhát như thỏ thê?_ Trần Kiều My siết chặt cổ Nhi khiến cô có chút khó chịu.. cả hai đang tiến dần ra ngoài đường. Vừa đi, cô ta vừa thì thầm vào tai Nhi..

- lo cho cậu ta sao? Vậy tao cho mày chọn, một là mày chết.. hai là cậu ta chết! Nhìn bên phải đi! Mày không thấy gì sao?

Nhi tái mặt nhìn sang, là chiếc xe ô tô đen, y hệt chiếc xe năm xưa đã đâm cô... bao nhiêu ám ảnh dồn về, tim Nhi đập liên hồi..

- Ân! Dừng đi theo tớ nữa! Bọn người đó sẽ giết cậu đấy! Bên...ph...ưm ưm..

- con điên này!

Kiều My giận dữ cửa vào cổ Nhi một đường sâu hoắm, máu tuôn ra dữ dội, Nhi bị đẩy xuống lòng đường... không còn sức mà đứng dậy nữa rồi. Thiên Ân vội vàng lao đến, Trần Kiều My vẫn đứng đấy nhìn cả hai mà cười điên loạn.. trông cô ta.. thật đáng ghê tởm..

- nào! Còn gì thì nói nốt với nhau đi!

Thiên Ân đỡ Nhi ngồi dậy, xé mảnh áo quần quanh vết thương trên cổ Nhi.. cậu run rẩy ôm người con gái bên cạnh..

- xin lỗi! Xin lỗi! Thực sự xin lỗi cậu!

Nhi có thể cảm nhận được thứ nước ấm nóng đang rơi xuống mặt mình, đôi tay yếu ớt đưa lên lau nước mắt cho tên ngốc kia...

- ngốc! Chạy đi! Bọn họ sẽ giết cậu!_ Nhi thở dốc

- không! Tôi không thể đánh mất cậu thêm lần nào nữa! Xin lỗi vì đã không nhận ra cậu sớm hơn! Xin lỗi vì đã hiểu lầm cậu! Xin lỗi vì đã hại cậu!

- ghét!_ Nhi cười nhẹ

- ghét?_ Thiên Ân nhìn Nhi, khuôn mặt cô càng lúc càng biến sắc.. tìm cậu quặn đau. Lỗi là do cậu... tất cả..

- ghét chứ! Nhưng... thực sự! Tôi đã từng yêu cậu đến phát điên đấy!

Nước mắt Thiên Ân rơi ngày càng nhiều, cậu ôm chặt lấy Nhi, như thể sợ cô đi mất vậy. Người Nhi lạnh dần, cơ thể hoàn toàn không cử động được..

- là tớ nói dối.... là tớ tự dối lòng mình! Tôi thực sự.... yêu cậu! Yêu cậu rất nhiều! Vậy nên... đừng xa tớ! Tớ cần cậu! Tớ thực sự muốn bù đắp cho cậu!

- dù có ghét cậu! Nhưng tớ không thể ngăn tim mình ngừng thích cậu! Cậu nói vậy! Tớ an tâm mà đi rồi!!!!

Trong giây phút đó, có chiếc xe ô tô lao tới, có người điên loạn đến mức tự tay giết hết đám người rồi cũng tự kết liễu bản thân.. một khung cảnh tang thương... xé lòng... khi cảnh sát đến.... mọi thứ đã quay trở về vị trí ban đầu của nó, có người tuyệt vọng, có người gào lên khi nhận xác con gái mình.. nhưng... có điều... hai bàn tay đó.. vẫn nắm chặt lấy nhau... không buông, như thể, không có gì có thể ngăn cách được họ vậy!

53. Chương 53: Đã Qua 2 Mùa Đông

Nắng ấm xé tan màn sương lạnh buốt, lấy lại sức sống cho cây cối.. sau bao ngày ủ đông. Tiếng chim líu lo, âm điệu nghe thật vui tai..

Có cô gái xinh đẹp, tay cầm quyển sổ màu hồng nhỏ khế mỉm cười, nhìn ra khung cảnh bên ngoài, hàng mi bất giác run lên.. mái tóc dài được cột gọn sau lưng, khế bay trong gió.. thời gian trôi qua nhanh thật đó nhỉ? Chẳng phải đã qua 2 mùa đông rồi hay sao? Vậy mà người cô yêu vẫn chẳng chịu nhìn mặt cô.. giờ bắt cô ngồi đây một mình thật khó chịu... thực sự.... cô rất nhớ người đó... người khiến cô yêu đến chết đi sống lại... khế giật mình, cô gái nhỏ đưa tay lau đi hàng nước mắt nóng hổi.. cô lại khóc nữa rồi.. tự cười cho sự ngu ngốc của mình, cô giật mình khi nghe tiếng gọi thân thuộc...

- Nhi! Cậu còn ngồi đây hả??

Vâng... người con gái đó.. là Nhi. Nhưng không giống như ngày trước.. Nhi đã thay đổi nhiều lắm... tất nhiên là theo hướng tích cực rồi! Chỉ có trái tim là không hề thay đổi thôi..

- à! Cậu đến rồi hả? Thiên Ân đâu?_ Nhi mỉm cười đứng dậy

- tên ngốc đó có việc rồi! Kêu tớ đem bữa trưa qua cho cậu! Ghen à nha!_ Quỳnh Nhi bĩu môi.

Nhi phì cười.. có ai nói cho các bạn biết chưa nhỉ? Thiên Ân ” bí ngô” nhà ta đang hẹn hò với ” Quỳnh Nhi cô nương” đó... được 1 năm rồi.. tất nhiên kể bày trò giúp hai tên này ” về chung một nhà” là bà mai mới Nhi rồi.

- cậu định như vậy đến bao giờ?

Quỳnh Nhi thoáng buồn nhìn cô bạn thân của mình.. à giờ có vẻ khác rồi! Là chị em họ mới đúng, thật không thể ngờ khi Di của Quỳnh Nhi, người rất tốt với Nhi lại là mẹ ruột của cô, hiển nhiên hai người thành chị em rồi.. cô bé Uyên Như thì cũng đang tất bật ôn thi học sinh giỏi..

- đến khi Thiên Ân tỉnh lại!

- haizzz... 2 năm rồi... chẳng phải bác sĩ nói không còn hi vọng gì sao?

Nhi khựng lại, phải... không còn hi vọng... nhưng.. Nhi vẫn tin.. nhất định tên ngốc kia sẽ tỉnh lại. Sau vụ tai nạn hai năm trước, Nhi cũng nằm viện hơn 6 tháng để điều trị. Còn Thiên Ân.... vì cứu Nhi mà cậu đã nằm đó... 2 năm mà chẳng chịu tỉnh dậy nhìn Nhi lấy một cái...

- nhất định cậu ấy sẽ tỉnh!_ giọng điệu chắc chắn vang lên.

- sau những gì mà gia đình cậu ấy đã làm. Cậu không hề để tâm?

- ghét chứ.. chẳng phải bố ruột tớ, cả bố nuôi đều do bố cậu ấy giết hay sao? Nhưng... cậu ấy không hề có lỗi... bố cậu ấy cũng đi tù trung thân rồi! Tớ có hận cũng chẳng làm được gì!

- cậu yêu Thiên Ân nhiều như vậy... mà cái tên kia chẳng chịu tỉnh! Đợi khi nào cậu ta tỉnh sẽ biết tay tớ! Dám để cậu buồn!

- thôi nào! Chúng ta về thôi! Tớ đã kể hết chuyện ngày hôm nay cho Thiên Ân rồi! Chắc cậu ấy cũng nghe thấy! Giờ thì phải để cho cậu ấy nghỉ chứ!

Nhi vỗ vai cô bạn rồi đứng dậy. Cả hai nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh, căn phòng trở nên yên tĩnh hẳn..

Sau khi về nhà, Nhi thu dọn đồ đạc để chuẩn bị cho chuyến đi du lịch sắp tới cùng cả lớp. Vừa dọn xong thì mẹ kêu Nhi đi đem cháo cho mấy cụ già trong xóm, họ già cả rồi mà con cái thì đi làm ăn xa nên không có ai chăm cả, mà các cụ ông cụ bà quý Nhi lắm nhé! Có quà quê là đem Nhi liền..

- Nhi này! Thiên An có tìm con đó!_ giọng mẹ vọng ra. Nhi chào mấy lão bà bà rồi nhanh chóng phi về nhà. Chưa chi đã bị ai đó ôm cứng rồi..

- ế này! Không sợ Quỳnh Nhi ghen hả?

- hì hì.. cậu ấy không giận đâu! Sao hả? Đang phục vụ lão bà bà à?

- ừ! Mà cậu tới đây có chuyện gì không?_ Nhi ngạc nhiên

- ai za... định rủ cậu tối nay đi ăn cùng bọn tớ đó mà!_ Thiên An gãi đầu cười cười

- à! Chỉ vậy mà cũng lượn qua đây hả? Gọi điện thoại cho tớ là được rồi mà!

- gặp mặt luôn cho tiện! Mà anh tớ..

- cậu ấy vẫn tốt!_ Nhi nói nhanh, lồng ngực chột đau nhói

Thiên An lặng im, cậu đủ biết Nhi đã phải chịu đựng suốt 2 năm qua.. mệt nhọc như thế nào.. vậy mà cô vẫn một mực khẳng định anh trai cậu có thể tỉnh lại.. bác sĩ cũng đã nói, khả năng tỉnh lại của Anh cậu chỉ dưới 10%... Nhi cũng biết vậy tại sao cô lại cố chấp như vậy? Bản thân cậu rất mong anh tỉnh lại nhưng cũng mong Nhi tin vào sự thật.. nếu ngày nào đó... anh trai cậu.... không còn nữa, thì Nhi sẽ phải đối mặt với sự thật đó như thế nào đây? Nếu 2 năm trước.. cậu đến sớm hơn thì chắc chắn vụ thảm sát đó sẽ không xảy ra... chắc chắn anh cậu sẽ không nằm im bất động như vậy. Là do tên ngốc nghếch như cậu. Đến anh trai còn không bảo vệ được!

- đừng tự trách mình nữa... là tớ có lỗi.. là tớ cố chấp.. nếu Thiên Ân không tỉnh.. thì tớ chẳng còn lí do gì để có mặt trên đời này nữa....

- ngốc! Cả hai người đều như nhau cả! Tại sao chứ? Anh tớ muốn chuộc lỗi.. nên chấp nhận bị như vậy? Chẳng lẽ cậu muốn anh tớ phiền lòng sao? Cậu nhất định phải sống tốt! Dù anh tớ có làm sao đi chăng nữa.. nhất định sẽ rất vui khi thấy cậu có cuộc sống hạnh phúc!

Nhi đứng hình, chưa bao giờ Thiên An nổi cáu với Nhi cả... nhưng lần này.. Nhi nghĩ sai rồi...

- xin lỗi... là tớ không tốt!

Nhi kìm lại, không muốn cho nước mắt trào ra ngoài..nhưng lần này thì không thể.. Thiên An ôm Nhi vào lòng, mặc cho cô khóc... khóc rồi sẽ đỡ buồn hơn thôi...

- Thiên Ân... tớ nhớ cậu ấy lắm! Nhớ phát điên lên được! Cậu ấy không chịu tỉnh thì tớ phải làm thế nào đây?... nhìn thấy cậu ấy nằm đấy.. tớ thực sự rất đau, rất khó chịu..._ Nhi khóc trong tuyệt vọng..

- không sao cả... chỉ cần trái tim hai người mãi hướng về nhau... là đủ!

54. Chương 54: Tớ Còn Đón Cậu ” Về Chung Một Nhà”

- mai tớ đi rồi! Có thể sẽ vài ngày mới về! Cậu chăm sóc mẹ với Thiên Ân hộ tớ nhé!

- đương nhiên rồi! Người một nhà mà! _ Thiên An cười híp mắt. Vỗ nhẹ vai Nhi, Cậu thở dài..

- nhớ cẩn thận nhé!_ cậu tiếp lời

- tớ biết mà...!_ Nhi gạt nhẹ đầu.

- vậy là được rồi! Tới nhé! Giờ tớ có chút việc bận! Gặp lại sau nha!

- ừ! Bye!!

Nhi vẫy tay, nhìn theo chiếc xe hơi đang xa dần, cô thở dài quay vào trong nhà. Mở cửa bước vào căn phòng quen thuộc, Nhi lôi chú gấu bông- bạn của cô suốt mười mấy năm qua.. chẳng biết làm gì hơn ngoài việc im lặng. Cô tự hỏi... nếu Thiên Ân tỉnh, bản thân sẽ vui mừng như thế nào? Còn nếu.... cậu mãi bỏ Nhi mà đi..... Nhi sẽ sống sao đây? Ánh mắt, nụ cười, dáng đi đã hằn sâu trong tâm thức, giờ có muốn bỏ cũng không được... phép màu sẽ đến thôi! Nhất định tên bí đao thối kia sẽ dậy mà! Còn phải cho Nhi bắt nạt, cho Nhi trêu chọc nữa chứ, nằm mãi như vậy thật chẳng ổn chút nào!

7h tối...

Nhi lựa chiếc váy đẹp nhất, ngắm ngía một hồi rồi chợt cũng hài lòng. Nhanh chân bắt taxi đến điểm hẹn, trời hôm nay hơi se lạnh thôi mà tay Nhi đã tím tái.. vừa mới đến nơi thì đã thấy hai người kia đang tình tứ rồi! Nhi cười gian đi lại bắt quả tang, hai người kia suýt rớt tim ra ngoài luôn. Bữa tối diễn ra khá nhanh chóng, Thiên An cố rủ Nhi đi chơi cùng, nhưng cô nhất mực từ chối. Đành chịu vậy, hai chiếc xe lái ngược hướng, hòa vào màn đêm tĩnh mịch..

Chiếc xe taxi dừng trước cổng bệnh viện, Nhi nhanh chóng đảo bước vào bên trong, giờ cũng đã muộn, chỉ còn lác đác vài phòng bệnh còn đèn sáng. Nhi thở dài rồi tiến thẳng tới phòng đặc biệt. Bật điện lên, thấy ai kia vẫn nằm im, Nhi cười buồn.

- ở một mình cậu buồn chứ? Biết không hả? Chỉ cần không nhìn thấy cậu giây phút nào thôi là tớ đã nhớ đến phát điên đấy! Bí đao thối nhà cậu! Ghét thật! Xin lỗi vì tớ đã khóc khi không có cậu bên cạnh nhé! Khi nào tỉnh cho cậu thích đánh tớ, mắng tớ thế nào cũng được luôn!

Nhi blo blo một hồi mà không biết chán, còn chẳng biết ai kia có nghe thấy không nữa, ánh mắt thoáng buồn, chuyển dần sang đỏ... mân mê bàn tay Thiên Ân, Nhi nói nhỏ...

- mau tỉnh đi! Cậu đã hứa sẽ ở bên tớ vậy mà lại nằm đây sao?

Nhi cắn chặt môi dưới, giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống tay Thiên Ân, nhìn khuôn mặt điển trai kia, Nhi lại đau xé tâm can, vết sẹo do dao cứa trên cổ vẫn còn... kí ức đau buồn đó cũng vậy, mãi giữ mà không thể vứt đi. Nhi lấy khăn nhấp chút nước lau qua gương mặt thiên thần kia, rồi cả cổ, tay nữa.

- mai tớ đi rồi! Cậu nhất định phải bình an đợi tớ về nhé! Tớ sợ họ sẽ đem cậu đi mất! Sợ khi về sẽ không thấy cậu!

Tay Nhi run run, buông chiếc khăn xuống, Nhi cẩn trọng đặt tay Thiên Ân áp lên bụng cậu rồi đem khăn đi cất. Lát sau quay ra, ngó lên đồng hồ đã muộn, mai còn phải đi sớm nữa. Nhi quay ra, áp lòng bàn tay ấm áp lên hai má Thiên Ân, Nhi khẽ mỉm cười, cúi xuống hôn cậu, thật nhẹ mà cũng thật lâu như chẳng muốn tách rời..

- ngủ ngon nhé bí đao ngọc! Mãi yêu cậu! Nhanh dậy nhé! Tớ còn đón cậu ” về chung một nhà”

Nhi mỉm cười tắt điện rồi nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh. Khu hành lang đủ sáng để cô bé có thể đi. Bắt taxi trở về nhà, Nhi khẽ đưa mắt ra ngoài cửa kính. Khung cảnh ban đêm... thật thanh bình..

Sáng sớm hôm sau...

Sau khi vác đồng hồ lên xe, Nhi quay sang chào mẹ, mẹ Nhi mỉm cười hôn nhẹ lên trán con gái rồi dặn dò..

- chị Nhi nhớ mang quà cho em nhé!_ Uyển Như nhanh nhẩu

- rồi! Chị nhớ mà! Ai cũng có quà ha!_ Nhi nháy mắt cười, quay sang ôm Quỳnh Nhi.

- tớ nhờ cậu nhé!

- yên tâm! Cậu cứ chơi cho đã đi! Còn chuyện khác cứ để tớ với Thiên Ân lo!

- cảm ơn hai cậu nhiều! Thôi! Đến giờ rồi! Chào cả nhà nhé!

Nhi mỉm cười, vẫy tay chào mọi người rồi leo lên xe, chiếc xe nhanh chóng rời đi.. Quỳnh Nhi nhìn theo mà buồn, có mỗi đứa bạn thân, đi rồi thì biết tâm sự cùng ai đây? À mà thôi! Đẳng nào Nhi cũng chỉ đi có 5 ngày là về rồi mà!

- chúng ta vào nhà thôi!

11h trưa..

Cuối cùng cũng đến nơi, Nhi nheo mắt vươn vai một cái rồi cùng mọi người leo xuống xe, không khí nơi đây rất mát trong lành nhé! Mát cực kì luôn.. Nhi hít một hơi thật sâu rồi vòng ra sau xe mang đồ vào trong nhà nghỉ. Vừa xếp đồ xong thì nghe thấy tiếng thầy cô giáo líu lô bên ngoài. Đến giờ ăn trưa rồi... Nhi nhanh chóng cùng các bạn đi xuống dùng bữa, khóa học của Nhi năm nay tổ chức đi chơi nhưng chỉ có 2 lớp được đặc cách đi dài hạn như vậy thôi!

- a! Suýt quên!

Nhi reo lên, lôi máy điện thoại ra, Nhi nhắn tin cho mọi người báo cô đã đến nơi để mọi người ở nhà còn yên tâm! Và cũng không quên nhắn cho một người mặc dù người đó chẳng biết khi nào sẽ đọc tin nhắn của cô nữa!

55. Chương 55: Về Đi! Tớ Cần Cậu!

- thực sự thì chúng tôi không thể giúp gì hơn!_ vị bác sĩ nọ khẽ lắc đầu

- các người nói gì vậy? Lương tâm để đâu cơ chứ??

Thiên Ân giận dữ quát lớn, căn phòng trở nên im bật, không khí căng thẳng hơn bao giờ hết

- chúng tôi.. đã cố hết sức! Phép màu... đã không xảy ra!

- cầm miệng mấy người lại! Hãy làm tất cả những gì mà mấy người có thể! Nếu không muốn cái bệnh viện này sụp đổ!

Rầm...

Bao nhiêu thứ trên bàn bị cơn tức giận của Thiên An mà đổ lung tung ra sàn, vị bác sĩ khẽ lắc đầu thở dài.. ông đâu có khả năng làm sống lại người chết.. hay làm gì có cách nào khiến người ngủ 2 năm tỉnh dậy đi lại bình thường khi đã hết cơ hội?

.....

- Nhi này! Cậu đang làm gì vậy?

- à! Tôi đang vẽ thôi!_ Nhi mỉm cười đáp lại cô bạn cùng khóa. Phong cảnh bên ngoài đều được cô vẽ lại một cách sinh động, xem ra khả năng hội họa của cô cũng không tệ hại cho lắm

- cậu vẽ chi vậy? Không định ra chơi cùng mọi người sao?

- vẽ cho người đặc biệt! Tất cả tớ sẽ ghi lại cho cậu ấy xem!

- tình cảm thế? Mà hai cậu quen nhau từ nhỏ rồi mà nhỉ?

- sao cậu biết?_ Nhi ngạc nhiên

- khi cậu ấy còn làm ca sĩ, cậu ấy nhắc tới cậu suốt đấy! Hầu hết tất cả những bài hát do cậu ấy sáng tác cũng toàn liên quan đến cậu!

Nhi ngơ ngàng rồi mỉm cười, vui thật! Lâu lắm rồi mới có cảm giác lạ lùng như vậy.. tên bí đao thối đó.. vẫn đáng yêu như ngày nào nhỉ?

Ngày hôm sau...

Mọi người tổ chức đi thăm quan, Nhi cùng nhóm bạn tham gia, khu rừng này....y hệt khu rừng mà trước Nhi bị lạc, trong đây thực sự rất mát, có đủ loại hoa, đủ loại màu sắc, Nhi nhìn là thích mê, chỉ tiếc mùa này không có lan trắng mà cũng chẳng có sen... nhanh tay lôi vở vẽ ra, Nhi lại ghi lại những cảnh vật đẹp để xung quanh, chính vì vậy mà cô luôn là người đi sau cùng..

- chào!_ Nhi giật mình nhìn lên, ánh mắt trong veo cộng thêm vẻ ngoài xinh đẹp đã làm người đối diện chột nóng mặt, à! Là anh khóa trên đây mà, hình như là hội trưởng hội học sinh thì phải! Nhi ngây ngây ngô ngô một lúc lâu sau mới gật nhẹ đầu

- a dạ!

- em là...

- dạ Nhi ạ!

- à ừ! Chúng ta đi nhanh thôi! Không em sẽ bị tách khỏi đoàn đó!

- nhưng.....

Nhi có chút tiếc nuối nhìn xung quanh, loay hoay chiếc bút chì trong tay mãi thôi....

- à! Nếu em muốn! Anh sẽ ở lại cùng em một lúc!

Nhi cười tươi cảm ơn rồi rít, nhanh chóng vẽ để còn đi tiếp, không lại để Anh đợi. Phiền lắm!

- em vẽ đẹp nhỉ?

Nhi đang mê mê mà chẳng biết Anh hỏi nên vẫn cứ lặng thinh, Anh trai gãi nhẹ đầu mỉm cười

- cô bé này!... thật đáng yêu!

Sau khi tham quan một lượt, vở vẽ của Nhi cũng bị nét chì làm cho kín gần hết. Nhi á ngại.. sắp hết giấy rồi, nghe nói trường còn tổ chức đi nhiều nơi đẹp nữa.. biết làm thế nào bây giờ??

- cho em nè!

Nhi giật mình nhìn sang bên cạnh, một sấp giấy vẽ lù lù trước mặt, mắt Nhi sáng rực lên... nhưng... ai lại biết cô đang cần gì mà đưa vậy nhỉ?

- anh....._ Nhi có chút ngơ ngàng khi nhìn lên.

- hi! Em lấy đi! Chẳng phải em đang cần sao?

- a.... dạ! Cảm ơn anh nhiều nhé! Mà em còn chưa nhớ tên anh nữa!_ mắt Nhi tròn xoe, nhìn thực đáng yêu

- gọi anh là Khoa được rồi!

Nhi gỡ nhẹ đầu rồi nhận lấy xấp giấy từ tay Khoa, lòng hào hứng phấn khởi, thật may quá! Ôm xấp giấy, Nhi thở phào...

Khoa nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, chỉ là giấy thôi vậy mà cô vui vậy sao? Cô bé này càng ngày càng khó hiểu nha!

- a! Nếu em thích vậy thì ngày nào anh cũng sẽ mang giấy cho em!

Nhi giật mình, cái anh này... không phải bị bệnh gì đó chứ?? Nhi sẫm soi, lại còn đi lòng vòng quanh Khoa nữa, càng lúc càng làm anh khó hiểu..

- em làm gì vậy??

- a... dạ không ạ!

Nhi lắc nhẹ đầu, xem ra anh ta không hề bị bệnh. Nhi nghiêm nghị tiến tới trước mặt Khoa

- em có chút việc! Phiền anh lúc khác nhé! À! Cảm ơn anh nhé!

Nhi nói xong thì chạy vèo đi luôn, chẳng kịp nghe Khoa trả lời, Anh khẽ lắc đầu ngán ngẩm rồi quay về phòng mình.

- mấy người không thể làm vậy được!

- chúng tôi xin lỗi! Chúng tôi chỉ tuân thủ đúng theo quy định thôi!

- không được! Tôi đã nói trước với mấy người rồi cơ mà! Có tin tôi...

- nếu cậu muốn! Chúng tôi đã hết cách!

Thiên An khựng lại trước câu nói của vị bác sĩ, cậu không thể làm gì cả.. thực sự không thể..

- An à.... làm sao bây giờ...!_ Quỳnh Nhi lo lắng nhìn Thiên An..

- anh ấy! Không thể nào bỏ Nhi mà đi đâu! Nhất định! Anh ấy sẽ bình an vô sự thôi! Tớ sẽ kéo dài thời gian! Nhất định phải đợi Nhi về!

Rất cục là ăn tối cũng chẳng được yên, lòng cứ bồn chồn. Nhi buông đũa mời cơm mọi người rồi đứng dậy, Khoa nhìn theo rồi cũng cố gắng ăn thật nhanh ra ngoài theo Nhi..

Tay Nhi run run, tim đập nhanh hơn bình thường. Nhi đang lo cái gì đây? Lòng thực khó chịu...

Ring ring...

Nhi giật mình mở máy ra, có tin nhắn đến của Quỳnh Nhi. Nhi chậm rãi mở ra xem, tim tự nhiên đau nhói..

" về nhanh đi! Thiên Ân.... cậu ấy cần cậu!"

56. Chương 56: Lời Hứa Đó... Cậu Còn Nhớ Không?

- Nhi! Em chạy đâu vậy??_ Khoa gọi với lại, nhìn đôi mắt đỏ hoe của Nhi, anh đoán có chuyện chẳng lành, vội vội vàng vàng đuổi theo.

Nhi nhanh tay vẫy chiếc xe buýt rồi bước lên, phải càng nhanh càng tốt! Không thể chậm trễ..

Rầm...rầm...

Khoa gõ mạnh lên cửa xe buýt như để gọi Nhi nhưng đầu óc cô bây giờ hoàn toàn không có chút để tâm nên cũng chẳng biết có người đang gọi mình nữa.

” nhất định! Nhất định phải đợi tớ về!”

mắt Nhi đã ướt đầm từ khi nào rồi, tay bấu chặt gấu áo, Nhi ngồi trên ghế mà cảm tưởng như đang ngồi trên đồng lửa vậy, cô sợ... sợ Thiên Ân sẽ...

Nghĩ vậy thôi mà Nhi đã run cầm cập rồi, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh, Khoa bắt lực nhìn theo bóng Nhi đang xa dần. Dốt cục thì... chuyện gì vừa xảy ra vậy??

Nhi phải thay liên tục mấy chuyến xe nên người đã mệt lả đi.. giờ quá muộn rồi, mọi người trên xe đã ngủ hết, chỉ còn mỗi mình Nhi, cô không tài nào chợp mắt được! Ánh mắt hướng ra ngoài cửa kính như muốn tìm một chút hi vọng nào đó, trời bắt đầu chuyển gió, mưa tầm tã suốt cả quãng đường. Bác tài xế nhìn qua chiếc gương trên đầu, hỏi nhỏ..

- khuya rồi sao cháu không ngủ? Chỉ còn 3 tiếng nữa là đến sáng rồi!

- cháu.... không ngủ được! Có người đang đợi cháu!

- vậy hả?? Nhưng ít nhất cháu cũng nghỉ chút đi! Còn lấy sức! Đi cả đêm như vậy mệt lắm!

- nếu vậy! Bác cũng sẽ nghỉ phải không?

Bác tài xế ngạc nhiên giây lát, cô bé này.. thật khiến người khác phải cứng họng mà..

- ta làm lâu năm nên đã quen rồi! Còn cháu chỉ là sinh viên! Cả ngày vận động tất nhiên là phải nghỉ ngơi đúng giờ rồi!

- bác nhìn lại thẻ bác đang đeo đi ạ!

Nhi bình thần, bác tài xế giật mình nhìn xuống rồi ái ngại cười, thôi khỏi biện minh.. trong thẻ ghi rõ phân vụ của bác tài xế là buổi sáng! Tất nhiên hôm nay bác ấy chỉ lái hộ thôi!

Ngồi như cả mông, dốt cục cũng đến nơi, Nhi trả tiền rồi chạy ào xuống xe bắt taxi thẳng đến bệnh viện trung ương thành phố.

” tớ đến với cậu đây!!!”

Nhi nghĩ thầm, lòng có chút lo lắng. Chiếc xe dừng lại, Nhi bước xuống chạy thẳng vào bên trong, những tiếng cãi vã vang lên ngày một rõ, nói đúng ra thì là giọng của Thiên Ân, không ổn rồi... mắt Nhi đỏ hoe.. cố chạy thật nhanh đến phòng bệnh..

Cô sững người, diêm nhiên không thể bước tiếp, họ... bọn họ đang làm gì với Thiên Ân thế này..

- tránh ra khỏi cậu ấy!_ Nhi giận dữ hét lớn, cả phòng lặng thinh dồn ánh mắt về phía cô..

- cậu ấy chưa chết! Sao mấy người lại làm vậy!

Nhi hất phăng chiếc khăn trắng đang trùm trên người Thiên Ân ra, Quỳnh Nhi thấy cô bạn quá kích động liền chạy đến

- chúng tôi xin lỗi! Hy vọng đã không còn! Phép màu cũng đã không xảy ra! Theo quy định thì..

- câm miệng lại! Mấy người thì có quyền gì chứ!_ Nước mắt Nhi trào ra ngoài..

- thứ lỗi! Nhưng giờ chúng tôi phải đưa cậu ấy đi rồi!_ vị bác sĩ nọ dứt câu, liền kéo chiếc giường mà Thiên Ân đang nằm đi. Thiên Ân tuyệt vọng nhìn theo anh trai..

- bảo vệ!

- không! Mấy người đứng lại! Tôi không cho phép mấy người mang cậu ấy đi đâu hết! Không!!!!!!

- Nhi! Nhi! Tỉnh lại đi!!!

” chẳng phải cậu đã hứa.. sẽ ở bên cạnh chăm sóc cho tớ sao? Vậy mà.... cậu lại... bỏ tớ một mình giữa thế giới này.. nơi đây... không có cậu! Cô đơn.. và lạnh lẽo..”

- tặng cậu nè!

Cô giật mình nhìn lên, thấy sợi dây chuyền lơ lửng trước mặt, lấp lánh và thật đẹp. Cô reo lên

- woa..... đẹp quá!!!

- sau này... nếu có xa nhau.. cậu nhất định phải giữ chúng cho cẩn thận nhé!_ cậu khẽ dặn dò, cô tròn mắt ngạc nhiên

- xa nhau! Cậu nói gì lạ vậy? Chẳng phải tớ vẫn đang ở bên cạnh cậu hay sao?

Mặt cậu thoáng đỏ, hại cô tưởng là cậu bị sốt..

- cậu sốt hả? Chết rồi! Mặt đỏ hết lên rồi này!

Thật tình.. lần này cũng vì câu nói của cô mà mặt cậu lại đỏ gay hơn, cậu nói lớn

- sau này nhất định tớ sẽ lấy cậu!

Cô khựng lại, mắt chăm chăm nhìn vào mắt cậu. Xấu hổ quá đi mà.. cậu cố tình tránh né ánh mắt trong veo kia.

- cậu... nói lại đi...

- tớ nói! " Uyển Nhi cậu! Sau này nhất định là vợ của Đinh Thiên Ân! Tớ hứa sẽ chăm sóc cho cậu cả đời!"

Cậu đồng dục tuyên bố, cô đỏ mặt, vì cậu cao hơn cô hẳn cái đầu nên cô phải kiễng lên mới chạm được môi vào má cậu..

- hứa nhé! Cậu không giữ lời... sẽ...

Cô khẽ cắn nhẹ vào tai cậu. Cậu khẽ giật mình rồi mỉm cười. Cô bé như vậy mà đã lợi hại lắm rồi nha.. hỏi như vậy.. sao cậu không yêu cô cho được.. đôi mắt hút hồn, đôi má hồng hồng, không chỉ riêng cậu mà chắc chắn cô sẽ có một đội hậu vệ đông đảo! Nhưng tất nhiên rồi... cậu không cho ai đụng vào cô nhé! Chỉ một sợi tóc thôi! Haizzz cậu sẽ cho người đó..

Biết cảm giác của cái chết nó như thế nào(mới bé mà ác khẩu ghê ha • •).. cô là của cậu! Đóng dấu rồi! Không ai cướp được hết!

: đã để mọi người chờ lâu a~ cúi đầu tạ lỗi.. sắp đến hồi kết rồi! Cảm ơn đã ủng hộ trong suốt quãng thời gian vừa qua... cảm tạ cảm tạ:3

57. Chương 57: My Girl! Do You..... Remember Me??

- Thiên Linh!! em hư quá đây! lại đây với chị nào!

gâu..... gâu.....

cún con nhanh nhẩu chạy về phía Nhi, cô ôm chú cún nhỏ vào lòng, tay mân mê bộ lông mềm kia...hai tuần rồi... cô đã ở bệnh viện đã 2 tuần..... bác sĩ nói khi nào cô ổn định về tâm lí sẽ được ra... may có cún con không nhi chắc cũng chán chết mất... trời hôm nay đẹp lắm, có gió, có nắng mà chẳng thấy vui tí nào cả... nhi không biết làm sao ấy, cảm giác như vẫn thiếu thiếu gì đó, mọi khi vẫn chỉ có cô với cún thiên linh thôi! à... cả mẹ cô nữa, ngày đem ba bữa tới mà, khi nào mẹ bạn thì Thiên An với Quỳnh Nhi sẽ mang sang cho...

- chị quên ai rồi phải không?_ nhi cúi xuống

cún con chỉ nằm im trong lòng cô... mắt Nhi hướng đến cặp tình nhân xa xa kia, cô bạn kia cũng kém Nhi có tuổi thôi, đang điều trị bệnh về gan gì gì ấy, ngày nào bạn trai cô ấy cũng tới, Nhi thấy cả hai ngồi nói chuyện, cười đùa với nhau lâu lắm.... nhi ngày nào cũng ra ghé đá ngồi nên Nhi biết mà, nhìn họ như vậy....

tim cô đôi lúc thất từng cơn ấy.... nước mắt cũng tự động rơi mà Nhi có muốn khóc gì đâu.... bệnh của cô chắc nặng lắm!

- Nhi!!

có tiếng gọi lớn phía sau, Nhi quay lại, ra là cô bạn thân đây mà, à! có cả Thiên An nữa, hai người đến cùng lúc luôn...

- cậu ổn chứ? bé Thiên Linh ngoan ghê ta!!_ Quỳnh Nhi cười, xoa xoa đầu cún, cún con cũng ngoan lắm, vẫy đuôi tí cả lên..

- tớ khỏe! cậu không cần lo đâu! hai cậu tới chơi hả?

- ừ! cậu khỏe là tốt rồi! Thiên Ân.....

Thiên An đang định nói gì đó, nhưng thấy ánh mắt của Nhi lại thôi....

- Thiên Ân?? cậu ấy là ai??.... ừm.....tớ có quen không? nghe tên tự nhiên tớ nhớ nhớ ra cái gì ấy!!_ Nhi ngậy ngô, tay đặt lên ngực, tim còn đập nhanh lắm nè... lạ chưa?

- anh trai tớ! cậu không nhớ gì hả?_ Thiên An nheo mày..... nhi hình như không ổn tí nào! lúc cô tỉnh dậy, vẫn nhớ ra hết tất cả mọi người, vậy mà người quan trọng nhất.... cô lại quên sao?

- tớ không biết cậu ấy! ngoài gặp cậu ra thì cậu ấy tớ chưa gặp bao giờ cả!

Quỳnh Nhi với Thiên An nhìn nhau, hình như có gì đó không ổn... cả hai quay sang..

- Nhi ngồi đây nhé! tụi tớ ra đây có chút việc!

- ừ! hai cậu đi cẩn thận nhé!

Nhi cười tươi lắm..... Nhưng sao cứ giống như nó đang giấu điều gì đó vậy...

Tại phòng Khám....

- cô bé từng bị tai nạn! từng bị mất trí nhớ... sau cú sốc đó... mà cô bé vẫn nhớ được hết là một sự may mắn khá lớn!

- không! người quan trọng nhất cậu ấy quên rồi!

- hai đứa chăm sóc cho cô bé cẩn thận! nếu là người quan trọng.. đặc biệt... hay cả hai đã có nhiều kỉ niệm với nhau thì chắc hẳn cô bé sẽ nhớ ra sớm thôi! nhưng phải từ từ... đột ngột quá sẽ dẫn đến biến chứng... không tốt về sau!

- cảm ơn bác sĩ! chắc...bọn cháu sẽ có cách thôi!

1 tuần sau.....

Nhi thu xếp đồ đạc chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, hôm nay mẹ sẽ đón cô về nhà.... Nhi vui lắm, về đến nhà nha! mẹ làm rất nhiều đồ ăn ngon, còn gọi các cô đến ăn cơm nữa, hôm nay đông vui ghê lắm! mọi người tặng Nhi rất nhiều quà nha! cô vừa mới ra viện mà!

- Nhi ăn nhiều nha!

- dạ!

- Nhi này! cậu ăn xong nghỉ ngơi cho khỏe nhé! tối tụi mình sẽ đi chơi nha!

Nhi gật nhẹ đầu rồi cười, ăn xong cô phụ mẹ dọn nữa, mẹ kêu không cần ấy, lo Nhi mệt, lại phải lên phòng, lâu lắm không vào, căn phòng vẫn gọn gàng ngăn nắp, Nhi nằm lên giường, ôm chú gấu bông mà thiếp đi..

19h.....

- các cậu dẫn tớ đi đâu vậy? có cần phải mặc váy vậy không? trang điểm nữa làm gì?

- hi hi... có việc thôi mà! tại tớ thấy cậu cũng khỏe! mà bằng này tuổi! dì cũng mong bé cháu lắm đấy!

Đấy! hai người họ đi trước cứ tùm tùm với nhau hoài, lạ ghê, Nhi cảm thấy có sự mờ ám nha.. chẳng biết họ định dở trò gì đây... nhưng mà... chỗ này nhìn quen quen, lại còn đèn led lung linh, hoa thơm phưng phức... Nhi ngạc nhiên lắm... còn có cái xích đu nữa này, cũng được trang trí cả đèn cả hoa nha.. Nhi không ngại mà ngồi luôn ấy..

- đẹp quá! các cậu tự trang trí hả?

- không! có người muốn làm cái này tặng cậu mà!_ Thiên An nháy mắt cười

- ai mà tốt vậy chứ? tớ có quen không?_ Nhi tròn mắt..

- quen chứ! biết rõ là đằng khác! bây giờ tụi tớ phải đi rồi! cậu ngồi đây đợi người ta đến nhé! coi bộ Nhi nhà mình sắp phải lấy chồng rồi!_ Quỳnh Nhi cười đều..

- lấy chồng? này... cho tớ về đi! _ Nhi đứng bật dậy

- ề.. khoan khoan khoan khoan! bình tĩnh! cái này là mẹ cậu sắp đặt nhé! cậu về là mẹ cậu sẽ buồn đó! cậu muốn mẹ cậu buồn phải không?_ Thiên An đẩy Nhi ngồi xuống

- ừ thì tớ không muốn! nhưng....

- suýt! thì không thích người ta cũng đã hẹn rồi! ít nhất cậu cũng ngồi nói chuyện với người ta chút chút!

Năm nỉ ỉ ôi mãi Nhi mới chịu ở lại, tự nhiên thấy chán chán, hai tên kia chuẩn về mất tiêu rồi.. mà quái nhỉ? người hẹn gặp này bất lịch sự thế... bảo hẹn 7h tối mà mãi chẳng thấy đâu cả, Nhi đang định về thì có bóng người xuất hiện. đáng người quen lắm! rồi gương mặt cũng hiện dần ra... Người kia mặc bộ vest đen, trên tay cầm bó hồng... nhìn Nhi mỉm cười...

“” My Girl..... Do you.... remember me?!”

_ đã để mọi người chờ lâu... cúi đầu tạ lỗi...._

58. Chương 58: Chỉ Là Giúp Cậu Thôi!

Nhi loạng choạng... sau thì lấy lại nhịp thở ban đầu...

- Thiên An? sao cậu quay lại làm gì hả? còn bó hoa kia là sao?_ Nhi cau mày

- xin lỗi nhưng..... tớ không phải là Thiên An!_ người kia khẽ gãi đầu cười cười, chưa đầy 3 giây Nhi đã đứng ngay trước mặt rồi, cô đưa hai tay lên áp vào mặt người kia

- khuôn mặt này... nếu không phải Thiên An thì là ai chứ?_ Nhi sẫm soi, giờ thì hai người gần nhau lắm, Nhi cũng thật là bạo nha

- hi! tớ là Thiên Ân! không phải Thiên An! chỉ là anh trai sinh đôi của nhóc thôi! tớ vừa từ bên mỹ về đó!

Nhi buông thông hai tay gật gù ra vẻ hiểu, thấy Nhi im lặng, cậu con trai kia đưa bó hồng cho cô mà cười.

- tặng cậu nhé! nhân dịp..... lần đầu tiên gặp mặt!

rồi người đó cười, nụ cười như nắng ban mai sưởi ấm mọi thứ vậy, Nhi cứ ngây ngốc nhìn như vậy mà chẳng để ý đến sự vô duyên của mình, cô chỉ nhận lấy bó hoa thôi...

- cậu thích chỗ này chứ? tớ đã chuẩn bị trước đó!

- ừ! rất đẹp! tôi rất thích! dù sao thì cũng cảm ơn cậu vì món quà này nhé!_ Nhi cười buồn

- nhìn cậu hình như không vui lắm!

- không có gì! tôi hơi mệt nên xin lỗi cậu nhé! tôi phải về đây!

Nhi chỉ nói vậy rồi đi luôn, vậy mà người kia cũng chẳng đuổi theo hay gọi lại, mà chỉ lặng lẽ nhìn theo bóng dáng cô dần khuất khỏi nơi này..

tách.....tách.....rào.....

Trời mưa rồi, Nhi ngược mắt lên nhìn, thật may quá, thật may là trời mưa chứ không sẽ lộ liễu quá mất. Nhi cứ lang thang như vậy đến khi cả người ướt hết mới về đến nhà, tới là cô bé lên phòng luôn, đặt gọn bó hồng một góc, Nhi đi thay đồ rồi đi ngủ luôn... cô thực sự rất...mệt mà..

Sáng sớm hôm sau...

Nhi thì chưa dậy đâu, nhưng có người đã đến nhà cô rồi đấy, lại còn chuẩn bị bữa sáng cho cô nữa, nhưng lúc Nhi dậy người kia về rồi nên cô cũng chẳng biết ai đã đến nữa, chỉ biết bữa sáng đó rất ngon, rất đặc biệt. Ăn xong, Nhi lại lang thang chạy bộ như mọi khi, không ngờ cái cậu hôm qua cũng đi nữa, Nhi chạy vòng sang hướng khác, cậu ta lại đuổi theo chạy cùng cô luôn.

- cậu khỏe chưa?

- rồi! hôm qua mưa..... cậu không ướt chứ?_ Nhi bâng quơ hỏi vậy thôi mà người kia đã cười tít cả mắt lên rồi..

- tớ không! còn cậu?

- có!

- cậu không cảm thấy mệt?

- tôi khỏe hơn cậu nghĩ đấy!_ Nhi quay sang lườm

chạy được thêm đoạn nữa thì cả hai dừng chân nghỉ một lúc, Nhi thở hổn hển ngồi xuống ghế đá, nhìn sang chẳng thấy tên kia đâu rồi, Nhi ngửa cổ ra sau, lấy tay che mắt lại, mệt quá... đang thiu thiu thì tự nhiên bị dí chai nước lạnh vào má làm Nhi giật bản mình, cậu ta cười cười đưa cho Nhi chai nước

- uống đi cho đỡ mệt!

- cảm ơn! nhưng tôi không khát!_ Nhi chỉ nói vậy thôi, cậu ta cũng mở chai nước ra rồi tu một ngụm rồi sau đó thì.... rồi sau đó.... Nhi lại là người uống hết nước trong miệng cậu ta...

khụ...khụ...

- cậu làm tôi suýt sặc đấy!_ Nhi đỏ mặt nói lớn

- tại cậu bảo không uống nên tớ mới giúp cậu uống thôi! hi...

- tôi đánh gãy răng cậu bây giờ! có phải người yêu đâu mà cậu làm kiểu đó với tôi hả?

- xin lỗi mà! nhưng tớ cũng đang độc thân! cậu cũng vậy! hay cậu làm người yêu tớ đi!

vâng, và cậu ta tỏ tình, kết cục là bị Nhi tương ngay một cú đấm vào bụng vì cái tội mạnh miệng, hai là tội dám hôn cô trước mặt bàn dân thiên hạ..

- cậu hay đấy! tôi đánh vậy còn nhẹ! cho chừa tội cậu!

Nhi quay đi, bước chân vẫn đều đều, ủa? sao vậy nhỉ? Nhi quay lại thì thấy tên kia vẫn ngồi ôm bụng, trông nét mặt thực khó coi nha, Nhi lo lắng chạy ào tới..

- này! không sao chứ? cậu là con trai mà không chịu được đòn của con gái hả?

.....

- tôi đưa cậu đến bệnh viện nhé!

Đang định kéo cậu ta dậy thì bị cậu ta kéo lại, tranh thủ vòng hai tay ra ôm Nhi, Nhi luống cuống định đẩy cậu ta ra nhưng cậu ta ôm chặt quá...

- nhớ thật!

- cậu giả vờ đó hả?_ Nhi nhặng xị

- cậu nghĩ đó là thật sao? cậu lo cho tớ thật à?

- tên cáo già!

- tớ vốn dĩ là như vậy mà! cũng chỉ vì muốn được ở bên cạnh cậu nhiều hơn trước khi sang mỹ ở hẳn thôi! chỉ còn ba ngày nữa!

- tôi với cậu quen nhau trước hả?_ Nhi cau mày

- ừ! thậm chí rất hiểu rõ nhau mới đúng! mà bữa sáng tớ làm cậu ăn hết chứ?

- gì...gì cơ?_ Nhi ngạc nhiên

- do tớ làm đấy! tất cả bữa sáng của cậu! kể cả lúc cậu trong bệnh viện! cũng đều do tớ làm!

.....

- sao không trả lời? cảm động rồi hả?

- còn không chịu thả tôi ra?

Cậu ta không chịu lại còn ôm cô chặt hơn, như sắp nghẹt thở đến nơi rồi..

- chẹp chẹp... giới trẻ bây giờ kinh thật đấy!

- phải phải! nãy còn hôn nhau giờ lại ôm nữa!

- có lẽ bố mẹ chúng nên dạy bảo lại con mình thôi! chắc chắc...

Nhi méo mặt, thật tình, các cô các bác hiểu lầm cháu rồi a... tội cháu quá à>>. T^T

59. Chương 59: Tại Sao Lại Là Ảnh Cưới??

- cậu xị mặt cái gì chứ? tại cậu cả đấy!_ Nhi cau có, tên lủi hủi bên cạnh vẫn xị mặt, thật bực mình mà..

- sao cậu lại về đường này? nhà ở đây à?

- ừ!_ * gật đầu*

lát sau Nhi lại rẽ sang hướng khác, cậu ta lại rẽ theo..

- lại đi đường này luôn hả?

- ừ!_ *gật đầu*

Nhi lại rẽ vào cái ngõ nhỏ, kết cục cậu ta lại rẽ. Nhi chán chảng muốn nói luôn, đi mãi cũng tới nhà, Nhi mở cửa cổng rồi đi vào trong, nãy giờ mới nhớ ra, cô quay lại..

- này!!!!!!_ Nhi hét lớn

- gì hả?_ cậu ta giật mình nhìn lên

- đây là nhà tôi chứ đâu phải nhà cậu!

- nhà cậu cũng là nhà tớ! Thiên An cũng ở đây mà phải không?

- không được không được! cậu ấy sẽ cưới họ hàng nhà tôi nên mới ở đây thôi! còn cậu thì không nhé!

- vậy đằng nào tớ chẳng cưới cậu!

Nhi đang lườm dở thì Uyển Nhi chạy từ nhà ra, mặt hớn ha hớn hờ, không ngần ngại mà ôm chầm lấy Thiên Ân..

- anh lại tới chơi hả?

- này! em với cậu ta có quan hệ gì vậy?

- anh rể em mà!_ Uyển Như cười tươi rói

- hừ! cả hai vào nhà đi!_ Nhi bực mình phi thẳng lên phòng

- chị ấy sao vậy ạ?

- chắc chị ngại đó! con gái mà!_ Thiên Ân cười hề hề rồi theo chân Uyển Như vào bên trong.. cả buổi ngồi chơi mà chẳng gặp được ai, mãi gần trưa mẹ Nhi mới về, mời cậu ở lại ăn cơm luôn...

ba ngày liên tiếp cứ như vậy, sáng chạy bộ cùng nhau, trưa cũng ăn cơm cùng bàn, chiều thì bị tên kia lôi đi chơi hết chỗ này đến chỗ khác, đã thế mẹ còn đồng tình cái rụp nữa chứ.. a... thời gian rảnh rỗi của Nhi tiêu tan... dù sao thì... nốt ngày hôm nay, mai cậu ta cũng đi rồi...

- này! sao cậu cứ nắm tay tôi mãi thế?

- tên kia! người ta đang nhìn kia kia!

- cậu lôi tôi đi đâu thế hả?

Rồi cậu ta cũng chịu buông tha Nhi á... nhưng tại sao lại ở tiệm chụp ảnh cưới thế này? Nhi chưa kịp cau mày đã bị lôi xềnh xệch vào trong..

- hôm nay buổi cuối rồi! cậu đồng ý nhé! chụp ảnh với tớ!

- nhưng sao lại là ảnh cưới chứ?

- hì! kệ chứ! đi nha!

năn nỉ ỉ ôi mãi Nhi cuối cùng cũng đồng ý, mà chẳng hiểu sao nhá, được mặc bộ váy cô dâu cảm giác cứ lạ lạ sao ấy, Nhi nhìn trong gương mà không nhận ra mình luôn.... Đang mãi ngắm thì tên kia cũng đi ra...

- woa..... đẹp trai quá đi! Thiên Ân à! em là số 1 đấy nha!_ chị trang điểm cười toe toét, Nhi hơi đỏ mặt tí xú.. dù gì thì.. chị kia nói đúng mà!

Trang điểm xong, cả hai được đưa đến địa điểm chụp ảnh cưới, nơi đây rất là đẹp luôn, phong cảnh non nước hữu tình, Nhi trầm trồ nhìn không chớp mắt. Chỉ là chụp ảnh thôi có cần phải kĩ đến từng chi tiết như vậy không nhỉ? kì kì sao á... cũng có phải là cưới thật đâu, chỉ để giúp “” thỏa mãn“” cái mong muốn của tên kia thôi mà.

- mẹ ơi! anh chị ấy đẹp đôi thật đấy nhỉ?

- ừ! sau này lớn con nhất định sẽ xinh như chị ấy vậy đó!

Nhi nghe xong mà hơi xấu hổ, còn cái tên kia nhìn cô mà cười như chưa bao giờ được cười ấy, bộ vui lắm hay sao? Mãi đến chiều tối mới xong, Nhi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng được về, Nhi từng từng chạy vào nhà thì bị tên kia giữ lại

- mai tớ đi cậu vui vậy hả?

.....

Nhi im lặng quay lại, trông mặt cậu ta buồn buồn nhìn thương thương ấy, Nhi cũng chẳng biết nói gì luôn...

- sáng tớ đi... cậu có đến sân bay tiễn tớ không?

- đi vui về! sống thật tốt nhé! có lẽ mai tôi sẽ bận...sợ không đến được!

- vậy thôi! cậu cũng sống thật tốt nhé! rất vui vì ngày hôm nay! dù sao thì... cậu cho phép tớ làm một việc nhé! coi như quà chia tay đi... từ giờ phút này cũng chẳng được gặp nhau nữa rồi...

- tôi đồng ý... nhưng có chuyện...g.....

Chưa nói hết câu đã bị ai kia cướp mất đôi môi rồi, Nhi cũng chẳng phản kháng như mọi khi mà chấp nhận nó, cậu ta sống bên mỹ nhiều nên phong tục nó cũng khác.. biết sao được..

- bye!!! tớ về nhé!

Dứt câu người kia còn miễn phí thêm cái “” chụt“” vào chán Nhi rồi mới chịu đi nữa, Nhi đưa tay sờ lên môi mình rồi quay vào trong nhà, ngọt thật.....

- mẹ!! con về rồi ạ!!

7 giờ tối.....

Nhi đang ngồi suy nghĩ linh tinh thì mẹ đi vào, cả hai mẹ con nói chuyện một lúc mới chịu thôi, mà chủ đề toàn xoay quanh cái chuyến bay của Thiên Ân, Nhi thì vẫn tỉnh bơ, mẹ chỉ cốc đầu cô cái rồi quay về phòng luôn, Nhi ái ngại nhìn ra ngoài cửa sổ, trời lại mưa nữa.... có ai đang khóc hả? sao lại có cảm giác buồn thế này, Nhi mân mê sợi dây chuyền trên cổ rồi chạy ra ngoài, chỉ khoác mỗi chiếc áo mưa chạy đi...

- Nhi! con đi đâu vậy? trời đang mưa to mà!

- con đi có chút việc! nó rất quan trọng!_ Nhi hét lớn

hộc....hộc...hộc....

Nhi thở như sắp đứt hơi luôn, chân tay rã rời luôn rồi mà cuối cùng cũng đến nơi, Nhi mỉm cười.... thật may quá.....

60. Chương 60: Cậu Dám Đi Sao??

- này! cậu đang làm gì vậy hả?

- tớ đang xây lâu đài cát đó! cậu không thấy hả?

- đẹp thật! con trai mà cậu khéo tay thật đó! chắc chắn sau này cậu rất có tài nha!

- không đâu! sau này tớ chỉ có tài nấu ăn thôi! lớn lên tớ sẽ nấu cho cậu ăn mỗi ngày nhé!

- đồng ý!!!

cậu đổ mặt quay đi, đắp cát vào tiếp, miệng lầm bầm nói nhỏ mà cô vẫn nghe thấy

- sau này nhất định chúng ta sẽ sống cùng nhau!

- gì cơ?

- a...a... không có gì!

- hứ! tớ nghe thấy cả rồi nhé!

cô mỉm cười lấy que nhỏ viết chữ bên cạnh chỗ cậu đang xây lâu đài.. dòng chữ rất đẹp nha!

“” Thiên Ân là của Uyển Nhi! sau này nhất định sẽ ở bên nhau! không xa cách!”

Thấy cậu chăm chú, cô quay sang cười, trông cậu đổ mặt thật đáng yêu nha, còn cậu thấy cô cười thì chỉ muốn thơm cô mấy cái thôi, mà thơm rồi thì mọi người sẽ nghĩ linh tinh mất..

- nắng đẹp quá... chói hết mắt tớ rồi!

- á.... tên hâm nhà cậu làm cái gì mà nhìn thẳng mặt trời vậy hả?_ cô cúi xuống lấy tay che mắt cậu

- a... xin lỗi nha!_ cậu gãi đầu quay sang

- đi về thôi! cậu còn đứng ngây ra đó làm gì?

chưa kịp định thần thì đã bị cô hùng hổ lôi đi rồi, lúc nào cô cũng vậy hết...

Mấy buổi đi chơi với nhau cô có khi phải nói cậu ngốc hơn chục lần ấy chứ, tại cậu sống khép kín nên làm gì cũng hậu đậu mà, còn cô thì...

- á.... có con lươn to chưa này!

- á....á....cứu....

kết cục là cả buổi hôm đó cậu bị cô cầm con lươn dọa đuổi gần chết, mãi cô mới tha, còn bắt cậu cầm nữa chứ, nhưng lâu dần thành quen, cậu cũng mạnh mẽ hơn hẳn, chẳng sợ mấy cái con vật mà trước kia nó khiến cậu chết khiếp nữa... tuổi thơ của cậu cũng nhờ có cô mà tràn ngập màu sắc, vui tươi hơn hẳn, nếu không nhờ cô, chắc cậu cũng chẳng biết gì ngoài bốn bức tường kia cả... rồi ngày cậu mất cô cũng đến, cô bị tai nạn, nhưng lại không tìm thấy người đâu cả, cậu đã nhốt mình trong phòng, sống khép kín hơn suốt mấy năm..... cậu lúc nào cũng tìm cô nhưng hoàn toàn vô vọng..... hình như... cô đi thật rồi... cô bỏ cậu thật rồi.....

Rồi đến năm 18 tuổi... người con gái đầu tiên dám nói thẳng vào mặt cậu với biệt danh xấu xí đó..... thật không ngờ..... cô lại ở gần cậu đến vậy..... cô cũng phải chịu nhiều mất mát do cậu đến vậy.... cậu luôn là người có lỗi, không xứng đáng để được cô quan tâm nhiều như vậy. Tại sao lúc đó.... cô lại không nói ra sự thật? tại sao cô lại luôn im lặng để chịu đau một mình. Cuộc sống nó luôn bất công vậy đấy.....

Ngày hôm sau.....

- sắp đến giờ bay rồi...._ Thiên Ân thở dài thườn thượt nhìn cậu em trai.

- anh! anh đi mạnh khỏe nhé!_ Thiên Ân mỉm cười

- ừ! còn có việc rất quan trọng nữa nên anh nhất định sẽ về sớm thôi!.... cuối cùng thì... cậu ấy cũng không đến nữa!

Thiên Ân buồn bã nhìn xung quanh tìm bóng dáng quen thuộc kia...

- anh đừng buồn! đến lúc nào đó cậu ấy sẽ nhớ ra anh thôi! mà quên mất..... sáng nay em qua nhà đã không thấy cậu ấy đâu rồi!

- thôi không sao đâu! cũng sắp đến giờ rồi! anh đi nhé!

- dạ! anh đi đến nơi gọi cho em nha!

- ừ! bye nhóc nhé! anh sẽ nhớ nhóc đấy!

- chắc chứ? em nghĩ người anh nhớ là người khác kìa!

Thiên Ân mỉm cười, kéo vali đi..... buồn thật.... tại sao lại như vậy nhỉ? tại sao cô lại không nhớ ra cậu kia chứ?? tại sao ông trời lại quá đáng, bất công như vậy. Mấy giây nữa thôi... cậu sẽ rời khỏi nơi này..... vậy mà.....cô đã không đến.

bộp.....

Thiên Ân chợt khựng lại khi tay mình bị ai đó giữ chặt... cậu ngỡ ngàng vài giây rồi xoay người lại....

- sao lại yếu đuối đến mức khóc thế này?

Nhi cau mày đưa tay lên lau hàng nước mắt nóng hổi kia.... Thiên Ân bật cười.... là Nhi đấy sao? Nhi đến tiễn cậu à? như vậy thì còn gì bằng nhỉ??

- cậu đến tiễn tớ hả?

- ừ! nhưng không ngờ tôi lại được chứng kiến cảnh nước mắt cá sấu của cậu đấy!_ Nhi khoanh tay

.....

- cậu vui khi tôi đến vậy hả?

- vui đến phát khóc đấy thôi! cậu cũng thấy mà!

- cậu không sợ mình đi “”lạc đường“” hay sao?_ Nhi tròn mắt

- sao lại lạc đường? máy bay mà!_ Thiên Ân ngạc nhiên

- ừ! nếu không lạc đường thì tốt!_ Nhi gật nhẹ đầu

- dù sao tớ cũng phải đi rồi! cậu đến tớ cũng an tâm phần nào! hẹn khi nào gặp!_ Thiên Ân mỉm cười buồn quay đi.

- này! cậu vẫn không sợ “” lạc đường “” hả? nếu không sợ thì bắt tay cái cuối nhé!_ Nhi mỉm cười dơ tay ra, Thiên Ân gỡ đầu rồi cũng nắm lấy bàn tay ấm áp đó...

Nhi mỉm cười hiền nhìn cậu rồi bất chợt kéo tay Thiên Ân, đặt lên môi cậu nụ hôn dài... giống như kiểu đã xa nhau cả chục năm ấy chứ... tự nhiên thấy nhói ở môi, Nhi rời môi cậu, lau vệt máu trên môi mình đi..

- đau thật đấy!_ Thiên Ân mỉm cười chạm nhẹ lên môi mình

- cậu dám đi sao? dám kêu không lạc đường? rõ là nếu cậu lên máy bay thì cậu đã lạc đường rồi! con đường giờ cậu đi chính là...

Nhi dơ tờ giấy trên tay lên... rồi chẳng hiểu cái tên kia tại sao lại khóc nữa, buông va li ra mà ôm chặt lấy Nhi... như sợ cô đi mất vậy..

- sao hả? tớ nghĩ gan cậu to lắm đấy! dám bỏ tớ đi sao?_ Nhi vùi mặt vào ngực Thiên Ân, vẫn mùi hương quen thuộc này.... sao Nhi lại nhớ nó đến thế. Nhi vui đến phát khóc luôn....

- xin lỗi nhé! cậu chảy máu rồi....

- chắc chắc... cậu cần cũng mạnh gồm nhỉ?

- vậy để tớ chữa lành nó nhé!

Thiên Ân mỉm cười, cúi xuống.....

Hai đôi môi này sẽ mãi thuộc về nhau, hai trái tim này sẽ chẳng thể cách xa nhau thêm giây phút nào nữa.....

“” chúng ta hãy cùng nhau... thực hiện lời hứa đó nhé.. Thiên Ân là của Uyển Nhi! sau này nhất định sẽ ở bên nhau! không xa cách và cậu cũng phải... làm đám cưới với tớ nhé!”

- Tớ yêu cậu!! nhiều lắm.....

** nhô hê... cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình trong suốt quãng thời gian qua... cuối cùng thì.. kết thúc viên mãn mà phải không? yêu các bạn nhiều nhóe.... cặp đôi của chúng ta sẽ làm đám cưới sớm thôi! và sự thất mắc của các bạn sẽ được giải đáp trong “” ngoại truyện“” nhé! moaz moaz:* <>

61. Ngoại Truyện 1: Diễn Xuất Tài Tình

- bác sĩ... bác sĩ.. bệnh nhân đã có dấu hiệu tỉnh lại!_ cô y tá hoảng hốt nói lớn..

Tất cả mọi người hạnh phúc đến vỡ òa.... thật kì diệu.... chẳng lẽ, là nhờ Nhi hay sao? nhưng hiện tại cô đã được đưa đến phòng hồi sức rồi...

- thật may mắn.... đúng ngày cuối cùng thằng nhóc này mới chịu tỉnh dậy...._ bác sĩ ôn nhu mỉm cười nói..

- may quá...._ Thiên Ân thở phào nhẹ nhõm ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh giường Thiên Ân

Mấy ngày sau đó, Thiên Ân dần dần phục hồi lại, cậu có thể nhận thức được mọi thứ xung quanh, nhưng ban đầu chỉ là những thứ đơn giản thôi, cậu cũng biết Nhi cũng đang nằm trong viện do tâm lí có chút ảnh

hưởng, ngày nào cậu cũng cố gắng tập đi lại sau suốt 2 năm nằm bất động trên giường... tại cậu mà Nhi bị như vậy, cậu phải chuộc lại lỗi lầm của mình và còn phải giữ lời hứa với cô nữa...

rầm....

- anh.... anh không sao chứ?_ Thiên An chạy lại đỡ anh đứng dậy

- anh không sao! nhất định anh phải đi lại được!

- anh đừng cố quá! có chuyện gì xảy ra với anh em biết làm gì đây? Nhi sẽ trách em mất!

- hì.. Nhóc lo gì chứ! được rồi! để anh tập tiếp!_ Thiên Ân bám tay vào tường mà nhích từng bước một, nhìn sự cố gắng của anh trai mà cậu cũng chỉ biết im lặng... tình yêu của họ... thật đáng khâm phục mà...

Sau hơn 3 tuần....

- cậu phục hồi tốt đấy! mai có thể xuất viện rồi... quả thật là đáng kinh ngạc! cậu là người đầu tiên trong các bệnh nhân của chúng tôi có sự phục hồi nhanh đến như vậy đấy! chúc mừng!

- cảm ơn bác sĩ! Nhưng cũng là nhờ cậu ấy thôi!_ Thiên Ân mỉm cười nhìn người đang ngồi ở ghế đá, trên tay bế cún con kia...

- cô bé đó sao? bạn gái cậu hả?_ bác sĩ ngạc nhiên rồi chợt nhớ ra người đã nằng nặc đòi giữ tên nhóc này lại

- không! là.. vợ tôi đấy!

- này... nhóc không đùa đó chứ?_ bác sĩ cau mày ngán ngẩm đi theo sau Thiên Ân...

- nhìn tôi giống đùa lắm sao?_ Thiên Ân mỉm cười quay lại

- có vợ mà còn làm cho mấy cô y tá ở đây mê mẩn... cậu thật đào hoa quá! chàng ca sĩ nổi tiếng ạ! mà tôi chẳng hiểu sao cậu lại chẳng có mấy xì căng đan nhỉ? lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi các fan..

- chắc chắn! phải có cách riêng chứ! tôi phải về làm bữa sáng cho vợ tôi đây! ông nhớ chăm sóc cho cậu ấy cẩn thận đấy! không biết tay tôi!

- rồi rồi rồi!

Ngày nào cũng như ngày nào, cứ bữa sáng là Nhi được ăn no nê, hết món này đến món khác, dù là mẹ đưa đến nhưng vị của nó không giống của mẹ làm.... mà là của người đó... đáng ghét thật, tỉnh dậy mà không nói cho cô biết lại còn âm thầm làm những thứ này... nhưng, giả vờ không nhớ cũng thú vị thật. Nhi khẽ cười, mấy lần nhìn cái mặt ngây ngô của Thiên An khi nhắc về bí đao, Nhi suýt bật cười nhưng cố nhịn đến đau cả bụng, gì mà người quan trọng chứ? Nhi đâu có đến nỗi ngớ ngẩn như vậy... cô giả vờ là chỉ vì muốn xem sự hối lỗi của tên gốc bí đao kia thôi...

Sau hôm xuất viện thì có cuộc hẹn với tên kia, Nhi nhìn cái chỗ tên gốc kia chuẩn bị cũng cảm động lắm ấy, có vẻ như cô rất thích hợp với nghề làm diễn viên thì phải, vì đóng mãi mà chẳng ai nhận ra cả....

“cậu ấy lại đến muộn nữa... mình có nên về không nhỉ?”_ Nhi ngồi xích đu mà ngao ngán, chán thê không biết.. được một lúc thì tên hâm kia mới chịu đến, Nhi bình thần đi đến áp tay lên má, cô vui lắm, chỉ muốn ôm cậu mà khóc thật to một trận thôi, nhưng vẫn cố nhịn, xem chừng tên gốc này khỏe rồi, mặt cũng hồng hào hơn hẳn, Nhi cũng chỉ cần biết có vậy rồi lấy cớ ra về...

Vậy mà.... tên này bỏ cuộc nhanh thật, chỉ vậy thôi mà đã muốn về mỹ rồi sao? phải phạt mới được...

Tại UBND thành phố....

“phù.... đến nơi rồi!”

Nhi thở mạnh rồi đứng thẳng dậy, đóng cửa mắt rồi... làm sao bây giờ nhỉ?

- Nhi!!!!

Cô giật mình quay lại, ủa? là anh chị Kim- quản lí của Thiên Ân đây mà... sao hai anh chị ấy lại ở đây nhỉ?

- ngạc nhiên hả? đang định đến thăm em thì thấy có người chạy hồng học tới đây! nếu không nhầm thì...

Nhi đỏ mặt xấu hổ...

- thôi vào đi! anh nói trước với ông chủ tịch rồi!_ anh Kim nháy mắt

- sao... sao anh biết?_ Nhi ngạc nhiên

- chúng ta là gia đình mà! chị nghĩ em muốn tạo bất ngờ cho tên nhóc kia hả?

- a...dạ!

Nhi mỉm cười gật đầu, như vậy thì còn gì bằng... nhìn thấy Nhi, ông chủ tịch ngạc nhiên lắm, trông cô như 18 tuổi thôi.... vậy mà...

- cháu đến đây có chuyện gì muốn nhờ bác?

- dạ! cháu muốn làm giấy đăng kí kết hôn ngay bây giờ ạ!

Đấy chính xác là câu tuyên ngôn thẳng thắn gây sốc nhất của Nhi từ trước đến giờ... nếu không nhờ anh chị Kim “đe dọa” mấy ông trong UB thì giấy cũng chẳng được nhận nhanh như vậy đâu..

“dám đi mà bỏ đây lại một mình sao? tên bí đao thôi!!!! đợi đấy! cậu sẽ biết tay tớ!”

62. Ngoại Truyện 2: Ba Mẹ Trẻ Con

- Nhi này! tại sao khi đó cậu không nói ra sự thật mà lại phải chịu đựng một mình như vậy?

- lúc đấy cậu đang giận, có nói cũng vô ích! Khi đó là tớ tìm thấy Kiều My rồi cô ta tự lấy mảnh thủy tinh cửa vào tay tớ... tớ chỉ cố lấy lại thôi....

- ngốc thật!

- chỉ vì muốn cậu hạnh phúc thôi! cậu buồn thì tớ cũng chẳng vui chút nào!

Nhi nghiêng đầu tựa vào vai Thiên Ân, ánh hoàng hôn thật đẹp quá.... được ở cạnh người mình yêu như vậy thích thật nhỉ? vẫn mùi hương quen thuộc, vẫn giọng nói ấm áp như mọi khi....

- cậu lại đang nghĩ gì hả?_ Thiên Ân nhìn xuống

- không có gì! chỉ là tớ nghĩ mình đã từng ghét cậu chưa thôi!_ Nhi mỉm cười

- cái gì chứ? tớ biết là mình có lỗi nhưng đừng ghét tớ mà..._ mặt Thiên Ân méo xệch

- rồi rồi! ghét đã man ấy chứ đâu phải ghét vừa....

.....

- sao hả? cái mặt đó là sao? tớ nói ghét cậu nhưng đâu có nói là ngừng yêu cậu đâu! muốn ăn đám hả?_ Nhi cau mày giơ tay lên..

- á... hoàng hậu nương nương ngừng tay...trẫm biết lỗi rồi....

Chụt.....

hớ hớ..... tưởng đánh chứ? hóa ra là giơ tay lên kéo cổ áo cậu xuống, ha ha... Lần này trẫm sẽ không tha cho nàng đâu nhé!

Thiên Ân cười tà, cố tình muốn chiếm hết hương vị ngọt ngào kia.... vâng, lúc cả hai đang cao hứng thì không hề hay biết có người đang tròn mắt nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ...

- pa pa.. mama đang làm gì vậy ạ?

Á.....á.....á.....á....._ cả hai cùng hét toáng lên, mặt thì đỏ ửng như cà chua chín

- ẹ hèm... lần sau con đến thì cũng phải nói trước với ba chứ! ba mẹ vốn dĩ là đang tình tứ mà bị con phá hỏng rồi đó!_ Thiên Ân nghiêm nghị nhìn cậu con trai vừa tròn 5 tuổi của mình

- Thiên Minh à..... đừng nghe ba con nói bậy! chỉ là ba mẹ đang “ yêu ” nhau thôi!_ Nhi cười

- này! vậy thì khác gì nhau hả? vợ mình thật đều quá a

_ Thiên Ân ngao ngán, đứng dậy bế con trai lên

- sau này tán gái con cứ như ba con này! há há.... mẹ con cũng chết vì ba đấy!

- thôi đi ông tướng! ai là người suốt ngày bám theo người ta nhỉ?

Thôi hết cãi.... Thiên Minh cứ ngồi trên tay ba mà nhìn cả hai, ba mẹ công nhận rất trẻ con nha, Thiên Minh cười thích thú..

- thằng nhóc này...con cười ba đấy hả?

- dạ không ạ! chỉ là con thấy vui thôi! ở lớp cũng có một đồng bạn gái cứ tặng con kẹo mút rồi nói thích con ấy! nhưng con chỉ yêu....

- gì hả? mới có 5 tuổi mà biết yêu rồi cơ đấy!

- đâu! con nói con chỉ yêu mình mẹ thôi mà...._ Thiên Minh tròn xoe mắt

- T^T vậy ra... con không yêu ba hả?

Thiên Minh đang định nói thì thấy mặt mẹ đi đằng sau biểu cảm dữ lắm nên cậu đành nuốt nước bọt nói tiếp

- con yêu mình mẹ thôi!!

- hử? cậu có làm gì sau lưng tớ không thế?_ Thiên Ân quay lại lườm

- đâu có đâu có!_ Nhi ái ngại

- nghi hai mẹ con lắm nhé! nói nhanh! con không nói là ba giận con đó!_ Thiên Ân nhặng xị

- con nói gì ạ?_ Thiên Minh ngây ngô

- mẹ Uyển Nhi là của ba Thiên Ân! ba Thiên Ân yêu mẹ Uyển Nhi nhất!_ Thiên Ân rống rạc

- dạ! mẹ Uyển Nhi là của ba Thiên Ân! ba Thiên Ân yêu mẹ Uyển Nhi nhất! mẹ cũng nói yêu ba Thiên Ân nhất! con yêu mẹ nhất nhưng mẹ nói mẹ yêu ba Thiên Ân nhất nên con yêu hai người nhất!

Cả nhà nhìn nhau cười vang... bé Thiên Minh thật tài tình nha.... bữa tối diễn ra thật đầm ấm, bữa nay có chú Thiên An với cô Quỳnh Nhi đến chơi nữa nè, đem cả em Thiên Mai theo nữa, Thiên Minh thích lắm, có bao nhiêu đồ chơi cứ đem hết cho em chơi ấy, Thiên Mai rất đáng yêu nha... đủ tiêu chuẩn làm vợ Thiên Minh sau này rồi....

- trông mặt con đen tối thế hả Thiên Minh?_ Nhi lườm nguýt

- mẹ! mẹ! sau này nhất định con sẽ cưới em Thiên Mai đó!

Cả nhà ngây người một lúc rồi ôm bụng cười nghiêng ngả khiến cho cậu quý tử nhà ai đó xụ mặt..

- vậy sao con lại nói với mẹ? phải ra nhận luôn không muộn đấy!

Thiên Minh như hiểu ý mẹ chạy vội chạy vàng đến chỗ cô chú...

- bố vợ mẹ vợ!

- hí hí... thằng nhóc này thật láu cá nha! được rồi! sau này chú sẽ gả em cho con nhé!_ Thiên An bế nhóc con lên bẹo má (ô hô hô, con của hai ca sĩ sáng láng ngời ngời thì nhan sắc cũng không hề tầm thường đâu nha)

Tối hôm đấy vui lắm, Thiên Minh cứ chạy vòng quanh nhà, hớn ha hớn hờ bảo mãi mới chịu đi ngủ ấy! Sau khi cho cậu chàng ngủ xong Nhi mới chịu về phòng, cô ngồi hí hoáy viết gì đó thì Thiên Ân mới từ phòng tắm đi ra, chạy ào đến ôm vợ rồi lại còn dụi dụi như trẻ con ấy...

- này! Quỳnh Nhi có bé bi rồi đấy!là con trai nha!

- ý cậu là gì hả?_ Nhi cau mày

- mình làm đứa nữa cho tròn đôi đi!

- cậu tránh ra trước khi tớ cho cậu mấy

Chưa nói hết câu đã bị bế lên giường rồi... cái tên này... dù sao thì sau đêm nay ta sẽ có thêm em bé... hí hí.. sau là cảnh 18+ không dành cho trẻ em từ 17+ trở xuống..

“ cuối cùng thì sau tất cả... tôi đã có được hạnh phúc của riêng mình...”

_____ THE END _____

chúc các cặp đôi đang yêu nhau! sẽ đến được với nhau và làm đám cưới thật to nhé! chúc các bạn luôn vui vẻ! hạnh phúc trong cuộc sống và gặt hái được nhiều thành công nha!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-dao-thoi-va-con-nho-ngoc>